

Giới thiệu Phố Vị Thanh

"Phố Vị Thanh" là câu chuyện tình cảm xoay quanh một số tuyến nhân vật.

Trong nhiều lần gặp gỡ họ đã nảy sinh tình cảm với nhau nhưng cuối cùng lại trở thành bạn bè, hay chỉ là người quen giữa công việc của vài nhân vật. Và rồi những khoảng cách cứ thế lần lượt xuất hiện quanh họ.

Chuyện được bắt đầu tại một nhà hàng mà nhân vật chính đang làm nhân viên bồi bàn. Hẳn vốn dĩ chỉ là nhân viên lao động bình thường.

Lối dẫn chuyện nhẹ nhàng, không nhanh, hướng đi của từng nhân vật luôn thay đổi. Nhưng hy vọng độc giả sẽ cố gắng đọc từng chữ, từng mẩu truyện trong chuyện...

Bạn đang đọc truyện *Phố Vị Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Nhà hàng Saigon Pumpkin - Cậu ấy là Hoàng Hiếu Đông

Một cơn mưa lớn trút xuống trong nặng hạt mà đồ xuống mặt đường đã hứng chịu cái nắng gay gắt của mặt trời vẫn luôn chiếu rọi khắp nơi.

Ngay tại một con đường nằm Quận Tân Phú của Sài Gòn.

Nơi cung đường vốn dĩ tấp nập và nhộn nhịp này có một nhà hàng với tên gọi là Saigon Pumpkin gồm có hai tầng. Phía trong nhà hàng lúc này ánh đèn vàng đã được bật lên rọi khắp một gian tầng trệt của nhà hàng.

Trước lối vào nhà hàng những chiếc xe đã vắng bớt, người bảo vệ cũng đã gấp ngắn gấp dài nơi chiếc ghế ngay lối vào nhà hàng mà nhìn dòng xe đang chạy tấp nập, nơi con đường này trong vài giọt nước mưa vẫn còn từ trên đang rơi xuống hòa vào những âm thanh do nước chảy va vào bánh xe.

Phía trong nhà hàng lúc này đã không còn lại bao nhiêu khách ngồi trong. Mặc dù lúc này chỉ mới khoảng tầm sáu giờ, nhìn quanh chỉ thấy có khoảng mười bộ bàn ghế xếp thành hình tam giác xen vào nhau một khoảng ngay gần lối cửa kính rộng nơi tiến vào xung quanh một vài cái bàn vẫn còn một vài vị khách đang ngồi.

Một nửa đối diện lối vào chính là phòng bếp nơi phục vụ món ăn của nhà hàng, phía bên hông dường như còn là một bậc thang dẫn lên tầng trên bằng hai lối cầu thang nơi sát quầy phục vụ chính giữa. Nhưng phía trên tầng hai của Nhà Hàng Pumpkin lại vắng lặng dường như đã không còn khách nhưng lại có một cậu trai trong bộ đồ bồi bàn của một nhân viên phục vụ của nhà hàng.

Cậu trai này cũng chỉ khoảng hai mươi hấn với vẻ mặt dễ nhìn thanh thoát gọn gàng tuy không quá đẹp nhưng cũng đủ gây chú ý nơi chốn đông người.

Cậu trai này chỉ đang sắp xếp cùng dọn dẹp lại những căn bàn ghế nơi tầng hai của nhà hàng này, lâu lâu hắn lại hướng mắt nhìn quanh bốn hướng, nơi bốn tấm kính mà nhìn ra ngoài bầu trời đã tối từ lúc nào, mà cho tay vào túi cầm lấy chiếc điện thoại di động vốn dĩ chỉ có thể nghe gọi nhắn tin ngoài ra vẫn còn thêm một vài chức năng khác và một trong số chúng chính là xem giờ và ngày tháng năm.

Màn hình điện thoại sáng lên niệng cậu trai lẩm bầm cả chữ cùng số:

- Đã 6h chiều rồi!

Chỉ là cậu trai lại tiếp tục cất nốt cái điện thoại vào trong túi mà tiếp tục dọn dẹp sắp xếp cái bàn cuối cùng ở trên tầng hai nhà hàng này:

- Đông, nghỉ ngơi thôi vượt quá giờ rồi, cậu không định về sao!

- Mình cũng vừa xong!

Cậu trai trên tầng hai này thì ra tên là Hoàng Hiếu Đông, một cái tên giản dị dễ nghe khi mà giọng nói phía dưới vọng lên, hắn chỉ gật đầu rồi nói vọng xuống, mặt dù trên này chẳng hề có ai ngoài hắn, có vẻ người vừa gọi Hoàng Hiếu Đông cũng chính là một nhân viên trong nhà hàng Saigon Pumpkin này.

Hoàng Hiếu Đông liền mang theo một vài cái chén bát cùng một cái khăn đã bẩn để trên đám chén bát, mà đi xuống một lối cầu thang trong hai lối cầu thang nằm gần sát tấm kính, ngay góc hai bên mà bước xuống tầng dưới, nơi đã vắng khách không còn ai.

Chỉ còn mấy nhân viên đã cất đi y phục của nhà hàng mà đang rời khỏi nhà hàng sau một ngày làm việc.

Cũng có một vài người hướng hấn mà găt đầu cười cười rồi nhanh chóng rời khỏi, Hoàng Hiểu Đông đi nhanh vào trong phòng bếp của nhà hàng rồi cũng giống như phía trong vẫn còn vài người vẫn đang dọn dẹp phía trong rồi mới ra về rời khỏi nhà hàng này. Hấn cũng giống như những người khác mà rửa sạch đám chén bát rồi liền cất đi y phục nhân viên rồi liền cùng những người khác rời khỏi nhà hàng.

- Đông! Tạm biệt hẹn gặp lại vào ngày mai!

Giọng nói của một cậu trai khác cũng giống mà bằng ngang tuổi với Hoàng Hiểu Đông đã vang lên khi hấn đi trên một chiếc xe máy mà đang chuẩn bị rời khỏi nơi lối vào nhà hàng.

Hoàng Hiểu Đông chỉ găt đầu rồi tiến tới chiếc xe đạp của mình, sau lưng hấn còn đeo một chiếc balo nhìn mọi người đều đã rời đi, mà cũng bắt đầu rời khỏi nơi hấn vừa làm việc, nhưng lại sức nhớ điều gì đó mà nhìn cậu trai cũng vừa gọi tên hấn đã nổ xe máy mà rời đi tự nói khi đã có chút thông tin:

- Mai chủ nhật, làm gì có làm!

Hoàng Hiểu Đông lại lắc đầu nhìn vào trong nhà hàng vẫn sáng đèn nhân viên vẫn còn ở trong mà đạp xe rời đi hướng theo con đường “Son Kỳ” này mà đi thẳng cho tới khi rẽ vào một lối nhỏ đường như có đề bảng “Đỗ Thuận” mà tiến vào.

Đường cũng đã vắng lặng khi hấn rẽ vào đây, mặc dù vẫn còn nhiều nơi đèn điện sáng trưng tỏa ra cả lối đi mà hòa vào cùng với ánh đèn nơi những cột điện đang chiếu xuống.

Hoàng Hiểu Đông đã dừng xe, ngay một lối cổng đã hen gì theo thời gian, trên cánh cửa sắt còn đề vài chữ dùng phấn màu viết nên như đã bạc màu “phòng trọ cho thuê”.

Cánh cửa này vốn dĩ vẫn quen thuộc với hấn vì hấn cũng đã đi mòn con đường này, phòng trọ vắng lặng với ánh đèn huỳnh quang được gắn trên phòng số năm trong số mười căn phòng trọ nhỏ và rẽ nơi này tất cả các phòng đều im ắng cửa khóa kín như không có người.

Hoàng Hiểu Đông dắt chiếc xe đạp của mình tới căn phòng số bảy mà ngừng lại nhìn cánh cửa đã khóa kín, đối diện với mười căn phòng trọ, chính là một bức tường cao đã hoen màu xanh rêu, nơi gần mặt nền xi măng ngăn cách với tòa nhà cao hai bốn tầng bên cạnh.

Hoàng Hiểu Đông lấy chìa khóa trong ba lô mà mở cánh cửa sắt đã hoen gỉ cũ kỹ như căn phòng trọ đã lâu đời này.

Mở cửa dắt xe đạp vào phòng là một hơi nóng từ căn phòng đã ập vào, khiến hấn không khỏi lè lưỡi mà thở hắt, rồi cất cái balo vào, rồi mở cửa sổ nơi này, nơi bức tường gần cánh cửa chính, một con gió từ ngoài thổi vào mát rượi khiến hấn không khỏi cảm thấy dễ chịu chút ít.

Nhìn quanh căn phòng trọ của Hoàng Hiểu Đông chẳng có gì ngoài một bộ sách, một cái quạt, và chần mềm cùng vài vật dụng linh khỉnh trong căn phòng nhỏ, có một cái gác chiếm nửa căn phòng, ở dưới cái gác chính là phòng tắm của căn phòng trọ này.

Hấn dọn dẹp căn phòng, rồi nhìn đồng hồ cũng đã gần tới sáu giờ rưỡi chiều, bầu trời cũng đã bắt đầu càng tối hơn.

Hoàng Hiểu Đông tắm rửa rồi lại rách balo lên, sau khi đã dọn dẹp căn phòng sạch sẽ mà bắt đầu rời khỏi căn phòng của mình, hấn lại dắt xe đạp ra và khóa phòng lại mà men theo lối đường “Đỗ Thuận”, chạy tới ngôi trường hấn vẫn đang theo học trong hai năm nay, cũng như đã được hai năm, chỉ còn một khóa cuối cùng của năm thứ ba là hấn đã hoàn thành ngành quản lý khách sạn nhà hàng hệ cao đẳng chính quy này.

Cũng chính vì điều đó mà hấn khi đã đặt chân lên thành phố này cũng đã xin được một nơi làm việc tại nhà hàng Saigon Pumpkin.

Mặc dù, chỉ là nhân viên phục vụ, mà không phải là đầu bếp hay quản lý, mà hấn đang theo học, nhưng hấn lại thấy may mắn vì đã có được một công việc ổn định nơi Sài Gòn này để mà trang trải cuộc sống của một sinh viên vừa học vừa làm như hấn.

Chẳng mấy chốc hấn đã tới trước cổng trường mà dắt xe tiến vào nơi giữ xe. Xung quanh cổng trường lại rất náo nhiệt bởi hàng quán đã mọc khắp nơi, nhưng Hoàng Hiểu Đông lại không hề để ý mà nhanh chóng tiến vào trong lớp học đã im ắng.

Hấn chỉ học khoảng ba tiếng trong các buổi từ thứ hai đến thứ bảy ngoại trừ chủ nhật là hấn được nghỉ. Chẳng mấy chốc cũng đã gần chín giờ, hấn lại bắt đầu rời khỏi trường trong vắng lặng vì giờ này trường cũng đã bắt đầu hết sinh viên.

Hoàng Hiểu Đông lại tiếp tục vác balo trên vai mà cộc cạch đạp trên chiếc xe đạp bắt đầu quay lại phòng trọ đã thuê.

Bạn đang đọc truyện *Phố Vị Thanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2: Cuốn sách Thiên

Căn phòng trọ nơi con đường hấn vừa mới tới trường, phía ngoài cổng trường vào giờ này cũng đã bắt đầu vắng lặng như mọi khi hấn thường thấy.

Ánh trăng sáng trên bầu trời, cùng ánh đèn điện đang tỏa ra, từ những dãy cột điện hai bên đường, nơi tiếng xe đạp vang lên từng vòng một xoay của Hoàng Hiểu Đông. Cứ như thế mà hắn quay lại nơi phòng trọ của mình.

Một ngày cứ thế trôi qua.

Chủ nhật là ngày mà Hoàng Hiểu Đông được nghỉ, hắn không phải đi học và cũng không phải tăng ca làm ngày chủ nhật, mặc dù công việc hắn làm đáng lẽ phải tăng ca ngày chủ nhật, chính vì vậy, mà hắn luôn dành ngày này, trong hai năm qua, vẫn đạp xe mòn mỏi mà khám phá thành phố nơi mà hắn đang sống trừ khi trời đổ mưa khiến hắn không thể nào rời khỏi căn phòng trọ thì hắn mới từ bỏ ý định đi khám phá thành phố.

Mặc dù ánh nắng gay gắt nhưng cũng không ngăn cản được hắn đi khám phá thành phố này, vẫn là chiếc áo khoác từ da đã bạc màu trong năm qua cùng chiếc balo mà tiếp tục leo trên chiếc xe đạp, mà rời đi, lần này, có vẻ Hoàng Hiểu Đông rời đi xa hơn khi mà hắn đã vượt khá xa cung đường nơi hắn trọ.

Tiếng xe đạp “cót cét” “cót cét” do những sợi sên lâu lâu va vào nhau vang lên, tuy nhỏ mà không hề to, từng vòng chân đạp bánh xe nhỏ lăn trên đường, mặc cho những chiếc xe phân khối lớn, phân khối nhỏ chạy bằng nhiên liệu khí đốt vang lên trong tiếng động cơ tạo ra ồn ào cùng những tiếng kèn in òi của đường xá vốn lúc nào cũng ồn ào.

Hoàng Hiểu Đông vẫn cứ dùng xe đạp mà đi sát mép lề đường, vẫn cứ thế mà bon bon trên đường hết rẽ trái, rồi rẽ phải nơi các cung đường trong thành phố mà hắn đi qua.

Trong kiểu đạp xe của hắn, cùng ánh mắt luôn nhìn ngó xung quanh, hai bên đường như để nhìn hết những nơi hắn đã đi qua, chỉ là trong hắn như vậy lại khiến cho một vài người chú ý, mà nhìn hắn bằng ánh mắt khác người, nhưng không mấy kỳ lạ khi mà xung quanh hắn, ai cũng như ai, chỉ là, có mình hắn lại là một kẻ đi xe đạp nên mới ngạc nhiên, vì đường lớn này đã có biển cấm xe đạp. Bọn họ chỉ nhìn chứ cũng không ai chặn đường hỏi hắn.

Vòng quanh một hồi, Hoàng Hiểu Đông lại rẽ vào một con đường tên gọi là “Phan Hoàn Hón” mà dừng, ngừng xe đạp trước ngay một hiệu sách, nhà sách này khiến cho bảo vệ nơi đó phải trở mắt nhìn hắn liền đi tới đưa hắn một vé giữ xe nhưng cũng không nói gì.

Hoàng Hiểu Đông dựng xe trước lối vào nhà sách, sau khi đã cảm vé xe đã ghi số xe, thì liền tiến tới một cái tủ sắt, nhét cái balo của mình vào trong, rồi liền đẩy cửa tiến vào trong nhà sách, chỉ có duy nhất tầng trệt, nhưng lại rất rộng nên hắn hay ngó nghiêng nhìn quanh, vì có lẽ, đây cũng là lần đầu tiên Hoàng Hiểu Đông tới nhà sách này.

Hắn nhìn quanh nơi này cũng rất vắng lặng, nhưng có lẽ chỉ là vào giờ này, vì cũng đã gần trưa cho nên mới vậy, và lúc này, khi hắn để xe cũng chỉ thấy vài chiếc ghế xe, nơi lối vào, cho nên khi nhìn thấy nơi này cũng vắng người không hề khác lạ mấy.

Hoàng Hiểu Đông dạo một vòng quanh hết những kệ sách chất cao nơi ba bức tường này, rồi liền tiến tới những kệ sách sắp xếp ở giữa, được phân thành những dãy song song nhau, nhưng cũng chia theo từng thể loại như truyện tranh, tiểu thuyết, ngôn tình, kiếm hiệp, lịch sử, sách giáo khoa, tạp chí, v.v... rất nhiều thể loại.

Hắn lại tiếp tục dạo một vòng giống như một tên không mấy là bình thường, chính hiệu của một một sách thời hiện đại, nhưng hắn lại ngừng ngay những kệ sách thuộc thể loại tiểu thuyết mạng như là thể loại tiên hiệp, hay là thể loại ngôn tình.

Hoàng Hiểu Đông lại đi tới đầu dãy mà lượn một lượt, tới những cuốn sách ở dãy nơi kệ sách đã được chất thành đống, vượt qua người hắn, có khi chưa cần phải bắt ghế mà chỉ cần với tay là có thể cầm xem. Những người đang xem những kệ sách khác cũng không thiếu người lật xem.

Hoàng Hiểu Đông đứng nơi cuối dãy của kệ sách, kế bên lại chính là dãy sách toàn là ngôn tình nơi dãy sách này, hắn với đôi mắt mờ to mà nhìn về cô gái đang đứng lựa sách trong hàng đống sách ngôn tình nơi này, có vẻ cô gái này rất chăm chú mà không hề biết là đang có người nhìn mình.

Hoàng Hiểu Đông thì lại đang chú ý vào một cuốn sách nơi thể loại này, Hoàng Hiểu Đông mắt hiện lên vẻ hiếu kỳ mà tay cầm lấy cuốn sách mà hắn chú ý, cuốn sách dày cộm tận mấy trăm trang theo sự ước lượng của hắn khi chỉ nhìn bìa sách giới thiệu cuốn sách.

Hắn nhìn tấm bìa được trang trí đẹp mắt như có thể gây sự chú ý, mà nhìn tên cuốn sách, làm hắn phải đọc ra chữ, làm cho cô gái kế cạnh cũng phải nhìn hắn một lần khi mãi mê lật những cuốn sách ngôn tình.

“Thiên”.

“Tiểu thuyết Thiên”.

- Cậu đã đọc cuốn sách này rồi sao!

Cô gái vốn dĩ im lặng lại nhìn Hoàng Hiểu Đông mà hỏi, khi về bất ngờ lẫn chút tò mò là đang hiếu kỳ, khiến cho Hoàng Hiểu Đông ngẩn ra nhìn cô gái vừa hỏi mình, chỉ thấy gương mặt dễ thương cùng cách ăn mặc giản dị, mái tóc dài cột cao cùng nét mặt không quá mập của cô gái khi đang cười nhẹ, khoe hàm răng trắng tươi đồng đều của mình khiến cho Hoàng Hiểu Đông có chút rung động trong lòng, mà quên bèn đi chuyện trả lời cô gái nhưng rất nhanh đã trả lời:

- Không, mình chưa hề đọc!

Cô gái này lại nhìn Hoàng Hiểu Đông bằng đôi mắt, vẻ im lặng, rồi tay nắm lấy một cuốn sách ngôn tình, rồi xoay người đi nhưng lúc này chưa hỏi gì hắn, để lại Hoàng Hiểu Đông tay cầm cuốn sách là tiểu thuyết “Thiên” với vẻ mặt hơi chút ngớ ngẩn, gãi đầu mình mà tiếp tục xem những cuốn sách, nơi đó

nhìn cô gái vẫn đứng đó đã bỏ đi với cử chỉ lắc đầu vỗ má.

Với Hoàng Hiểu Đông cũng không có ý định chạy theo cô ấy, mà hỏi tên cô ấy, hay là muốn làm quen cô ấy, Hoàng Hiểu Đông lại nắm lấy cuốn sách “Thiên” xem giá của nó rồi liền gật đầu nói nhỏ “vừa túi tiền của mình”.

Có lẽ hẳn chỉ mua được đúng quyển sách này đang cầm trên tay mình. Mà không hề mua thêm những cuốn sách khác.

Hoàng Hiểu Đông thở nhẹ, nhìn quanh một lượt rồi quay lại nơi thanh toán tiền cuốn sách ở một góc nhỏ trong nhà sách này, mà mau chóng rời khỏi nhà sách này, lại đi xe đạp quay lại phòng trọ đã thuê.

Hoàng Hiểu Đông rẽ vài đường đã bắt đầu quay lại nơi phòng trọ của hắn, đoạn đường này không phải gần khi mà hắn đã dạo phố khá xa. Lúc này, nơi những căn phòng trọ cũng rất ồn ào vì những phòng khác đều đã có những người ở trọ, chỉ là khi Hoàng Hiểu Đông đi tới căn phòng trọ số bảy thì cũng không ai hỏi hắn nhưng nơi phòng số sáu và phòng số tám gần phòng hắn thì lại có người đang khàn giọng với hắn.

Từ trong phòng số sáu đã đi ra một cậu trai chỉ trạc tuổi hắn nhìn Hoàng Hiểu Đông:

- Đông, mới đi dạo một vòng thành phố rồi về nữa sao có gặp được em nào không!

Chỉ là giọng của cậu trai này chưa dứt thì từ trong phòng khác, giọng một cô gái khác đã chắn ngang lời cậu ta, khi mà giọng nói này lại vang lên:

- Trục Nhiên, anh lại tính cùng thằng Đông đi tìm cô gái khác sao!

Chỉ thấy cô gái này với nước da chỉ hơi ngăm, vừa mới đứng ngay cánh cửa ra vào, mới cười hắc hắc với Hoàng Hiểu Đông, đã bị một bàn tay cô gái này túm lấy phía sau, áo lưng hắn, mà kéo vào, đồng thời đóng sầm cửa lại.

Khiến Hoàng Hiểu Đông về mặt không khỏi ngán ngẫm, lắc đầu cười như không, cũng không để ý tới tiếng hét to nhỏ đang từ trong phòng của hai người phát ra giọng mạnh, nhưng lại không hề rõ hai người đang nói gì.

Nhưng Hoàng Hiểu Đông lại lấy chìa khóa mà mở cửa phòng mình, chỉ là khi hắn mở toan cửa nhưng chưa kịp bước vào thì từ cánh cửa nơi phòng số tám trên phòng hắn, đã mở ra, đứng ngay lối vào, cũng là một cô gái tuổi lớn hơn hắn, cũng chỉ khoảng hai mươi ba hai mươi bốn.

Nét mặt hài hòa cũng dễ thương mặc dù chân hơi ngắn, ánh mắt chớp chớp của cô gái nhìn Hoàng Hiểu Đông mà nhoen miệng cười lấy tay che miệng với giọng nói nhỏ nhẹ:

- Đông, hôm nay lại dạo quanh một vòng thành phố có làm quen được em nào chưa, nếu vẫn chưa, thì cứ qua phòng chị mà góp gạo chung, không cần phải cô đơn một mình như thế, ở trong phòng đâu, thế nào!

- Chị Phụng, em chỉ đi để cho biết thành phố này rộng cỡ nào thôi, chị lại chọc em rồi!

Bạn đang đọc truyện *Phố Vị Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Thanh Thị Tú

- Em còn có chuyện, không làm phiền chị!

Hoàng Hiểu Đông chán đầy mồ hôi mà cười gượng nhìn cô gái hắn gọi là chị Phụng, mặc dù nhìn thấy vẻ mặt tức giận của cô ấy như đứt lời, hắn liền đẩy xe đạp vào và đóng nhanh cửa lại, nhưng phía ngoài vẫn vang lên câu nói của một vài câu chị Phụng mà hắn vừa gọi:

- Đông, em lại như vậy cho nên em mới ế hai năm như vậy mà chưa có ai!

- Đông chị vẫn chưa có người yêu mà sao em lại chê chị như vậy, nhan sắc của chị cũng đâu có kém cạnh bất kỳ người con gái tuổi đôi mươi nào đâu!

- Không phải chị có người yêu rồi sao, hôm qua em còn thấy anh ấy chở chị nữa là!

Hoàng Hiểu Đông từ trong phòng mà hé cửa ngóc đầu ra phía ngoài, về mặt hắn không được vui nhìn chị Phụng đang lưỡng lự ngoài cửa phòng, nói rồi lại đóng sầm cửa lại, nhưng phía ngoài cũng đã im lặng khiến cho Hoàng Hiểu Đông trong lòng thở phào nhẹ nhõm vì thấy may mắn.

Thật ra cô gái kế bên phòng Hoàng Hiểu Đông cũng chỉ ở một mình giống như Hoàng Hiểu Đông, tên đầy đủ của cô gái là Nguyễn Kim Phụng, nhưng vì cô gái lớn hơn Hoàng Hiểu Đông vài tuổi cho nên hắn vẫn gọi cô gái là chị.

Trong căn phòng trọ chật hẹp của mình Hoàng Hiểu Đông cắt balo mà tắm rửa, rồi lại leo lên căn gác, hắn đang xem cuốn sách hắn mới mua mà giờ từng trang đọc.

Một ngày cứ như thế lại trôi qua với hắn. Cũng đã tới ngày đầu tuần, Hoàng Hiểu Đông lại tiếp tục công việc của mình tại Nhà Hàng Saigon Pumpkin, hôm nay hắn lại làm ca sáng bảy giờ. Chính vì vậy, mà từ lúc sáu giờ hắn đã dậy mà chuẩn bị tất cả rồi, liền rời khỏi nơi này bằng chiếc xe đạp của mình mà tiếp tục bon bon trên đường.

Bình minh buổi sáng thật đẹp. Bầu trời dần lên, ánh nắng đang len lỏi chiếu xuống dần dần tỏa sáng khắp nơi, mà đánh tan đi màn sương trắng vẫn cọc cạch trên chiếc xe đạp đã theo hắn hai năm nay, và cũng đã không biết phải trải qua bao nhiêu lần vào tiệm sửa xe, mà sửa chữa bằng cách vá lốp xe đã bị thủng, nhưng nó vẫn bền bỉ bên cạnh Hoàng Hiểu Đông.

Hoàng Hiểu Đông thở dài nhìn màn sương dần tan, những chiếc xe đang lưu thông trên đường cùng hắn cho một ngày mới, hai năm trôi qua hắn vẫn đi làm trên con đường này trong quen thuộc, chính vì vậy mà con đường này cũng đã không còn xa lạ gì với hắn.

Tiếng đạp xe của hắn cũng đã ngừng, Hoàng Hiểu Đông đã tới trước nhà hàng nơi bác bảo vệ đã đứng canh, trông giữ xe từ lúc nào, phía trong cũng đã xuất hiện khoảng hơn năm nhân viên phục vụ đang dọn dẹp bàn ghế chuẩn bị cho một buổi sáng kinh doanh mới.

Hoàng Hiểu Đông liền để xe ở ngoài mà liền đi vào trong.

- Đông, cậu mới tới sao!

- Đông, hôm nay đi hơi trễ đó cậu!

Những nhân viên phục vụ phía trong có ba nam, hai nữ đã nhìn hắn trong chầu ghẹo Hoàng Hiểu Đông chỉ cười trừ, nói nhanh trong bước chân lại đang đi nhanh vào bếp.

- Vẫn sớm mà đâu có trễ!

- Tầng trên giành cho cậu đó!

Những tiếng nói đã ngừng khi Hoàng Hiểu Đông đã đi vào trong nhà bếp, thay đổi y phục của nhân viên phục vụ phía trong phòng bếp, cũng đã có khoảng năm sáu đầu bếp, đang tám đóc với nhau, khi chưa có khách, mặc dù tất cả nguyên liệu đều đã chuẩn bị sẵn.

Cho nên khi Hoàng Hiểu Đông đi vào cũng không ảnh hưởng tới bọn họ, nhưng rất nhanh hắn đã thay y phục xong, mà ra nhìn những nhân viên khác cũng đã bắt đầu dọn dẹp phía ngoài, có người đã đứng quầy có người đứng nơi cổng như đợi khách đến.

Hoàng Hiểu Đông liền đi lên tầng hai, nơi tầng hai cũng sạch sẽ mà không hề có ai, nhưng lại có một nữ nhân viên đợi hắn sẵn nơi này.

- Đông, cậu tới rồi sao!

- Tú, cậu không xuống dưới phục vụ sao, nơi đây để mình trông được rồi!

Hoàng Hiểu Đông nhìn cô gái cũng mang y phục giống hắn nét mặt cũng dễ nhìn, dường như tất cả, cô gái tên Thanh Thị Tú chỉ cười mỉm với hắn:

- Tầng dưới bốn người trên đây mình và cậu như thế mới đủ chẳng lẽ cậu định một mình phục vụ hết tầng này sao!

Hoàng Hiểu Đông gật gù nhưng rồi nhìn quanh nơi này đã được sắp xếp dọn dẹp mà hơi kinh ngạc:

- Cậu dọn dẹp hết rồi sao!

Thanh Thị Tú chỉ gật đầu, rồi đi tới nơi cửa chính trước đường, mà nhìn xuống nơi để xe nhưng rồi lại không quay đầu mà hỏi hắn.

- Đông, mình nghe mấy vị đầu bếp nói cậu đã làm ở đây được hai năm rồi dường như là lâu nhất trong tất cả nhân viên bọn mình!

Hoàng Hiểu Đông trầm mặc chút ít lại nghiêng đầu, nhưng Thanh Thị Tú lại không thấy được, hắn lại tới một cái bàn trong mười bộ bàn ghế, để phục vụ khách trên tầng hai này, rồi liền đi tới cạnh Thanh Thị Tú mà cùng nhìn xuống dưới mặt đường, nơi đang để xe cũng đã có một vài vị khách đang đi vào tầng một nhà hàng như hắn, cũng chỉ lướt qua rồi nhìn về nơi xa trên bầu trời qua tấm kính mà nói với Thanh Thị Tú:

- Mình làm ở đây cũng được hai năm rồi, mình định làm thêm ở đây một năm nữa cũng vừa lúc mình hoàn thành xong việc học mà lấy tấm bằng cao đẳng quản lý nhà hàng khách sạn!

Khiến Thanh Thị Tú nhìn Hoàng Hiểu Đông mà hơi quay đầu ngạc nhiên:

- Cậu vẫn còn học sao!

- Cũng đã được hai năm chỉ còn một năm rưỡi nữa là xong!

Hoàng Hiểu Đông gật đầu, khi mà Thanh Thị Tú lại im lặng nhưng rồi bất chợt nói trong bờ ngõ:

- Mình cũng vẫn đang đi học mình cũng đã tìm thêm việc để làm nhưng lại không có ai nhận, may thay được nhận vào đây, mới chỉ làm được hai tháng

nên cũng chưa hề gặp cậu bây giờ cùng ca nên mới gặp!

Hoàng Hiểu Đông gật đầu nhưng rồi lại quay đầu nhìn nơi lối cầu thang đang có vài người bước lên khiến hắn nói nhanh với Thanh Thị Tú vẫn còn đang lơ ngơ ngác:

- Tú, có khách lên!

Hoàng Hiểu Đông dứt lời liền xoay người hướng nhanh về mấy vị khách đã đi tới một cái bàn, Thanh Thị Tú cũng bị lời nói của Hoàng Hiểu Đông làm cho giật mình mà quay đầu nhìn tới cạnh bàn nơi mấy vị khách “các vị cần dùng gì”.

Mấy vị khách chỉ gật đầu với Hoàng Hiểu Đông rồi cầm tờ thực đơn trong đó ghi đầy đủ món ăn mà đưa cho hai người để lựa món, Thanh Thị Tú nhìn hắn như gật đầu hiểu ý.

Chẳng mấy chốc, bốn năm vị khách đang ngồi ngay bàn cũng đã lựa chọn được món ăn, mà chỉ từng món cho Thanh Thị Tú chuẩn bị, tờ giấy để ghi sẵn rồi liền đưa cho Hoàng Hiểu Đông.

Hoàng Hiểu Đông liền cầm lấy rồi đi xuống lối bậc thang, nhưng khi hắn vừa tiến xuống thì đã có một tốp vị khách vừa đi lên, nhưng hắn cũng không quay lại vì đã có Thanh Thị Tú ở trên, hắn chỉ cầm tờ đơn ghi món ăn mà Thanh Thị Tú đã đưa, tiến nhanh vào phòng bếp khi đã ở dưới tầng trệt của nhà hàng Saigon Pumpkin này.

Nơi tầng trệt mười bàn thì cũng đã có năm bàn có khách bốn nhân viên phục vụ cũng đều bận rộn, trong phòng bếp Hoàng Hiểu Đông đã đưa tới tờ đơn cho một trong bốn người đầu bếp nơi này.

Bạn đang đọc truyện *Phố Vị Thanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Phan Thùy Lưu

Bọn họ cầm lấy rồi nhìn một lượt rồi gật đầu bắt đầu chế biến món ăn, trong khi chờ đợi Hoàng Hiểu Đông lại đi chuẩn bị những thứ khác, khi bọn họ đã chế biến hoàn thành hắn liền đặt lên một cái khay sắt, mà bề lên tầng, rồi cùng lúc đó, Thanh Thị Tú lại đưa tiếp cho hắn một tờ giấy ghi món ăn khác, hắn lại tiếp tục xuống nhà bếp.

Thời gian cứ thế mà trôi qua, một ngày cứ thế mà đến, công việc của Hoàng Hiểu Đông ở Nhà Hàng Saigon Pumpkin này, trong hai năm vẫn cứ như vậy mà qua. Mặc dù, lương không hề tăng bao nhiêu và hắn cũng đã thấy rất nhiều người đã nghỉ việc để đi tìm việc khác rất nhiều.

Nên Nhà Hàng Saigon Pumpkin đã thay đổi nhân viên liên tục nhưng hắn vẫn còn đây chưa hề nghỉ việc.

Nhà Hàng Saigon Pumpkin đã bắt đầu vắng người, Hoàng Hiểu Đông cùng Thanh Thị Tú ở trên tầng hai mà hơi thở mệt mỏi, nhìn đồng bát đĩa cùng thức ăn dư thừa trên bàn mà nhìn nhau, Thanh Thị Tú chỉ nói như để hắn nghe:

- Hôm nay đông khách thật, mấy ngày trước rất vắng!

Hoàng Hiểu Đông nghe vậy chỉ gật đầu, vì quả thật mấy tháng nay, nhà hàng ế ẩm đến nỗi một ngày khách vào là rất ít, thậm chí có hôm là không có ai.

- Mau dọn dẹp nếu không tí lại có khách vào thì sẽ không có bàn cho bọn họ ngồi!

Hoàng Hiểu Đông dứt lời liền đi nhanh tới mấy cái bàn ngập chén, bát đĩa mà bắt đầu dọn dẹp, còn Thanh Thị Tú cũng đã lắc đầu, vì nàng cũng đã hiểu chút ít về Hoàng Hiểu Đông một kẻ chỉ biết làm việc khi có việc. Cứ thế, công việc lại xong, Hoàng Hiểu Đông lại bắt đầu sắp sửa mà quay lại nơi phòng trọ của mình, trên con đường đầy ánh nắng gay gắt do trời đã trưa.

Hắn đang trên đường quay lại nơi trọ của mình, sau nửa ngày làm việc, nhưng Hoàng Hiểu Đông đã nói “còn vài ngày nữa thì đã tới ngày lương, hai năm mà cũng chỉ để dành được chút ít”.

Hoàng Hiểu Đông đã quay về nhà trọ của mình, hắn lại bắt đầu lục lại đồng sách vở, vì tối nay hắn còn phải đi học.

Hoàng Hiểu Đông cầm cuội soát từng cuốn sách chỉ là được chốc lát hắn lại cất đi, mà cầm lấy cuốn tiểu thuyết “Thiên” mà hắn chỉ mới đọc được ít kia, rồi lại gấp lại mà bắt đầu chuẩn bị đi học.

Hôm nay màn đêm lại buồn hắn lại tiếp tục đi học đạp xe.

Chỉ là trên đường đi hắn lại bắt gặp cô gái đó là người con gái mà hắn đã nhìn thấy ở nhà sách, mà hắn đã bắt gặp, chỉ là cô gái đó lại đang đi với một vài người bạn, và có lẽ cô ta cũng không hề thấy Hoàng Hiểu Đông đang đạp xe trên phố nơi mà cô ta đang dạo bộ trên đường.

Hai người giống như đang đi lướt qua nhau, Hoàng Hiểu Đông tuy thấy nhưng hắn cũng không hề tiến lên hỏi thăm.

Hắn lại tiến tới trường tiếp tục ba tiết học của mình, rồi lại quay về phòng trên con đường cũ, có vẻ như hắn chỉ lên trường vào lớp học, rồi về, không hề có vấn đề gì khác, nhưng vì có lẽ như trong lớp học của hắn ai cũng đều như vậy cả.

Hoàng Hiểu Đông lại đạp xe trên con đường vẫn dẫn tới phòng trọ của mình trong yên lặng.

Mọi thứ cứ như thế mà qua, không có gì thay đổi ngoài công việc của hắn đang làm, công việc của hắn vẫn vậy, nhưng tiền lương của tháng này đã tới và hắn đã nhận.

Nhưng một lúc nào đó, trong ngày chủ nhật, hắn lại gặp lại cô gái đó, vẫn còn in hình dáng trong lòng Hoàng Hiểu Đông, chính là cô gái Hoàng Hiểu Đông đã gặp trong nhà sách, đã gặp lại nàng một lần nữa ngay trạm xe để trú mưa này.

Hoàng Hiểu Đông vừa mới từ một vài quán xá để mua một vài thứ, chỉ là khi đang trên đường quay lại nơi phòng trọ, thì bầu trời vốn quang đãng mát mẻ khi trời tối lại bắt đầu đổ mưa, khiến hắn phải cuốn quyết mà chạy nhanh vào nơi gần trạm xe buýt này mà trú, chỉ là trong trạm xe buýt này đã đứng một cô gái từ lúc nào, cô gái đứng nơi này cũng chính là cô gái mà hắn đã từng gặp ở nhà sách hôm nào.

Lúc này về mặt cô gái cùng mái tóc đã lấm tấm nước mưa và cô gái lúc này cũng đang bất ngờ hiện rõ trên mặt cô gái khi trong thấy Hoàng Hiểu Đông. Hoàng Hiểu Đông đứng gần cạnh cô gái, về mặt hơi bất ngờ nhưng lại mừng rỡ nhìn con mưa đang nặng hạt mà trút xuống phía trên mái tôn của trạm xe buýt này, cùng phía ngoài con đường nơi chiếc xe đạp cùng xe số hiệu của cô gái đang dựng đứng đối diện.

Hoàng Hiểu Đông lại mở miệng nói trước. Mặc dù, giọng hắn hơi ngọng và run:

- Chúng ta lại gặp nhau!

Cô gái chỉ cười tươi nhìn hắn, nhưng lại khiến Hoàng Hiểu Đông trong lòng rung động mạnh liệt, chỉ là cùng với câu nói thân thiện của cô gái đã vang lên:

- Hôm nay lại gặp cậu trong cơn mưa vậy quanh lại ngay trạm xe buýt!

- Lần trước, cậu bỏ đi nhanh quá mình vẫn chưa biết tên cậu là gì!

Hoàng Hiểu Đông như mở cờ trong lòng mà mở miệng nói với cô gái, như rất sợ cô gái sẽ bỏ đi như lần trước, đến lúc đó hắn sẽ không thể nào biết được tên cô gái, cô gái ngẩn đầu nhìn hắn mà lại nói:

- Mình tên là Lulu!

Hoàng Hiểu Đông gạt đầu ánh mắt mừng rỡ như đã mừng rỡ mà không khỏi gật gù, hắn nhìn phía ngoài rồi nhìn con mưa đang dội từ trên không trung dội xuống, rồi tạo thành những tiếng kêu vang trong không gian nơi trạm xe buýt này, mà ánh đèn điện từ tấm bảng ngăn cách hai bên lối ngồi chiếu sáng nơi hắn cùng cô gái tên Lulu, với tên đầy đủ Phan Thùy Lulu.

Lúc này, Hoàng Hiểu Đông mới nói tên mình:

- Mình tên là Đông chúng ta có thể làm quen được không!

Cô gái tên Phan Thùy Lulu hơi ngạc nhiên, nhưng vẫn ngẩn đầu nhìn như đang chấp tay ra phía sau, mà di chân trong về mặt hơi tươi cười nhìn cô gái hơi đỏ mặt gạt đầu nói:

- Không phải chúng ta ... vốn dĩ vẫn đang làm quen nhau sao!

Hoàng Hiểu Đông không khỏi gật gù mà hỏi Phan Thùy Lulu:

- Lần trước gặp cậu ở nhà sách mình đã trong thấy cậu rất bất ngờ với cuốn sách “Thiên” mà mình vừa mua chẳng lẽ cậu đọc nó rồi sao!

Phan Thùy Lulu nét mặt hơi mong lung mà nhớ lại, rồi gạt đầu dường như còn có chút tiếc nuối:

- Mình đã đọc nó, cuốn sách đó viết về nhân vật nam chính Vũ Thiên và nhân vật nữ chính là gì đó, cái này mình không rõ, mình chỉ xem chút ít trên mạng!

Hoàng Hiểu Đông về mặt hơi ngỡ ngàng với những gì Phan Thùy Lulu vừa nói, khiến cho hắn phải lấy tay gãi đầu mà cười gượng trong khó xử nói nhỏ với cô ta:

- Cái này ... mình cũng chỉ mới đọc được một ít cho nên cũng không rõ lắm!

Phan Thùy Lulu chỉ gạt đầu nét mặt lại hiện lên chút lo lắng nhìn bầu trời mưa vẫn chưa dứt, Hoàng Hiểu Đông thấy vậy không khỏi hơi vội vàng, hắn nhìn dòng xe đang chạy hối hả dưới cơn mưa, còn hắn cùng Phan Thùy Lulu lại chỉ có hai người đang đứng nơi này, hắn không khỏi hỏi chuyện khác khi trong thấy Phan Thùy Lulu im lặng, mà nhìn trong bụng hai tay nhìn dòng nước đang chảy trong cơn mưa:

- Lulu, cậu ở nơi nào có gần đường “Đỗ Thuận” không!

Phan Thùy Luru có chút giật mình, tay hơi vuốt tóc mà nhìn Hoàng Hiểu Đông rồi nói:

- Cũng gần đây, mình cùng ở trọ với một người bạn gái!

Nghe Phan Thùy Luru nói vậy, Hoàng Hiểu Đông mừng rỡ mà nét mặt tuy không thay đổi nhưng trong lòng lại có chút phấn khởi:

- Cậu vẫn còn đi học sao!

Phan Thùy Luru gật nhẹ đầu mà nói về ngành mình đang học:

- Mình đang học Đại học ngành Quản Trị kinh doanh cũng đã được ba năm chỉ còn một năm nữa mình sẽ ra trường!

Bạn đang đọc truyện *Phố Vị Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Trạm xe buýt

Phan Thùy Luru dứt lời bầu trời cũng đã tạnh mưa, chỉ còn lại vài giọt rớt xuống mặt đường tạo nên những tiếng vang nhỏ, khiến Phan Thùy Luru mừng rỡ nhìn Hoàng Hiểu Đông nói nhanh:

- Đông, mình về trước, trời cũng đã tạnh mưa, nếu không về nhanh mưa lại to khó mà về được!

Chỉ là không đợi Hoàng Hiểu Đông nói gì, Phan Thùy Luru đã chạy nhanh ra phía ngoài mà leo lên chiếc xe máy vốn dĩ đã ướt sũng, nhưng vẫn còn rất mới mà đề số đầu đội nón bảo hiểm, nhanh chóng rời đi nhưng trước lúc tăng ga, đã kịp quay mặt hiện lên vẻ cười mà vẫy tay với Hoàng Hiểu Đông như tạm biệt hẳn, rồi nhanh chóng rời đi. Mặc dù những giọt nước mưa vẫn đang nhỏ.

Để lại Hoàng Hiểu Đông. Nơi trạm xe buýt đang ngẩn mặt nhìn theo ánh đèn, cùng tiếng động cơ máy nhỏ dần trong màn đêm, mà im lặng trong chốc lát, trong lòng hẳn lúc này chỉ cảm thấy có chút mất mát gì đó, hẳn lại nhớ câu nói lúc trước câu nói ẩn chứa ngành mà Phan Thùy Luru, cô gái hẳn vừa mới biết tên, nói trong lần gặp thứ hai. Mặc dù, hẳn nhận ra trong giọng nói của cô gái có chút, một chút nỗi buồn, mặc dù, Phan Thùy Luru không nói, nhưng nó lại hiện khá rõ trên mặt cô gái, nhưng lại ẩn trong giọng nói cùng câu nói của Phan Thùy Luru.

Hoàng Hiểu Đông sau một hồi thần thờ mà ngẩn ngơ nhìn chiếc xe đạp của mình, còn lại phía ngoài nhìn nơi Phan Thùy Luru đã đứng cạnh mình, rồi nhìn hướng cô gái đã rời đi, mà lắc đầu bước chân lững thững từng bước nhanh, tiến ra nơi chiếc xe đạp của mình, mặc cho những giọt nước mưa, vẫn còn đang nặng hạt, đang rớt xuống mà thấm vào bộ đồ đơn giản của hẳn một chàng sinh viên.

Hoàng Hiểu Đông lại rút chiếc điện thoại trong túi quần ra mà lăm bắm khi nhìn vào màn hình đang phát sáng:

- Vẫn chưa xin được số của cậu ấy, nhưng cũng may vì đã biết được tên của cậu ấy!

Hoàng Hiểu Đông đã tới cạnh chiếc xe đạp của mình mà trong lòng đã bình thần trở lại, khi cất chiếc điện thoại rê tiền của hẳn đi, rê tiền như chính chiếc xe đạp của hẳn vậy, khi mà mọi thứ ở thời hiện đại đều đã trở nên đắt tiền.

Hắn nhìn đường lớn nơi dòng xe bốn bánh cùng hai bánh đang chạy, với những tốc độ khác nhau, trong trời mưa lạnh mà lặng lẽ cùng chiếc xe đạp cộc cạch tiếp tục theo lối đường mòn nơi Phan Thùy Luru đã rời đi mà đạp tới trong đêm.

Dãy phòng trọ nơi Hoàng Hiểu Đông đang thuê.

Mái tôn nơi mười dãy phòng trọ vẫn vang lên từng tiếng tí tách do những hạt nước nhỏ rơi xuống chạm vào mà tạo ra, nơi lối cổng vào khu nhà trọ Hoàng Hiểu Đông đã dần xuất hiện hẳn lững thững đạp xe tiến vào mà ngừng ngay nơi phòng của mình.

Mọi thứ đều ướt sũng do nước mưa hắt vào, Hoàng Hiểu Đông liếc nhìn những căn phòng trọ khác cửa khóa chặt mà kín, nhưng những lỗ thông nhỏ phía trên cánh cửa lớn cùng cửa sổ nhỏ vẫn còn sáng ánh đèn điện.

Yên lặng chính là lúc này, nơi dãy phòng trọ nơi hẳn ở trọ vốn dĩ đã cũ kỹ lại thêm phần lạnh lẽo đến thê thương.

Hắn cũng mở cửa mà tiến vào trong để trốn tránh đi cơn gió lạnh do một cơn mưa lớn xuất hiện tạo thành mà thổi qua.

Nơi này lại đã không còn bóng dáng ai mà trở nên yên tĩnh thực sự, bầu trời dần tan mưa cũng đã ngừng, nhưng cái lạnh lẽo lại tỏa khắp Quận Tân Phú của Sài Thành này.

Nơi phía đông cùng bầu trời mây trong xanh mặt trời đã dần xuất hiện, mà mọc lầy như ánh nắng vàng ươm kia đang tỏa xuống khắp Sài Gòn nhộn nhịp này, như là một minh chứng cho ngày mới lại lên.

Nơi con đường “Son Kỳ” vào buổi sáng sớm, lúc này Hoàng Hiểu Đông lại tiếp một ngày mới, hấn lại tiếp tục công việc của mình, vẫn là chiếc xe đạp rề tiền vẫn là chiếc balo cũ kỹ do trên vai.

Hoàng Hiểu Đông lại vẫn nhìn con đường quen thuộc, hấn lại nhìn nơi lối đi bộ hai bên được trồng những hàng cây bóng mát, mà nhìn quanh rồi lại bắt đầu đạp nhanh, mặc dù trong lòng vẫn có một câu hỏi: “không gặp, không thấy cô ấy” nhưng ngoài miệng hấn lại buông một câu khác: “hôm nay đã là cuối tháng cũng là ngày mình lãnh lương cuối tuần này sẽ về quê vậy”.

Hoàng Hiểu Đông đã khuất dần mà tiến tới nơi làm việc của mình, bắt đầu tiếp tục một ngày làm việc cho tới ngày cuối tuần. Cứ thế cuối tuần mà Hoàng Hiểu Đông trong đội cũng đã đến.

Thứ bảy hôm nay là ngày nghỉ mà hấn trong đội, nơi lối vào căn phòng Hoàng Hiểu Đông, cánh cửa lớn để tiến vào phòng hấn đang dần khép lại, Hoàng Hiểu Đông khóa kín, rồi nhìn balo kề bên đang để gần dựa vào tường nhà cũ kỹ, mà cất chiếc chìa khóa vào cùng chiếc balo đã được nhét đầy sách vở khiến cho nó trở nên nặng hơn cùng một vài vật dụng linh khinh.

Kế bên đó là hai bọc đen bụi lồi lõm từng chỗ, không biết phía trong đựng gì, Hoàng Hiểu Đông lắc nhẹ đầu hấn vận một bộ đồ dài áo thun khoác thêm một cái áo khoác của những chàng sinh viên hay mang thuộc loại rề tiền.

Hấn đeo balo lên vai nhưng cũng không quên lấy chai nước khoáng bên cạnh, mà dùng trong uống một ngụm, rồi nhìn một lượt hai bên mấy căn phòng trọ kế bên, đều vắng lặng, vì giờ này, hôm nay, mặc dù là thứ bảy, nhưng có lẽ những con người như bọn họ vẫn đi làm, dường như và chính xác là có lẽ bọn họ chỉ được nghỉ đúng chủ nhật.

Hoàng Hiểu Đông thở dài rồi xách hai túi đen lớn mặt còn đeo một cái khẩu trang che kín mặt chỉ chừa hai con mắt cùng mái tóc ngắn gọn gàng màu đen của hấn.

Tiến theo lối đường của con đường bằng cách đi bộ trong trời sáng gió mát mẻ, Hoàng Hiểu Đông cứ thế mà men theo lối đi bộ ở hai bên con đường lớn, mà mặc kệ dòng xe đông đúc cùng dòng người đang di chuyển không ngừng mà tiến tới nơi mà hấn dự định trong lòng, chính là “Trạm Xe Buýt”.

Nơi sẽ giúp hấn về quê, nơi hấn đã sinh ra và lớn lên ở một vùng nông thôn trong đất nước này và rồi hấn đã rời quê, để đi theo ước mơ con đường mà hấn đã chọn, bấy lâu nay, đó là trở thành một nhà quản lý giỏi, cũng là dự định khi mà lúc hấn còn đang đi học ngành cao đẳng quản lý này.

Hoàng Hiểu Đông ngồi nơi những thanh sắt chắn ngang song song tạo thành chỗ ngồi lạnh như muốn lột nơi trạm xe buýt này, mà đội, kế bên hấn, cũng đã đứng rất nhiều người, thanh niên có, thiếu niên có, nhưng đều có một điểm chung, chính là tất cả đều đang tìm kiếm việc làm giống như hấn và chính vì vậy mà cũng không ai chú ý tới hấn mà cũng chỉ cùng hấn nhìn quanh dòng đường, được phân hai làn, chính mỗi bên làn chính, đều có dải phân cách bằng những vạch trắng để làm dấu hiệu phân làn.

5 phút, 10 phút, 15 phút, 20 phút đã trôi qua. Hoàng Hiểu Đông đợi xe buýt đã rất lâu.

Những người đứng cạnh hấn cũng đã không còn lại bao nhiêu, khi mà tất cả đều đã tìm được một loại xe buýt, hay là những chiếc xe khách, rước lấy mà chở họ đi, chở họ về, hay là chở tới những nơi mà họ cần tới.

Chỉ là Hoàng Hiểu Đông vẫn ngồi đó, mà đợi chiếc xe buýt đúng số sẽ đưa hấn về quê của mình.

25 phút, 30 phút, 35 phút, 40 phút nữa đã trôi qua.

Vốn dĩ nơi Hoàng Hiểu Đông đợi xe buýt đã giảm bớt nhưng lúc này thì đã đông lại khi mà từ đâu họ lại kéo tới mà đứng đợi.

45 phút, 50 phút, 55 phút.

Dòng người đợi xe buýt, đợi xe sẽ chở họ đi sẽ chờ họ về, nơi họ cần sẽ chờ họ tới, những nơi họ cần tới và dòng người lại giảm bớt khi mà những chiếc xe bốn bánh ngừng nơi trạm xe buýt.

Bạn đang đọc truyện *Phố Vị Thanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Về nhà

Cùng giọng nói của những con người giống như họ, lại hướng về họ “về đâu”, “về đâu”, cứ thế mà đồn dập vang lên cùng tiếng đáp lại không ngừng và leo lên rồi rời đi.

Hoàng Hiểu Đông cùng những người còn lại đứng nơi trạm xe buýt chỉ nhìn theo, nhưng không ai nói gì, dòng người rời đi rồi lại đây, cùng những chiếc xe buýt hay là những chiếc xe bốn bánh khác lại ngừng, cùng những câu nói ngắn gọn chỉ hai chữ “về đâu”, lại vang lên cùng những tiếng đáp lại và những lời rời đi.

Phút 60 cũng đã tới và một tiếng cũng đã trôi qua.

Hoàng Hiểu Đông liền trong dòng người đợi xe nhìn về một chiếc xe buýt đang tới gần mà mừng rỡ, hắn liền xách lấy chặt hai túi đen cùng balo đã đeo sẵn, đi tới phía trước chen trong dòng người đứng cạnh, mà tiến tới phía trước cùng một vài người giống như hắn, cùng lúc đó là hai chữ “về đâu” lại vang lên.

Hoàng Hiểu Đông lại như không hề nghe thấy, nhưng xung quanh đã vang lên đây rồi liền nhanh leo lên xe buýt đang chật chội, Hoàng Hiểu Đông khi đã nói địa điểm cần tới, liền đưa tiền ra, rồi nép vào một góc trong chiếc xe buýt đang chật người này, dường như không thể nhúc nhích, hắn chỉ có thể tay xách vai đeo, mà đứng sát vào thành xe buýt nơi vây quanh chỉ toàn là người.

1 tiếng trôi qua, 2 tiếng trôi qua.

Phía trong xe buýt chỉ là sự im lặng, không hề có tiếng nói chuyện, thậm chí là rất ít, chỉ còn lại từng tiếng thờ đốc, thờ nhanh, thờ gấp gấp với âm thanh nhỏ như thoang thoảng lọt vào tai những người ở xe buýt này.

Nơi ghế ngồi đã lấp đầy và vây quanh là những người đông đúc.

30 phút nữa lại trôi qua.

Hoàng Hiểu Đông đã có thể đứng thoải mái phía trong xe buýt, vì đã giảm bớt người khi họ đã xuống bớt, chiếc xe buýt lại đang dần tiến vào một cái xã nơi mà nhà ở thưa thớt người dân tứ tung, mỗi chỗ một khúc, một ích nhưng đặc biệt con đường đã được lát nhựa hẵn hoi.

Khi chiếc xe buýt đã gần tới nơi, một căn nhà cấp bốn tuy đã được dựng bằng gạch, đã cũ kỹ nhưng lại không hề ảnh hưởng gì xung quanh, là một hàng rào đâm bụi cùng vài chú chó nhỏ to đang tung tăng chạy quanh.

Tiếng của Hoàng Hiểu Đông cũng đã vọng lên khắp trong xe, mà đi ra gần lối cửa giữa mà không phải là lối cửa xe buýt nơi đối diện với tài xế xe buýt.

- Bác tài cho xuống nơi đây!

Tiếng thắng xe đã ngừng lại chiếc xe đã vượt quá hơi xa, nhưng cũng chỉ là một chút mà không hề xa quá, cánh cửa xe buýt đã mở ra.

Hoàng Hiểu Đông liền mang theo hai túi xách hai bên cùng chiếc balo đeo trên vai hắn mà bước xuống, rời khỏi chiếc xe trong ánh nhìn của những người vẫn còn trên xe, nhưng không ai nói gì ngoài im lặng.

Cửa xe buýt lại đóng kín, bốn bánh lại bắt đầu lăn mà tiếp tục hành trình nơi cung đường này, Hoàng Hiểu Đông chỉ hơi ngoái đầu lại nhìn chiếc xe buýt đã khuất dần mà không hề nói gì, rồi lại nhìn nhanh tiến tới nơi căn nhà được bao quanh bởi hàng đâm bụi kia rồi lại nhìn quanh một lượt nơi này mà tự nói: “nơi này vẫn như vậy không hề thay đổi nhưng mình thì đã thay đổi”.

Hoàng Hiểu Đông đi nhanh từ phía trong tiếng những chú chó đã sủa in ỏi mà vọng vào tai hắn, cùng bốn chú chó đã chạy tới mà vây lấy chân hắn, chúng nhìn hắn rồi lại ngử ngử ánh mắt, còn kèm theo chút nghi ngờ, khiến hắn chỉ cười mà định vuốt lấy chúng nhưng rồi lại thôi, vì hắn vẫn đang xách hai túi đựng bịch đen.

Hoàng Hiểu Đông nhìn ngôi nhà im ắng phía trong mà mừng rơn trong lòng, hắn liền đi nhanh vào, nhưng lại không thấy ai trong nhà, ngoài sự trống vắng, hắn để mọi đồ đạc xuống để vào trong căn nhà cấp bốn, chỉ dài mười hai mét năm, có một phòng khách cùng hai phòng ngủ nhỏ, cùng một phòng bếp, nơi mà Hoàng Hiểu Đông đang đứng trên mặt nền được lát gạch men, nhưng cũng đã cũ nhìn căn phòng đơn giản mà thờ dài, chẳng có gì ngoài một chiếc tivi cùng vài cái bàn đơn giản, một chiếc tủ lạnh đã cũ.

Hoàng Hiểu Đông liền đi ra bên hông mà tiến ra phía sau, mà tiếng những chú heo đang kêu in ỏi “ừ ừ” vang lên không ngừng, hắn nhìn vào chuồng heo đang thấp thoáng một bóng dáng phụ nữ tuổi trung niên đã tầm hơn bốn mươi.

- Mẹ!

Hoàng Hiểu Đông nhìn người phụ nữ trung niên mà gọi tên khiến cho người phụ nữ trung niên giật mình mà nhìn hắn nói trong ngạc nhiên.

- Con mới về sao!

Hoàng Hiểu Đông chỉ gật đầu rồi nhìn bảy heo con đang ừ ừ rồi lại nhìn bảy heo đang lớn dần hỏi:

- Mẹ, Ba đâu rồi!

Mẹ Hoàng Hiểu Đông chỉ nhìn hắn mà tay vẫn cầm vò nước mà xịt khắp chuồng heo rồi nói:

- Cha mày đi rẫy rồi chắc một chút nữa ổng về!

Hoàng Hiểu Đông chỉ gật đầu nhưng mẹ hắn vẫn lên tiếng nói tiếp:

- Học hành sao rồi dạo này không thấy mày gọi điện về!

- Vẫn bình thường hết năm nay nữa con sẽ ra trường!

Mẹ Hoàng Hiểu Đông nghe vậy vẻ mặt hơi khác khổ theo năm tháng đã có chút mừng rỡ nhưng lại ra dấu cho Hoàng Hiểu Đông, rồi kêu hấn vào trong nhà:

- Nếu vậy thì cũng tốt ráng học lấy cái bằng ra trường để mà đi làm được vào nhà đi đợi mẹ tắm cho mấy con heo này xong sẽ vào nấu cơm!

- Định khi nào đi!

Nhưng bà cũng không quên hỏi thêm Hoàng Hiểu Đông một câu khi nào sẽ đi, Hoàng Hiểu Đông liền đáp lời rồi tiến vào trong nhà:

- Chiều chủ nhật là ngày mai!

Hoàng Hiểu Đông đi lên phía ngoài đường nhưng lại không đi vào trong nhà mà lại đùa giỡn với mấy chú chó mực, mấy chú chó nhỏ mà giỡn với chúng, vừa nhìn con đường nhựa lớn vắng lặng xe cộ.

Làng quê hấn rất nghèo chỉ có khoảng hơn trăm hộ, nằm rải rác, đa phần nơi đây đều làm nông với ngành nghề chính là nương rẫy, đó chính là làm ruộng lúa và các loại cây ăn quả, cây công nghiệp.

Ba mẹ hấn cũng là làm rẫy, đó là một mảnh đất trồng cây công nghiệp cũng chính mảnh đất đó đã giúp hấn bước chân vào cánh cửa cao đẳng.

Trong nhà cũng chỉ có mình hấn là đứa con duy nhất ngoài ra cũng không còn ai.

Tối chiều ba hấn cũng về, xung quanh hai bên nhà hấn cũng chỉ toàn là những mảnh đất trống, vì chưa có ai ở, được trồng một vài loại rau gì đó, chỉ là đổi diện nhà hấn vẫn là có người ở, cũng chỉ là giống như căn nhà của hấn cũng vắng vẻ người, có lẽ tất cả đều đã đi làm.

Hoàng Hiểu Đông chỉ biết thờ gấp gấp đùa giỡn với mấy chú chó trong nhà hấn nuôi, rồi lại đóng cửa xung quanh mà đi ra ngoài đường lớn, nhìn thấy con đường heo hút, hấn định đi tản bộ một chút rồi quay về.

Bạn đang đọc truyện *Phố Vị Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Dự định

Một ngày rồi cũng trôi qua đối với những gia đình đơn giản giống như hấn, một bữa cơm gia đình, rồi cứ thế một ngày ở quê của hấn, có vẻ rất buồn nhưng lại bình dị đối với Hoàng Hiểu Đông, một sự bình yên vì không có gì làm, hấn buồn ở nơi quê nhà quanh năm làm ruộng chăm bón cây.

Rồi Hoàng Hiểu Đông cũng đã rời khỏi nhà mà trở lên thành phố mà tiếp tục công việc của mình.

Hoàng Hiểu Đông lại đợi xe buýt ở quê nhà bố mẹ hấn cũng không hề đợi xe cùng hấn, hai người vẫn cứ tiếp tục quần quanh nơi nhà mà làm lụng quanh năm.

Hoàng Hiểu Đông đã đợi hơn một tiếng mới có một chiếc xe buýt cùng số đó lần đi này, hấn cũng chỉ mang theo đúng chiếc balo của mình, mà hấn vẫn hay đeo mà không mang thêm bất cứ thứ gì, vẫn giống như lúc hấn từ Sài Gòn về quê, trên mỗi xe buýt đều có một tài và hai lơ xe.

Một lơ xe liền thu tiền hấn, rồi liền tiếp tục tay vịn cánh cửa mà đợi khách tiếp theo lên trên xe buýt lúc này, lại rất vắng lặng, cho nên vẫn còn dư chỗ hấn ngồi, hấn nhìn con đường rồi nhìn hai bên hông, đó là từng lô cao su mà không hề có nhà ở, hấn cũng đã rời khỏi làng quê của mình, mà cũng như đã rời khỏi căn nhà mà hấn đã sinh ra, lớn lên, rồi rời đi để tìm kiếm những điều mới mẻ cho mình.

Tiếng còi xe buýt cùng tiếng máy nổ không ngừng vang lên của động cơ xe, Hoàng Hiểu Đông nhìn những vị khách lần lượt lên rồi lần lượt xuống không ngừng, khi cùng tới gần đường, số lượng khách đã không ngừng mà nhiều lên, cứ ùn ùn, ứ trong chiếc xe buýt vốn dĩ vẫn thoáng mát đã bắt đầu trở nên nóng nực cùng chật chội do hơi người tỏa ra.

Hoàng Hiểu Đông lại tiếp tục nép mình mà nhìn đông người chật chội trên xe, với đủ các thành phần mà hấn không thể biết là ai.

Sài Gòn thẳng tiến trong chật trội và ngột ngạt, không khí mà chỉ còn là hít thở hơi người tỏa ra.

Cuối cùng Hoàng Hiểu Đông cũng đã rời khỏi chiếc xe buýt chật chội và ngột ngạt khi mà dòng người vẫn còn đông ở trên xe, hấn đã được thả xuống ngay một trạm xe buýt đối diện với trạm xe buýt bên kia đường mà hấn đã đợi.

Hoàng Hiểu Đông lại chỉnh lại balo đang đeo, rồi liền men theo những vạch trắng được kẻ trên đường nhựa, mà để dành cho người đi bộ, hấn liền tiến qua bên kia con đường trong trời nắng gắt, những đã gần chiều, vì lúc này, cũng đã bốn năm giờ khoảng mười bảy giờ chiều, chính vì vậy mà nắng cũng

không còn gắt lắm.

Hoàng Hiểu Đông vẫn vậy vẫn bộ đồ đó cùng balo vượt qua hàng rào trồng hoa ngăn cách con đường lớn, phân làn một chiều lên và một chiều xuống, hần nhanh chóng men theo con đường bên cạnh mà quay lại nơi phòng trọ của mình.

Vẫn vậy nhưng lúc này thì lại không hề im lặng vì các phòng đều đang nhộn nhịp tiếng cười nói, Hoàng Hiểu Đông chỉ bước nhẹ vào mà tới ngay căn phòng số bảy vẫn khóa kín mà vắng lặng của hần.

Hoàng Hiểu Đông liền mở cửa tiến vào mà cất balo rồi nằm dài, thở phì phò, khi bật chiếc quạt cũ kỹ nơi mặt nền, mà nhắm mắt nghỉ ngơi trước khi bắt đầu tiếp tục công việc vào ngày mai của hần.

Một năm nữa lại trôi qua và hần cũng đã lấy được tấm bằng cao đẳng mà mình cần, Hoàng Hiểu Đông đứng trong căn phòng trọ của mình mà cầm tấm bằng trên tay, nhìn mà thở một hơi việc học của hần đã hoàn thành, bây giờ cũng chỉ còn đi tìm việc mà tiếp tục cuộc sống trong tương lai của mình. Hoàng Hiểu Đông rời lại khỏi phòng trọ mà bắt đầu một ngày mới mà tiến tới nơi nhà hàng Saigon Pumpkin hần vẫn đang làm mà tiếp tục công việc.

Trong một năm này hần không hề gặp lại cô gái Phan Thùy Lư, mà hần từng gặp khiến trong lòng Hoàng Hiểu Đông cũng có chút tiếc nuối trong lòng nhưng cũng không biết phải làm sao. Lúc này, Hoàng Hiểu Đông cũng đã men theo con đường mà tiến tới nơi làm việc, hôm nay cũng là ngày làm việc đầu tháng của hần, chính vì vậy, hần cũng đang có ý định xin nộp đơn để luân chuyển chức vụ.

Tiến vào trong nhà hàng, Hoàng Hiểu Đông lại nhìn Thanh Thị Tú mà gật đầu, Thanh Thị Tú đang dọn dẹp cũng nhìn hần mà hỏi:

- Cậu về quê mới lên sao ở quê có vui không!

Hoàng Hiểu Đông chỉ mỉm cười gật đầu rồi tiến nhanh vào trong phòng bếp để trang bị đồ y phục nhân viên rồi nhìn Thanh Thị Tú đang cùng những người khác:

- Tú chúng ta làm ở tầng trên mà, tầng này đâu phải nhiệm vụ của chúng ta!

Thanh Thị Tú gật đầu mà mỉm cười rồi cùng tiến lên phía trên, tất thấy nhân viên phục vụ của nhà hàng này cũng chỉ có mười người gồm năm nam, năm nữ cùng với mười đầu bếp, phân ra mỗi tầng năm năm. Chính vì vậy mà cũng như năm nhân viên ở dưới năm nhân viên phục vụ ở trên tầng.

Nhưng cũng chỉ có một kế toán làm việc, cùng một quản lý nơi này, bọn họ ở ngay tầng trệt làm nhiệm vụ tính toán tiền và thống kê lương, cũng như quản lý, quản lý hết nhà hàng này cùng hai bảo vệ phía ngoài.

Hoàng Hiểu Đông chính là một trong mười nhân viên phục vụ ở nhà hàng Pumpkin Tân Phú này. Hoàng Hiểu Đông cùng Thanh Thị Tú liền tiến lên tầng trên mà làm việc, phía trên cũng đã có ba nhân viên từ lúc nào mọi thứ đều gọn gàng ngăn nắp.

Hoàng Hiểu Đông chỉ nhìn ba người hai nam một nữ mà gật đầu, Thanh Thị Tú thì lại hợp với người nữ kia mà nói chuyện, có thể nói tất cả nhân viên trong nhà hàng này đều còn rất trẻ, chỉ từ hai mươi tới ba mươi nhưng đầu bếp thì đã có người khoảng bốn mươi.

Hoàng Hiểu Đông hơi ngạc nhiên vì nhân viên phục vụ có vẻ như đã thay đổi cũng khoảng bảy người, chỉ còn lại hần cùng Thanh Thị Tú và một thanh niên khác là chưa nghỉ việc để đi làm công việc khác.

Hoàng Hiểu Đông đi tới cạnh Thanh Thị Tú mà hỏi nhỏ:

- Cậu đã dự định nghỉ việc nơi này chưa!

Câu hỏi của Hoàng Hiểu Đông không khỏi khiến Thanh Thị Tú giật mình cùng với cô gái bên cạnh mà nhìn hần nhưng chỉ có Thanh Thị Tú là ngạc nhiên hỏi hần:

- Đông, cậu định nghỉ việc nơi này sao, cậu là người làm ở nơi này lâu nhất đấy!

Thanh Thị Tú nhìn hần mà nói, mặc dù không hiểu là vì sao Hoàng Hiểu Đông lại hỏi mình như vậy, Hoàng Hiểu Đông lại nói tiếp:

- Cậu không định đi tìm việc nơi khác sao!

Thanh Thị Tú nghe vậy trong lòng trở nên do dự rồi lại nói nhỏ nhưng lại không nói gì mà hỏi ngược lại hần:

- Cậu định nghỉ việc nơi này sao, mình sẽ làm thêm vài tháng nữa vì còn vài tháng nữa mình mới hoàn thành xong việc học của mình rồi mới lấy được tấm bằng đi làm việc khác!

Bạn đang đọc truyện *Phố Vị Thanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Giấy thông báo tuyển nhân sự

Hoàng Hiểu Đông chỉ gật đầu rồi nói nguyên do:

- Mình đã hoàn thành xong việc học và lấy được tấm bằng cao đẳng quản lý, nên mình nghĩ việc đi tìm việc khác!

Thanh Thị Tú nghe vậy về mặt có chút u buồn cô nhìn Hoàng Hiểu Đông như muốn nói gì đó:

- Cậu hoàn thành rồi sao nếu vậy thì nên tìm một công việc nào làm tốt hơn không cần phải ở nơi này tiếp tục làm nhân viên nhỏ nhoi như vậy!

Hoàng Hiểu Đông hơi ngạc nhiên, vì hần nhận thấy Thanh Thị Tú dường như trong giọng nói có chút buồn thì phải, chỉ là hần cũng nhìn cô gái mà gật đầu.

Tay cầm lấy điện thoại từ trong túi mà nhìn Thanh Thị Tú nói:

- Cậu cho mình số điện thoại đi!

Thanh Thị Tú hơi bất ngờ mà nhìn hần á khẩu chút ít, nhưng vẫn nói số cho hần lưu vào “0123...” mà trong lòng có chút mừng rỡ, mặt đỏ ửng khiến cho cô gái bên cạnh cũng phải bất ngờ lẫn chút ngờ vực.

Chỉ là Thanh Thị Tú lại không để ý mà lúc này trong lòng lại phoi phới, vì từ lúc làm ở đây, từ rất lâu rồi nhưng chưa bao giờ nghe thấy việc Hoàng Hiểu Đông hỏi làm quen mình, cho nên trong lòng Thanh Thị Tú cũng hơi buồn vì điều này.

Hoàng Hiểu Đông lại nhìn hai cô gái mà nói trong về khó xử:

- Không biết bây giờ mình nên xin việc ở đâu đây này, tấm bằng của mình cũng chỉ là trung bình chỉ sợ không có nhà hàng hay khách sạn nào chịu nhận vào làm!

Thanh Thị Tú nghe vậy nhưng lại không biết nên nói gì tiếp theo, vì chính Thanh Thị Tú cũng không biết nên làm gì tiếp theo, mà chỉ đành lắc đầu nhưng cô gái bên cạnh như nhớ ra cái gì đó, mà nhìn Hoàng Hiểu Đông cười nhỏ nói:

- Mình nghe quản lý nói Khách Sạn Elect Quận 2 đang tuyển quản lý cậu thử đi ứng tuyển xem sao biết đâu lại được!

- Không chỉ quản lý mà còn tuyển cả CEO cho khách sạn quận 2!

Hoàng Hiểu Đông cùng Thanh Thị Tú không khỏi nhìn cô gái mà nói cùng lúc:

- Thật sao!

Cô gái chỉ gật đầu còn Thanh Thị Tú lại hỏi tiếp: “mà cậu nghe được ở đâu”.

Cô gái chỉ nhìn Hoàng Hiểu Đông mà chỉ tay xuống dưới tầng dưới nói: “cậu xuống hỏi quản lý thử xem mình thấy chỗ phòng quản lý cùng cô kế toán có để cái tờ giấy tuyển nhân viên đó”.

Hoàng Hiểu Đông nghe vậy thì liền gật đầu mà không để ý tới hai người nữa, mà chạy một vèo xuống tầng dưới, nơi phòng quản lý nằm ở một góc nhỏ, cách lối bậc thang ở giữa đối diện bên kia là phòng bếp phòng phục vụ để đồ ăn.

Nhìn về hót hải đi nhanh xuống tầng dưới khiến cho Thanh Thị Tú với cô gái bên cạnh chỉ có thể nhìn ba nam phục vụ khác, cũng không hiểu gì mà chỉ đang phục vụ một vài vị khách đã ngồi mà tiến tới phục vụ.

Tầng trệt nơi phòng quản lý, Hoàng Hiểu Đông đã đứng từ đây từ lúc nào, hần trầm ngâm nhìn vào trong, một nam, một nữ, nam tuổi chỉ khoảng hai mươi tám, nữ lại nhỏ hơn bốn năm tuổi. Người nữ đang ôm máy tính, người nam thì lại đang ngồi nơi cái bàn cùng đang chất đống giấy tờ.

Chỉ là lúc này hai người đều đang trợn mắt nhìn Hoàng Hiểu Đông đang đứng ngoài tấm kính mà gõ cốc cốc, nơi bọn họ nhìn ra cô gái chỉ tay biểu thị, kêu Hoàng Hiểu Đông tiến vào mà quay lại rồi nhìn nam tử đang ngồi nơi cái ghế cùng cái bàn mà tủm tỉm cười không hiểu gì.

Hoàng Hiểu Đông liền đẩy cửa tiến vào khi đã xem xong cái tờ giấy dán trên tấm kính phía ngoài, ngay tấm cửa kính, có vẻ như chỉ là mới dán đây, vì lúc trước hần cũng chưa thấy.

Hoàng Hiểu Đông đẩy cửa bước vào trong mà gật đầu rồi hướng một nam, một nữ nói:

- Chào anh Dũng cùng chị Lan!

Người nữ được gọi là kế toán Lan chỉ nhìn Hoàng Hiểu Đông mà cười nói:

- Hôm nay có chuyện gì mà vào nơi này!

Quản lý Dũng cũng liền gật đầu nhưng lại cũng được thêm vào một câu hỏi Hoàng Hiểu Đông bất ngờ:

- Rất ít thấy cậu vào nơi này, chẳng lẽ có chuyện gì sao hay là muốn được tăng lương!

Hoàng Hiểu Đông gãi đầu gãi tai mà cười nói:

- Tôi có chuyện muốn nhờ anh giúp!

Quản lý Dũng nhìn Hoàng Hiểu Đông mà hơi ngạc nhiên vì không biết Hoàng Hiểu Đông định nhờ gì nhưng cũng gật đầu nhìn Hoàng Hiểu Đông chăm chú nói:

- Cậu muốn nhờ tôi cái gì nào!

Hoàng Hiểu Đông mừng rỡ mà nói nhanh còn Lan kể toán thì vẫn tiếp tục công việc nhưng vẫn lắng nghe hai người nói chuyện:

- Tôi muốn nhờ Dũng quản lý có thể nộp hồ sơ dự tuyển nhân sự chức vụ quản lý ở khách sạn Elect 2 đang tuyển nhân sự được không!

Quản lý Dũng hơi bất ngờ mà muốn rút hàm ra khi đang há to, còn kể toán Lan quay phắt nhìn Hoàng Hiểu Đông giọng có chút không được nói:

- Cậu đang nói giỡn sao!

Hoàng Hiểu Đông bị kể toán Lan dùng ánh mắt trợn trừng nhìn thì hơi khó hiểu, chỉ là hấn vẫn gật đầu nói như chắc chắn:

- Đúng vậy, không phải tờ giấy thông báo ngoài kia nói tuyển nhân viên quản lý khách sạn Elect 2 sao, tôi cũng muốn nộp đơn ứng tuyển thử!

Quản lý Dũng cùng kể toán Lan nghe Hoàng Hiểu Đông nói dứt khoát không một chút phân vân mà hai mặt nhìn nhau, kể toán Lan lại nhìn Hoàng Hiểu Đông mà nói lần nữa:

- Đúng thật là nơi đó đang cần tuyển một giám đốc cùng bốn quản lý nhưng đều cần phải có bằng cấp từ cao đẳng trở lên đối với chức quản lý còn giám đốc thì phải là đại học trở lên thì may ra mới có thể ứng tuyển cậu có đủ điều kiện không thì bảo!

Hoàng Hiểu Đông nghe vậy thì gật đầu nói “tôi có bằng cao đẳng về ngành quản lý chắc cũng đủ để ứng tuyển chứ”.

Quản lý Dũng chỉ gật đầu nhẹ rồi nói tiếp:

- Nói thật ngay cả tôi đây cũng dự định nộp đơn chứ đừng nói gì tới cậu nhưng tổng giám đốc của Khách Sạn Saigon Elect này không cho phép nên!

- Em cũng chỉ là nộp đơn thử, mong quản lý Dũng cùng kể toán Lan có thể giúp đỡ!

Hoàng Hiểu Đông vẫn vẻ mặt nhất quyết khiến quản lý Dũng cùng kể toán Lan lại nhìn nhau nhưng vẫn gật đầu không từ chối:

- Được rồi, cậu xem tờ báo này đi rồi hãy xem có nên tiếp tục quyết định dự tuyển mà nộp hồ sơ làm quản lý hay không!

Bạn đang đọc truyện *Phố Vị Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Tập đoàn Saigon Pumpkin Elect

Quản lý Dũng dứt lời liền lấy một tờ báo trên bàn đưa cho Hoàng Hiểu Đông xem ngay trang đầu, mà chỉ đợi Hoàng Hiểu Đông vẻ mặt vẫn còn đang ngạc nhiên không hiểu ý mình, nhưng vẫn cầm lấy, còn quản lý Dũng vẫn tiếp tục mấy đồng giấy trên bàn mà lật xem, cũng không để ý Hoàng Hiểu Đông đang chăm chú xem tờ giấy báo mình mới đưa.

Kể toán Lan cũng không để ý mà tiếp tục công việc, khi phía ngoài có rất nhiều nhân viên phục vụ đang thò tay vào đợi cô xử lý và thanh toán hàng đồng hóa đơn, trong đó cũng có cả của Thanh Thị Tú.

Khi thấy Hoàng Hiểu Đông ở trong thì trên mặt Thanh Thị Tú cũng có chút hơi bất ngờ, nhưng trong lòng lại biết cậu ta đang làm gì. Hoàng Hiểu Đông phía trong phòng kể toán, quản lý duy nhất của Nhà Hàng Saigon Pumpkin Tân Phú nơi này, mà mắt dán chặt chăm chú đọc thăm thẳm tờ báo quản lý Dũng vừa đưa trên tay mình.

“Tập đoàn Saigon Pumpkin Elect là tập đoàn chuyên sau về lĩnh vực nhà hàng và khách sạn do ông Lu Koan thành lập, đã duy trì và hoạt động phát triển không ngừng, phát triển đến nay, chuỗi nhà hàng cùng khách sạn xây sau đã có mặt ở hầu hết 19 quận cùng 5 huyện của thành phố”.

Tuy nhiên, hiện tại ông Lu Koan đã rời chức tổng giám đốc của tập đoàn, mà nhường chức tổng giám đốc lại cho hai người con của mình, mà ông tiến lên nắm giữ chức cao hơn, đó là chủ tịch của tập đoàn, dưới quyền chính là hai tổng giám đốc.

Chính vì những nỗ lực và cố gắng không ngừng của ông Lu Koan đã giúp tập đoàn vươn lên làm một tập đoàn lớn, quản lý hai mảng chính, một là nhà hàng, một là khách sạn.

Tiền thân của nhà hàng cũng bắt nguồn từ một nhà hàng pumpkin nơi quận 1, do chính ông thành lập và duy trì phát triển đến hiện tại, vươn ra tạo chi nhánh thành một chuỗi nhà hàng và tiếp đó, ông đã cho xây một khách sạn, đặt tên là Elect và cũng từ đó mà mở rộng ra những khách sạn khác.

Nhưng vì sức khỏe lúc này đã yếu nên ông đã quyết định chuyển quyền tổng giám đốc, mà lên giữ chức Chủ tịch và hai người con của ông, chính là một nam và một nữ. Lu Xuy Anh, chính là con trai trưởng của ông chịu trách nhiệm bên mảng nhà hàng, còn con gái của ông chính là Lu Nhiên, chịu trách nhiệm bên mảng khách sạn.

Và hiện nay, bên mảng khách sạn Tổng giám đốc Lu Nhiên đang ra quyết định tuyển nhân sự cho chi nhánh Khách sạn Saigon Elect Quận 2 gồm một giám đốc cùng bốn quản lý. Còn lý do vì sao lại tuyển toàn bộ nhân sự cấp cao cho khách sạn thì còn chưa được tiết lộ.

Những ai đăng ký dự tuyển có thể nộp hồ sơ tại các chuỗi nhà hàng cũng như khách sạn của tập đoàn này. Ngày phỏng vấn sẽ được thông báo sau. Phòng nhân sự khách sạn Elect quận 2, thông báo, ký ghi rõ họ tên Lu Nhiên. Ngày tháng năm.

Hoàng Hiểu Đông cũng đã ngừng đọc khi đã xem xong tờ giấy thông báo, lại nói cái tên Lu Nhiên, mà miệng không ngừng mấp máy, trong lòng có hơi chút bất ngờ với vị giám đốc của một chuỗi khách sạn này. Về mặt Hoàng Hiểu Đông không khỏi ngáy đại ra “Tập đoàn Saigon Pumpkin Elect. Nơi mình đang làm, lại là nhà hàng của một tập đoàn lớn”.

Quản lý Dững lại nhìn Hoàng Hiểu Đông mà cười hơi nhỏ vì nghĩ Hoàng Hiểu Đông chắc cũng đã hiểu số lượng ứng viên nhiều như thế nào nên hẳn sẽ hiểu mình sẽ không có cơ hội mà từ bỏ ý định ứng tuyển.

- Cậu cũng đã xem tờ thông báo, có định tiếp tục ứng tuyển nữa không!

Nhưng Hoàng Hiểu Đông chỉ thoáng nhìn rồi hơi chút ngạc nhiên nhưng vẫn gật đầu mạnh “Dững quản lý, tôi vẫn muốn ứng tuyển nhờ Dững quản lý nộp hồ sơ giúp”. Quản lý Dững nghe vậy không khỏi lắc đầu trong lòng nhưng lại gật đầu với Hoàng Hiểu Đông:

- Được rồi, nếu ý cậu đã quyết vậy thì tôi sẽ nộp đơn dự tuyển giúp cậu, ngày mai đi làm cậu nhớ cầm hồ sơ theo!

Hoàng Hiểu Đông mừng rỡ gật đầu, rồi gật đầu chào hai người nhanh chóng tiến ra phía ngoài mà tiếp tục công việc của mình trong lòng phấn khởi. Một ngày nữa lại qua, Hoàng Hiểu Đông cũng đã quay lại căn phòng trọ của mình khi đã xong việc nơi nhà hàng.

Một tháng nữa lại trôi qua, nhưng mà Hoàng Hiểu Đông vẫn chưa hề nhận lấy bất kỳ một tín hiệu gì từ quản lý Dững, khiến hẳn không khỏi lo lắng, mặc dù hẳn đã nhiều lần tiến vào hỏi nhưng chỉ nhận được cái lắc đầu.

Trong những cái nhấc chân tiến lên tầng hai của Hoàng Hiểu Đông có chút nặng nề cho ngày làm việc hôm nay trong thất vọng, khiến Thanh Thị Tú trong thấy liền hỏi:

- Cậu vẫn chưa nhận được thông báo gì sao!

Hoàng Hiểu Đông chỉ gật đầu mà không nói gì nhưng Thanh Thị Tú lại hỏi tiếp:

- Nếu thế thì cậu thử đi xin chỗ khác xem thế nào không cần phải đợi họ mãi!

Hoàng Hiểu Đông ngẩn đầu nhìn Thanh Thị Tú hơi suy nghĩ nhưng cũng gật đầu, rồi nhìn quanh tầng hai vắng lặng này, có vẻ như ba nhân viên còn lại đều đã đi vào nơi phòng bếp nhỏ mới được xây thêm, ngay trên tầng hai này, nên chỉ có hẳn vừa mới đi lên cùng Thanh Thị Tú đang ngắm nhìn mặt đường phía ngoài kia, với lại lúc này cũng không có vị khách nào tiến lên đây, tầng hai nhà hàng.

Hoàng Hiểu Đông lại đi tới cạnh Thanh Thị Tú cũng có người nhìn xuống mặt đường mà hỏi:

- Cậu có ước mơ gì không!

Thanh Thị Tú nét mặt đang vui vẻ không khỏi khựng lại, quay mặt nhìn Hoàng Hiểu Đông rồi nhìn mặt đường giọng có chút bất ngờ:

- Mình cũng không biết nữa, thế còn cậu!

Hoàng Hiểu Đông lại nhìn mặt đường rồi nhìn Thanh Thị Tú mà gật đầu nói:

- Mình cần phải tìm một công việc ổn định!

- Không phải công việc lúc này của cậu đã rất ổn định sao!

Thanh Thị Tú đã cắt ngang hẳn mà chen vào, khiến Hoàng Hiểu Đông hơi chút ngẩn ra nhưng cũng không bất ngờ mấy, mà cười nhẹ rồi nói tiếp:

- Nhưng lương nơi này hơi thấp, cậu không biết sao, mình làm ở nơi này cũng đã được ba năm, nhưng mà mình cũng không để dành được bao nhiêu, mặc dù đã tiết kiệm chi phí cho rất nhiều thứ rồi!

Bạn đang đọc truyện *Phố Vị Thanh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Mua đồ

Thanh Thị Tú nhìn hấn mà im lặng chút ít, rồi mới nhìn hấn nói nhỏ nhẹ, ánh mắt cô ấy nhìn Hoàng Hiếu Đông còn mang theo chút ý tình:

- Rồi cậu cũng sẽ tìm được công việc thích hợp mà!

Hoàng Hiếu Đông gật đầu nhìn Thanh Thị Tú mà lấy lại được vẻ cười bình thường, hấn lại chấp hai tay ra sau đầu mà nhìn mặt đường lớn dòng xe cộ tấp nập mà lại cười nhovn miệng.

Khiến cho Thanh Thị Tú nhìn hấn mà tim run mạnh, mặt xinh đẹp đã ửng đỏ, làm cho Hoàng Hiếu Đông hơi ngạc nhiên khi liếc sơ sang, nhìn thấy, lại còn thấy Thanh Thị Tú dùng tay để ngay giữa ngực nữa chứ, hấn ngạc nhiên mà vẻ mặt hơi bất ngờ hỏi:

- Tú! Không sao chứ, sao mặt lại đỏ ửng lên thế!

Reng! Reng! Tò tí te ...

Hoàng Hiếu Đông chưa dứt lời thì tiếng điện thoại, chuông từ đâu vang lên, liền làm hấn giật mình mà cho tay vào túi, móc lấy chiếc điện thoại của mình, mà cầm lấy nhìn màn hình sáng số lạ hiện lên mà ngạc nhiên, vì hấn không biết là số ai nhưng vẫn ấn vào nghe.

Có lẽ rất lâu rồi mới có người gọi điện vào số điện thoại của hấn:

Hoàng Hiếu Đông áp điện thoại vào tai mà “alo” vang lên thì từ đầu số điện thoại bên kia đã “alo” trả lời hấn:

“Có phải cậu là Hoàng Hiếu Đông?”.

“Vâng, chị”.

Nghe thấy là giọng một cô gái, Hoàng Hiếu Đông liền xưng hô thân mật.

“Phòng nhân sự khách sạn Saigon Elect tại quận 2, ngày mai cậu tới đây để phỏng vấn, anh xem mình có thể đi được không?”.

“Vâng, ngày mai tôi sẽ tới”.

Hoàng Hiếu Đông cứ thế mà đáp lời theo những câu nói của cô gái có giọng nói nhanh gọn mà trẻ bên kia, chỉ là khi hấn dứt câu cuối thì bên kia đầu dây cũng đã ngừng. Mà tắt máy. Hoàng Hiếu Đông về mặt liền có chút ngơ ngác, nhìn Thanh Thị Tú mà nhìn chiếc điện thoại không thốt nên lời.

Thanh Thị Tú nhìn hấn cũng ngạc nhiên khi mà hấn nghe điện thoại, cô ấy cũng không làm phiền, bây giờ nhìn về mặt Hoàng Hiếu Đông như vậy thì liền hỏi: “có chuyện gì sao, ai gọi vậy”.

Hoàng Hiếu Đông giật mình khẽ nhỏ nói “cô đó nói là bên phòng nhân sự của khách sạn elect 2 nói mình ngày mai tới phỏng vấn”. Thanh Thị Tú nét mặt liền thay đổi khi nghe nói rồi lại nhìn Hoàng Hiếu Đông đang vui mừng mà có chút buồn, nói nhỏ với hấn, vì sợ sẽ không còn cơ hội:

- Cậu có bạn gái chưa!

Câu hỏi của Thanh Thị Tú khiến hấn giật mình nhất thời, không biết nên nói gì chỉ nhìn về mặt Thanh Thị Tú đang đỏ ửng, mang chút ngại ngùng mà có hơi chút bất ngờ, lắc đầu nói một chữ “chưa” khiến cho Thanh Thị Tú hơi mừng hiện trên mặt, chỉ là khi đã mở miệng nói tiếp, thì chưa thốt nên lời nào, thì Hoàng Hiếu Đông đã đánh tay Thanh Thị Tú, chỉ hướng lối cầu thang mà nói nhanh: “Thanh Thị Tú có khách đang lên”.

Hoàng Hiếu Đông dứt lời liền tiến nhanh tới nơi khoảng bốn người khách, hai nam, hai nữ mà tiếp họ, để lại Thanh Thị Tú về mặt hơi chút buồn, mà nhìn hấn tự nói trong lòng “cậu không giống những kẻ khác mà tôi đã gặp”.

Chỉ là Thanh Thị Tú chỉ có thể nói trong lòng, rồi lại cùng tiến tới nơi bốn vị khách mà hỏi han, rồi lại nhìn mà đưa thực đơn thức ăn cho Hoàng Hiếu Đông tiến vào trong lấy. Nơi phòng trọ của Hoàng Hiếu Đông ở trọ.

Thời gian cứ thế mà trôi, Hoàng Hiếu Đông cũng đã hoàn thành xong một ngày làm việc mệt mỏi, mà quay lại phòng trọ của mình, vì bầu trời cũng đã dần tối, lúc này cũng đã 6h chiều.

Hoàng Hiếu Đông nhìn sắc trời rồi móc điện thoại xem giờ, rồi lại nói trong lòng “chắc mình cũng nên đi sắm vài bộ đồ mới để ngày mai đi phỏng vấn”.

Hoàng Hiểu Đông nghĩ là làm liền, vì lúc này, hắn cũng đã dọn xong căn phòng mà liền mở cửa tiến vào phòng, rồi lại đóng cửa lại, hắn chỉ mất khoảng một tiếng, từ Hoàng Hiểu Đông lại từ trong phòng mà đi ra, chỉ cầm theo chiếc điện thoại cùng một bộ đồ dài đang mặc rồi lại nắm chặt lấy chiếc xe đạp của mình, cùng cái bóp có một chút tiền của hắn để bên người, còn tiền dư hắn đều đã giữ vào trong tài khoản ngân hàng của mình, mặc dù không được nhiều, vì trong tài khoản ngân hàng của hắn, lúc này, cũng chỉ có khoảng trên dưới hai mươi triệu, đó là số tiền hắn tích cóp được trong ba năm làm việc ở nhà hàng Saigon Pumpkin.

Hoàng Hiểu Đông lại lững thững đạp xe trên phố, Sài Gòn trong màn đêm, mà nhìn quanh ánh đèn điện khắp nơi, xung quanh nhà dân tỏa ra hay những cột điện đang tỏa xuống mà chiếu sáng khắp con đường đang đạp xe đạp mà chạy một mình trong đêm.

Hắn nhìn quanh một lượt các cửa hiệu, cửa hàng mà bỏ qua rồi lại tìm tới một cái shop bán quần áo trên đường, Hoàng Hiểu Đông chạy nhìn thấy mà liền ghé vào.

Hoàng Hiểu Đông ngừng xe trước shop hàng mà nhìn vào trong chỉ thấy một cô gái cùng một chàng trai có thể là một cặp vợ chồng trẻ, cũng có thể là một đôi tình nhân vẫn còn đang yêu nhau.

Mặc dù lúc này hai người đang nhìn hắn bằng ánh mắt kinh ngạc nhưng rồi cô gái lại nói mà nhanh hỏi:

- Cậu muốn mua đồ gì!

Hoàng Hiểu Đông chỉ gật đầu cười rồi liền đi nhanh quanh mà lựa đồ, cô chủ nhỏ liền đi theo phía sau để chỉ cho hắn và nói giá. Từ phía ngoài cũng tiến vào không ít người cũng khoảng hai, ba người đi vào nhưng được nam chủ shop kia tiếp mà chỉ dẫn.

Chẳng mấy chốc, Hoàng Hiểu Đông cũng đã mua được cho mình hai bộ quần áo mới, cũng vừa túi tiền một sinh viên đi làm như hắn, vì shop hắn vào, cũng chỉ đơn giản là một shop nhỏ nên giá cũng không là bao.

Hoàng Hiểu Đông lại đi ra chiếc xe đạp của mình, mà bắt đầu rời đi, hắn lại lượn một vòng cung đường nhộn nhịp vì lượng người đang lưu thông, tiến vào các quán, cửa hiệu, nhà hàng, khách sạn, v.v.... Nhưng chỉ là nhìn xem rồi đi.

Hoàng Hiểu Đông dạo một lượt, rồi lại quay lại căn phòng trọ của mình trên cung đường hắn đã rời đi, trong vẻ mệt mỏi của hắn, vì hắn thấy mình cô đơn nơi chốn đông người, nhưng cũng vì hắn không có nhiều bạn bè nơi đất khách quê người này.

Và hắn cũng không mấy tạo ra sự chú ý khi đi trên đường. Hoàng Hiểu Đông cũng đã quay lại căn phòng trọ, lại bắt đầu đi ngủ và chuẩn bị cho buổi ngày mai, sáng sớm đi phỏng vấn tận mà không phải là đi làm. Hắn biết từ đây, đạp xe tới đó là rất lâu, chính vì vậy, Hoàng Hiểu Đông dự định đi xe buýt. Hoàng Hiểu Đông bắt đầu đóng cửa phòng nhìn mặt trời chưa mọc, nhưng hắn đã dậy từ sớm chỉ để bắt xe buýt đi cho kịp buổi phỏng vấn, tìm việc để ở trọ nơi công việc mới.

Cũng không mất bao lâu, hắn cũng đã bắt được xe buýt ở nơi Sài Thành này, chuyến xe buýt cũng rất nhiều, chính vì vậy cũng không mất bao lâu, Hoàng Hiểu Đông cũng đã tiến lên một chiếc xe buýt và hắn nói địa chỉ và cầm vé xe, rồi đợi tới nơi cần tới, nhưng hắn cũng chuyển rất nhiều chuyến xe buýt thì mới tới được chỗ địa chỉ khách sạn.

Nơi gần trung tâm thành phố quận 2 này. Ngay một tòa khách sạn cao tận chục tầng có hơn khi Hoàng Hiểu Đông đứng trước lối vào nhìn lên trên. Tầng trệt, nơi để đi vào trong tòa khách sạn, lúc này, đã nghẹt người đông đúc có khoảng ba bốn chục người phía ngoài xe chất thành hàng không biết vì điều gì mà họ lại tập trung đông như vậy.

Khiến cho lối vào đã rất rộng cũng đã bị nghẹt ứ mà không thể nào tiến vào được chỉ có thể đứng ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Phố Vị Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Phỏng vấn gặp lại Phan Thùy Lưu

Từ phía xa đã có một chiếc xe đạp len lỏi trong dòng xe đông đúc mà chạy tới, rất nhiều người phải trợn mắt nhìn nhưng cũng chỉ thoáng qua rồi thôi. Nam thanh niên đó, chính là Hoàng Hiểu Đông, hắn liền ngừng mà nhìn dòng người đông đúc đã tăng gấp đôi khi này, hỏi họ nhưng vẫn dất xe vào để một góc trong rất nhiều xe máy nơi này, chỉ số ít những chiếc xe đạp của hắn là lọt thỏm nơi này.

Nhưng Hoàng Hiểu Đông cũng không hề ngại ngừng gì, liền dựng xe bằng chống ở đó rồi nhìn tờ thông báo dán nơi bức tường nhô ra đề dòng chữ nổi to tướng “Tuyển nhân sự”. Mà gật đầu thầm than “may quá đã tới nhưng mà từ nơi này tới phòng trọ của mình khá là xa”.

Hoàng Hiểu Đông đã xuống từ chiếc xe buýt trên vai vẫn mang theo một balo, lấy chai nước khoáng đeo trên balo mà uống một ngụm, rồi liền thở gấp một hơi, hít sâu vào, nói thầm trong miệng khi nhìn thấy đông đảo mọi người cũng đang chờ phỏng vấn giống như mình. Hoàng Hiểu Đông liền thở một hơi rồi liền chen chút vào tòa khách sạn, nhìn phía trong không khỏi khiến hắn hít một ngụm khí lạnh, mà tìm chỗ nào đó ngồi xuống trước khi thấy rất nhiều cái ghế để đây:

- Đi thử phỏng vấn việc làm thôi mà sao đông vậy!

Hoàng Hiểu Đông chỉ thấy trước lối vào một căn phòng có đề “phòng phỏng vấn”, nơi cánh cửa ra vào dường như tất cả đều phải đứng ngoài, ở trong tòa khách sạn, nhìn thấy về mặt ai nấy cũng đều như mình, đang rất chăm chú nhìn vào trong, cánh cửa kính hai cánh mở rộng nơi dẫn vào trong khách sạn, đang không ngừng đi vào đẩy cửa và cửa tự động đóng vào cũng như mở ra.

Hoàng Hiểu Đông ở trong nhìn ra rồi nhìn vào chỉ là tất cả đều vào và ra một cách nhanh chóng mà không hề ở lại trong đó. Chẳng mấy chốc, số người phỏng vấn đã không còn lại bao nhiêu, khi mà số người đứng ngoài chỉ còn hơn vài ba chục người, trong những người đứng kín lúc nãy và chỗ để xe hai bên cũng đã giảm bớt số xe.

Cuối cùng, Hoàng Hiểu Đông vẫn đứng trước lối vào khách sạn đang đợi tới lượt mình, nhưng vẫn chưa tới hẳn phải nhìn ra ngoài mà ngó nghiêng, nhìn hướng ra lối vào nơi đây là bên trong khách sạn, bảo vệ canh giữ phía trong, đi khắp khách sạn. Nơi lối vào khách sạn cũng đang đứng một cô gái cầm một tờ giấy ghi chỉ chỉ tên, Hoàng Hiểu Đông nhìn cô gái nhưng lại giữ khoảng cách ngoài về mặt hơi chút bất ngờ.

Vì Hoàng Hiểu Đông nhận ra, cô gái này có vẻ cũng là nhân viên của khách sạn vì từ lúc đầu tới giờ hẳn luôn nghe thấy tiếng gọi tên, từ nơi cô gái này phát ra và từng người nào trong số những người đứng đây đều đi vào trong như để phỏng vấn.

Cô gái mang y phục của khách sạn có in chữ KS Saigon E2 đã đọc tên Trần Văn và đã nhìn tới hẳn, từ trong một nam thanh niên khác cũng đang đẩy cửa bước ra trong về mặt hẳn có chút buồn rầu in rõ trên mặt.

- Người tiếp theo Hoàng Hiểu Đông cũng là người cuối cùng!

Hoàng Hiểu Đông không khỏi giật thót mình, mà chỉnh lại balo, rồi nhìn cô gái vừa mới gọi tên mình, không dám cười nhìn theo chỉ tay của cô ta mà đi vào trong nơi phỏng vấn bằng cách đẩy cửa vào. Trong khách sạn ngay trước lối vào, Hoàng Hiểu Đông đã bị hù cho hoảng sợ nét mặt cũng đã hiện lên chút bất ngờ mà miệng hơi há nhìn về trước mắt một khoảng nơi này có một cái bàn nhỏ, trên có một cô gái xinh đẹp, khuynh hướng sành điệu đang ngồi nơi cái ghế cạnh cái bàn, hai tay thon gọn, chụm vào nhau để trên cái bàn, mắt nhìn Hoàng Hiểu Đông là người phỏng vấn cuối cùng mà chớp chớp mắt.

Phía sau cô ta còn có hai cô gái đang đứng cạnh, một cô cũng đã tuổi trung niên, một cũng bằng tuổi cô ta, trên mặt bàn bên phải còn chất một đồng hồ sơ giây tờ, Hoàng Hiểu Đông trông thấy cũng có chút choáng váng. Lại nhìn đối diện bên phải hẳn cũng như bên trái cái bàn ghế nơi cô gái này đang ngồi, có năm cái ghế nhưng lúc này bốn cái đã lấp đầy chỉ còn một cái là chưa.

Nhưng khi, Hoàng Hiểu Đông nhìn những người ngồi đây, hẳn hơi chút giật mình tưởng chừng đã quên đi cái tên “Phan Thùy Lư”, hình ảnh cô gái này lại xuất hiện trong đầu hẳn. Cô gái mà Hoàng Hiểu Đông đã biết.

“Lư hôm nay trong cô ấy cũng cô ấy cũng đã không còn giống trước”.

Hoàng Hiểu Đông nói thầm trong bụng khi nhìn thấy Phan Thùy Lư, dường như cô ta cũng đã thấy hẳn, về mặt dường như là có chút bất ngờ nhưng là im lặng với hẳn, chỉ nhìn tới cô gái đang ngồi bàn ho nhẹ một tiếng với Hoàng Hiểu Đông.

Phía trong tòa khách sạn này, lúc này ngay chỗ lối vào nơi phỏng vấn, chỉ có vài người mà không hề có ai dám bèn mảng đi vào. Hoàng Hiểu Đông thôi không thần thờ mà đã bình tĩnh trở lại, cùng nhìn cô gái đang ngồi ngay bàn mà tiến tới gần khi cái ghế đối diện cái bàn mà ngồi gần. Chỉ thấy cô gái nhìn về mặt của Hoàng Hiểu Đông mà cầm sắp hồ sơ lật ngang, dờ dạc mà xem rồi nói nhỏ với hẳn đang hỏi:

- Cậu tên là Hoàng Hiểu Đông!

Hoàng Hiểu Đông hơi giật mình nhưng vẫn hơi giật mình mà gật đầu trả lời:

- Tôi tên Hoàng Hiểu Đông!

- Cậu đã tốt nghiệp ngành cao đẳng quản lý!

Hoàng Hiểu Đông về mặt tỉnh bơ còn có chút ngu ngu, vì đây cũng là lần thứ hai hẳn đi phỏng vấn việc làm, cho nên cũng chưa quen lắm và cũng không hi vọng lắm, mình sẽ được đậu vào làm việc.

Cô gái lại nhìn Hoàng Hiểu Đông mà nói:

- Tôi tên là Lu Nhiên!

Hoàng Hiểu Đông vẫn giữ im lặng nhìn cô gái đang nói, vẫn tươi tỉnh như lúc mới vào, Phan Thùy Lư nhìn hẳn mang chút kinh ngạc khi gặp lại Hoàng Hiểu Đông nơi này, ánh mắt cô ta không có nhiều sự thay đổi “cậu ấy cũng đã khác, không còn khờ khạo như lúc mới đầu gặp”.

- Được rồi, cậu đã từng làm ở nhà hàng Pumpkin Tân Phú!

- Tôi làm ở đó cũng đã được ba năm hiện tại vẫn làm, lần này muốn làm một công việc khác để thay đổi! Cũng muốn làm một công việc ổn định hơn!

Hoàng Hiểu Đông trả lời cô ta, Lu Nhiên về mặt hơi giãn ra, nhìn về phía sau hai cô gái có vẻ như là trợ lý mà gật đầu nhìn hướng Hoàng Hiểu Đông nói.

Bạn đang đọc truyện *Phố Vị Thanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 12: Chuyển phòng trọ (I)

- Được rồi, phỏng vấn đến đây là kết thúc quản lý cuối cùng được chọn sẽ là do cậu!

Lu Nhiên về mặt như đã xác nhận, không hỏi nhiều Hoàng Hiểu Đông mà liền cho hắn một câu trả lời, đã là nhận hắn vào làm, Hoàng Hiểu Đông tuy có chút bất ngờ nhưng đã nhanh chóng cười chút ít, vì không nghĩ lần phỏng vấn thứ hai lại được nhận vào làm. Lu Nhiên lại đồng loạt nhìn bọn họ chỉ còn lại mấy người ở trong nơi phỏng vấn này mà ra một cái yêu cầu:

- Mấy anh chị ở lại ký hợp đồng làm việc với quản lý của tôi, rồi ngày mai các vị trí khách sạn ở đây, tôi sẽ đợi sẵn ở đó và trực tiếp giao việc cho mấy anh chị!

Lu Nhiên dứt lời cũng không đợi mọi người nói gì thêm, liền cùng một trong hai quản lý của cô mà nhanh chóng rời đi, nhanh chóng xách theo túi xách hàng hiệu của mình mà rời khỏi đây, cầm chiếc điện thoại đắt tiền nhanh chóng rời khỏi đây, ra phía ngoài cùng cô quản lý còn lại mà rời đi. Để lại mấy người vừa được ứng tuyển bọn họ nhìn nhau, rồi cùng tới cạnh cô quản lý đặt bút xuống ký vào mấy bản hợp đồng:

- Được rồi, hợp đồng đã ký, hợp đồng này chỉ có thời hạn là một năm, nếu như hết một năm mà hoàn thành tốt nhiệm vụ cũng như mục tiêu khách sạn đặt ra, thì khách sạn sẽ tiếp tục ký hợp đồng tiếp với mấy anh chị!

Cô quản lý vừa nói xong thì bọn họ cũng đã ra khỏi khách sạn, Hoàng Hiểu Đông cùng Phan Thùy Lư ánh mắt lại chạm nhau.

- Ngày mai khoảng bảy giờ, mấy anh chị tập trung ở đây!

Bên ngoài khách sạn, chỗ để xe. Hoàng Hiểu Đông lại nhìn tới Phan Thùy Lư, đang đứng trước một chiếc tay ga vẫn còn mới, hắn lại gần gọi tên Phan Thùy Lư:

- Phan Thùy Lư!

Phan Thùy Lư chuẩn bị nổ máy xe liền ngoái đầu lại nhìn Hoàng Hiểu Đông cười nhẹ với hắn:

- Lâu lắm mới gặp lại!

Cùng lúc đó, chính là cô quản lý từ trong khách sạn cũng đã đi ra, rồi đi trên một chiếc xe hơi, ngang qua nơi hai người, chỉ nhìn qua hai người với chút hiếu kỳ.

Hoàng Hiểu Đông lại đề nghị nhỏ với Phan Thùy Lư nhưng trong cô có vẻ gượng gạo:

- Lư, chúng ta ra ngoài kia nói chuyện một chút được không!

Trong vẻ mặt, Phan Thùy Lư đã tỏ chút lưỡng lự nhưng lại như chưa có ý từ chối, ánh mắt nhìn thấy vẻ chân thành của Hoàng Hiểu Đông nên đành gật đầu với hắn.

Hai người liền thững lững tiến ra ngoài Hoàng Hiểu Đông vừa cùng Phan Thùy Lư rời đi, hắn vừa nói:

- Cậu hoàn thành xong khóa học rồi sao!

Phan Thùy Lư chỉ gật đầu, giọng nhỏ “Mình cũng đã tốt nghiệp được mấy tháng rồi”.

“Thấy thông báo tuyển nhân sự, mình mới tới đây xin việc, lại gặp được cậu ở đây”.

- Cũng một năm rồi không gặp, mình cứ ngỡ sẽ không còn được gặp lại cậu, nhưng không ngờ lại gặp cậu ở đây!

Hoàng Hiểu Đông lại tiếp lời, hắn không mấy khả ái nhìn Phan Thùy Lư, vì Phan Thùy Lư cũng thấp hơn hắn một chút nên hai người đi chung với nhau trong thật đẹp đôi, đi tới một quán nước mà ngồi nơi góc đường.

- Cậu còn ở chỗ quận Tân Phú không!

Phan Thùy Lư nhìn Hoàng Hiểu Đông nghe hắn nói vậy thì liền gật đầu nhưng rồi lại hỏi ngược lại hắn “cậu học xong chưa”. Hoàng Hiểu Đông nhìn cô gái Phan Thùy Lư “mình học xong rồi”, rồi nắm chặt hai sợi dây balo lại tha lững bước đi cùng Phan Thùy Lư lần này là hỏi dò:

- Số điện thoại của cậu, cậu đổi số rồi hà!

Phan Thùy Lư hơi bất ngờ nhưng rồi lại ậm ừ, nói một cái lý do “mình dùng số khác rồi, số cũ bị mất, điện thoại cũ của mình bị trộm nó lấy mất rồi”.

- Giờ mình đang ở trọ tại Bình Chánh này, nhưng chắc mình sẽ chuyển phòng sang gần đây để cho tiện việc đi làm!
- Mình cũng phải chuyển phòng trọ tới gần đây, nơi mình đang ở cũng rất xa nơi này!
- Mình đi tìm phòng, chia tay cậu nha!

Phan Thùy Lư liền cầm lấy một chai nước khoáng nơi quán nước ven đường, của người bán nước dạo chỗ này, như sự nhớ ra việc phải làm:

“Phan Thùy Lư”.

Bị gọi tên, Phan Thùy Lư có chút ngừng lại nhìn anh trai này, “có chuyện gì nữa, giờ cũng trễ rồi, không tìm phòng là không kịp”. Hoàng Hiếu Đông trông thấy vẻ mặt vội vàng của Phan Thùy Lư thì cũng biết không nên nói nhiều, hắn đã tính tiền nước, rồi lại đi gấp tới cạnh Phan Thùy Lư đang nhìn mình, giọng hơi ngọng “cho mình số điện thoại đi, có việc gì mình sẽ gọi cho cậu”.

“0902122 ...”

Phan Thùy Lư không do dự, đã đọc liền số điện thoại cho Hoàng Hiếu Đông, đứng nơi quán nước nhìn cô gái, hắn đã lưu nhanh chóng số điện thoại. Phan Thùy Lư dứt xong số cuối cùng liền nói với hắn “mình đi trước”, vừa ngồi lên xe thì tiếng chuông điện thoại đã reo, nhìn màn hình với số hiện thì đã biết là Hoàng Hiếu Đông đang nhá máy mình.

Bạn đang đọc truyện *Phố Vĩ Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Chuyển phòng trọ (II)

Phan Thùy Lư khẽ cười nhìn hàng số đang trên màn hình điện thoại, lại được nhét vào trong túi áo khi màn hình điện thoại đã tối đen. Tiếng pô xe nẹt lên, đã thấy Phan Thùy Lư rời khỏi khách sạn.

Hoàng Hiếu Đông nhìn theo cô gái đang khuất dần, mà hắn cũng đã chạy xe ra ngoài, rẽ vào một con đường với xe cộ rất ít đang lưu thông.

Hoàng Hiếu Đông đang đi tìm phòng, dạo vòng quanh những con hẻm nơi đây, hỏi vài ba chỗ treo biển phòng trọ, giá cả không được hợp lý nên Hoàng Hiếu Đông vẫn chưa kiếm được phòng, trong khi giờ này, trời đã dần trưa, cái nắng gay gắt tới hai giờ.

- Cậu đi đâu giờ này!

Hoàng Hiếu Đông đã ngồi trong một quán nước mà nghỉ, với vẻ mặt đang nhăn nhó vì nắng gắt, chị chủ quán nước này lại hỏi hắn khi mà quán lúc này vắng khách. Hoàng Hiếu Đông lại thật thà trả lời:

- Em đang đi tìm phòng trọ!

- Tìm phòng!

Không mấy ngạc nhiên, chị quán nước với vẻ mặt như đã quen thuộc, liền cười hỏi Hoàng Hiếu Đông:

- Cậu làm việc gần đây sao!

- Chỉ mới xin được việc, nên em tính tìm phòng, ở trọ gần đây cho gần!

Hoàng Hiếu Đông hơi cười, trả lời chị chủ quán. Chị chủ quán vẻ mặt vẫn luôn cười như thế, lại nghe Hoàng Hiếu Đông nói xong, liền như nhớ ra chỗ trọ phòng ở đâu.

- Gần đây!

- Em đi tới cái hẻm đường Hoàng Xiên đấy, ở đấy có cái chung cư cũ!

- Em tới đó xem coi còn phòng không, giá ở đó cũng rẻ, ở lại thoải mái hơn!

Hoàng Hiếu Đông có chút ngớ ra, nhìn theo hướng tay chỉ của chị chủ quán nước, mà gật đầu, lại đứng lên tính tiền với chị chủ quán nước, rồi liền đi theo hướng tay chỉ của chị chủ quán:

- Để em tới xem phòng thế nào!

Theo hướng chỉ của chị chủ quán, Hoàng Hiểu Đông đã rẽ vào hẻm đường Hoàng Xiên, mà đi sau vào trong, vừa đi mà nhìn ngó xung quanh, mãi một lúc, Hoàng Hiểu Đông mới thấy tòa nhà chung cư đã hơi cũ, cũng nằm ngay mặt đường, xung quanh vẫn là nhà dân đang ở.

Tới trước lối vào tòa nhà chung cư cũ, hỏi người dân quanh đây, mới biết chủ của tòa nhà chung cư này cũng ở gần đây mà đi tới ngay cổng nhà của chủ tòa nhà chung cư, đã thấy một chú trung niên đang đứng trước những hàng cây bên trong.

- Chú ơi, cháu muốn hỏi phòng ở tòa chung cư kia!

Chú trung niên này liền nhìn Hoàng Hiểu Đông với vẻ mặt đang xem xét, vẻ mặt không mấy ngạc nhiên, nhưng lại làm cho Hoàng Hiểu Đông hơi chút căng thẳng, nhưng đã yên tâm khi nghe chú ấy nói:

- Còn vài căn chưa ai thuê, cậu muốn thuê phòng ở đó sao!

Hoàng Hiểu Đông nhìn mặt chú trung niên này mà gật đầu, chú trung niên lại nói với vẻ gật đầu với Hoàng Hiểu Đông “đợi tôi một chút”, đã để Hoàng Hiểu Đông ngoài cổng nhìn chú trung niên này, đã đi vào trong nhà, khi đi ra đã cầm theo một chùm chìa khóa, mở cổng nhà liền nhìn Hoàng Hiểu Đông nói “cậu đi theo tôi tới xem nhà”, rồi liền đi trước, Hoàng Hiểu Đông chỉ biết theo sau.

Chú trung niên này, đã dẫn hấn đi lên các tầng trên của tòa chung cư cũ này, còn nói rõ nơi này như thế nào cho hấn rõ.

- Cậu tính ở lâu dài hay là ở vài tháng rồi đi!

- Nếu ở đây không có vấn đề gì thì cháu sẽ ở lâu dài!

Hoàng Hiểu Đông hơi chút khó nói, chỉ trả lời chú trung niên như vậy, khi chính Hoàng Hiểu Đông đang do dự chưa biết có nên thuê chỗ ở đây không, nhưng khi quan sát những căn nhà trong tòa chung cư vẫn còn khá ổn, lại thấy chú trung niên nói chuyện rất rõ ràng nên cũng có chút yên tâm, lại nghĩ tới chuyện tiền thuê phòng không biết có vừa ý của hấn không.

Nhưng chú trung niên này nhìn hấn lại như muốn cho Hoàng Hiểu Đông thuê phòng ở đây để trọ lại, nên nói rất rõ ràng với Hoàng Hiểu Đông đang nghe:

- Tiền phòng vừa phải, nơi này cũng an toàn, không xảy ra vấn đề trộm cắp!

Không dẫn hấn đi xem hết các căn nhà còn trống ở tòa chung cư này, mà chỉ tới đứng một căn nhà, liền mở cửa nhà cho Hoàng Hiểu Đông xem, đã nói rõ ràng với Hoàng Hiểu Đông, Hoàng Hiểu Đông ngó nghiêng rồi lại gật đầu như đã xác định mình sẽ thuê căn nhà này.

Rời khỏi tòa chung cư, khi Hoàng Hiểu Đông đã đặt cọc tiền nhà cho chú trung niên, chủ của tòa chung cư. Với vẻ mặt như vừa ý, lại như muốn chuyển tới nơi này ở ngay.

Hoàng Hiểu Đông cũng đã rời khỏi tòa chung cư cũ này, giờ lại đang ngồi trên xe buýt, khi mà xe đạp của hấn lại đang nằm trên nóc xe buýt, Hoàng Hiểu Đông lại đang quay lại nơi hấn ở trọ phòng cũ, hấn lại đi gặp bà chủ phòng trọ nói tới chuyện mình sẽ trả phòng vào cuối tuần này.

Khi đã dọn dẹp xong căn phòng, mọi đồ dùng đã được Hoàng Hiểu Đông dọn gọn gàng và đóng thùng hoàn tất, chỉ còn việc dọn đi và trả phòng. Đồ đạc của Hoàng Hiểu Đông không nhiều, cũng khoảng vài ba thùng giấy carton cỡ nhỏ. Nhưng đã nói là lúc này, nên Hoàng Hiểu Đông liền dọn phòng đi ngay, di chuyển những thùng carton ra ngoài, chỉ với hấn đã có chút khó khăn nên liền nhờ tới cậu bạn ở gần ngay phòng hấn, nhưng lúc này cậu ta lại không có ở phòng, Hoàng Hiểu Đông lại phải gọi điện.

Nhưng cậu ta lại đang đi làm, Hoàng Hiểu Đông lại đành phải gọi nhờ bà chủ phòng trọ, liền được bà chủ phòng trọ giúp mà di chuyển mấy thùng giấy carton đựng đồ dùng, quần áo của hấn ra chỗ trạm xe buýt. Hoàng Hiểu Đông cũng đã đứng đợi ở đây, xe buýt hấn đợi vẫn chưa thấy tới trạm, ngoài một vài chiếc xe buýt số khác đã dừng ngay trạm mà đón khách, nhưng cũng chỉ một lúc, xe buýt Hoàng Hiểu Đông đợi cũng đã dừng ngay trạm, đồ đạc của Hoàng Hiểu Đông liền được chuyển lên xe, chiếc xe buýt này liền chạy đi, theo tuyến hành trình đã định sẵn, cho nên chỉ chạy suốt tuyến.

Ngay đường Hoàng Xiên, Hoàng Hiểu Đông đã ở đầu đường đi vào, đang nhờ một chiếc taxi chở đồ đạc vào chỗ chung cư cũ một đoạn đường ngắn cũng khiến Hoàng Hiểu Đông phải mất vài chục nghìn đồng.

- Cậu tới rồi, để tôi giúp đưa đồ lên, có tầng hầm cũ cậu để xe dưới đó!

Từ ngay lối bậc thang để đi thông lên tầng trên, chú trung niên đã cho Hoàng Hiểu Đông thuê phòng đã ở đây đợi sẵn. Hoàng Hiểu Đông chỉ đi theo cái chỉ tay xuống tầng hầm để chiếc xe đạp.

Ở đây cũng có một cái thang máy đã cũ nhưng nó đã hư rồi, nên Hoàng Hiểu Đông cùng chú trung niên phải leo bậc thang mà rinh từng thùng carton đựng đồ của hấn, lên tầng bốn, đã là tầng cuối của chung cư cũ này. Căn nhà ngay tòa chung cư Hoàng Hiểu Đông đã thuê, kế cạnh đã có hàng xóm là một cặp vợ chồng.

Hoàng Hiểu Đông lại cảm ơn chú trung niên chủ của chung cư cũ này:

- Đã làm phiền chú, cảm ơn chú! Để cháu tự dọn nhà!

- Vậy thì cháu tự dọn nhà, hợp đồng thuê nhà, giấy tạm trú chú sẽ đưa sau!

Chủ trung niên này rất nhanh chóng đồng ý, đã nhắc Hoàng Hiếu Đông rồi cũng rời đi để lại hân tự dọn dẹp căn nhà.

Căn nhà trong chung cư cũ này, xây đã lâu nên rất kết cấu trong căn nhà cũng đơn giản, ngoài hai phòng ngăn cách, một phòng bếp, một phòng ngủ, một phòng khách cạnh nhau ra thì đã hết chỗ trống. Cửa sổ sau bếp có thể nhìn ra bên ngoài.

Dọn dẹp cho sạch bụi, xé thùng carton đựng đồ đạc ra mà sắp xếp. Mất khá lâu thời gian, Hoàng Hiếu Đông cũng mệt là người.

Hoàng Hiếu Đông lại xem điện thoại, lướt qua danh bạ, ngừng lại nơi số điện thoại lưu tên Phan Thùy Lư, nhưng khẽ thoáng qua rồi lại cất vào. Nhưng rồi lại lướt danh bạ điện thoại, dừng ngay số của Thanh Thị Tú. Liên bấm vào, gọi.

Nơi nhà hàng Saigon Pumpkin. Thanh Thị Tú vốn vẫn đang dọn dẹp trên tầng hai khi nghe thấy tiếng chuông điện thoại reo liền hơi giật mình mà lấy liền điện thoại ra xem.

“Đông gọi”.

Tuy nói thầm nhưng cũng liền nhắc máy mà “alo” một tiếng, từ đầu giây điện thoại bên kia đã vang lên giọng Hoàng Hiếu Đông.

“Cậu có đang ở nhà hàng làm việc không?”

“Mình đang làm, cậu xin được việc phỏng vấn có được không?”

Thanh Thị Tú hơi chút tò mò hỏi Hoàng Hiếu Đông, không biết hân đi phỏng vấn có được nhận vào làm không.

“Xin được rồi, cô phỏng vấn dễ tính quá, nên đã nhận mình vào làm”

Hoàng Hiếu Đông trả lời với giọng chút mơ hồ, Thanh Thị Tú nghe vậy cũng đã cười ra vẻ, nhưng cũng liền hỏi dò hân:

- Vậy thì tốt rồi, cậu cứ làm đi, lương bổng ổn chứ!

- Ổn, không đến nỗi tệ!

Bạn đang đọc truyện *Phố Vị Thanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Xin nghỉ việc

- Vậy thì được rồi, cậu cứ làm đi, nhưng đừng quên mình đó! Mình bận rồi, có khách!

Thanh Thị Tú nhanh chóng nói với Hoàng Hiếu Đông, rồi liền tắt máy, vì đã có vài vị khách đi lên tầng này. Nhưng tiếng điện thoại của Thanh Thị Tú lại tiếp tục reo, nhìn số điện thoại, liền nói khẽ “Đông lại gọi”.

Tính không nghe máy, nhưng rồi Thanh Thị Tú lại trượt màn hình phím mở để nghe, “alo, mình đang bận, cậu nói gấp đi”.

- Tú! Mình sẽ qua nhà hàng bây giờ, cậu đợi mình nha, hôm nay cậu chỉ làm ca sáng phải không!

Về mặt Thanh Thị Tú đang bất ngờ, có lần ngạc nhiên vì nhận ra giọng nói của Hoàng Hiếu Đông không biết là có chuyện gì, cô đoán không được, nên chỉ đồng ý để trả lời “hôm nay mình chỉ làm ca sáng, cậu sang đây bây giờ sao”.

- Đợi mình chút nha, mình có vài chuyện muốn nói đó mà!

Thanh Thị Tú liền hỏi bật lại “chuyện gì muốn nói” nhưng lại không có giọng trả lời của Hoàng Hiếu Đông nên phải “alo, Đông”, “alo, cậu có đang nghe không”.

Liền nhìn lại màn hình điện thoại, đã tắt số từ lúc nào, Thanh Thị Tú không khỏi tha thẩn tự nói “cậu ấy có chuyện muốn nói, cậu ấy thì có chuyện gì để nói với mình”. Đứng ngơ ra chỗ này một lúc, quên đi bàn ghế trước mặt vẫn chưa dọn, lại vài vị khách bên bàn kia đã gọi Thanh Thị Tú.

- Này, xem giùm anh mấy món này với!

Thanh Thị Tú liền như bừng tỉnh, liền đi tới cạnh bàn mấy vị khách này. Hiện tại, Hoàng Hiếu Đông lại đang trên một chiếc xe buýt mà men theo con đường “Hoàng Hóa” để tới nhà hàng Saigon Pumpkin này. Trần Văn ngồi ở trong xe buýt, hân đang hướng ánh mắt hân nhìn thấy đường xá, dòng xe đang lưu thông đông đúc rồi hướng tới những cửa hàng, cửa hiệu đang buôn bán kia.

Balo đeo ngay vai, Hoàng Hiểu Đông đang bước chậm đi tới nhà hàng Saigon Pumpkin, gần tới nhà hàng đã thấy bảo vệ đang gác, cũng không ngăn cản Hoàng Hiểu Đông, liền đi vào bên trong, đi thẳng vào phòng quản lý nhân sự, đã gặp kế toán Lan cùng quản lý Dũng đang làm việc trong đây.

Kế toán Lan nhìn Hoàng Hiểu Đông, vẻ mặt không bất ngờ nhưng lại nhìn hẩn không rời, vì đã thấy Hoàng Hiểu Đông chắc hôm nay đã có chuyện gì.

- Đông! Hôm nay cậu định nghỉ không phép hay sao mà giờ này mới tới làm!

Quản lý Dũng đã hỏi hẩn, kế toán Lan lại gạt mình mà tiếp tục làm việc với cái máy tính.

- Cậu không gọi điện xin phép tôi sao!

Quản lý Dũng lại hỏi tiếp Hoàng Hiểu Đông. Hẩn không dám cười mà chỉ gạt đầu, đứng trước bàn quản lý Dũng, giọng cũng nghiêm túc:

- Không, quản lý Dũng, kế toán Lan, em hôm nay muốn xin nghỉ việc!

“Nghỉ việc”

Quản lý Dũng khẽ nói rồi lại im lặng, nhìn sắp giấy để trước mặt, trên mặt bàn, lật vài trang rồi mới nhìn Hoàng Hiểu Đông gạt đầu xác nhận.

- Cậu muốn nghỉ việc!

- Đông! Tôi thấy cậu đang làm tốt nơi này mà sao lại định nghỉ việc!

Kế toán Lan vốn vẫn đang nghe hai người nói chuyện, lại nhìn Hoàng Hiểu Đông mà hỏi hẩn, khi vẫn im lặng, khi đang xử lý việc trên máy tính.

Bạn đang đọc truyện *Phố Vị Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Tạm biệt Thanh Thị Tú (I)

- Quản lý Trương, kế toán Lan, bên khách sạn Elect quận 2, đã nhận em vào làm!

Hoàng Hiểu Đông trả lời ngắn gọn, quản lý Dũng lại rất ngạc nhiên “phỏng vấn đậu rồi sao”.

- Đậu rồi!

Hoàng Hiểu Đông liền gạt đầu. Quản lý Dũng như đã xác nhận, chỉ nói gọn gàng:

- Vậy thì được rồi!

- Được rồi, tôi duyệt cho cậu nghỉ!

Quản lý Dũng khẽ gạt đầu, nói với Hoàng Hiểu Đông, hẩn cũng chỉ gạt đầu.

- Lương tháng trước em lãnh rồi, tháng này chỉ có vài ngày, để chị Lan tính cho em!

Quản lý Dũng liền ưỡn người thẳng ra, nói với Hoàng Hiểu Đông rồi chỉ tay sang kế toán Lan đã nghe thấy, liền gạt đầu:

- Đợi chị một chút!

- Em lấy lương bây giờ luôn nha, khỏi mất công đi tới nhà hàng lần nữa!

Kế toán Lan này giờ cũng ngồi nghe, liền được nói chuyện, đã dặn Hoàng Hiểu Đông như vậy. Hoàng Hiểu Đông lại đi tới cạnh kế toán Lan, trong lòng đã đợi sẵn lấy tiền lương khi mà hẩn cũng đang ngẫm nghĩ số ngày mình đã làm trong tháng này.

Quản lý Dũng lại nhìn Hoàng Hiểu Đông, hơi ngẫm nghĩ gì đó lại nói “giám đốc, đâu có dễ tính đâu, sao lại nhận Hoàng Hiểu Đông vào làm”.

Hoàng Hiểu Đông đã rời khỏi phòng nhân sự khi đã lấy lương chỗ kế toán Lan, lại tạm biệt hai người rồi mới đi ra, nhìn lên bậc thang đi lên tầng trên, nhìn lên một hồi, Hoàng Hiểu Đông lại đi ra khỏi nhà hàng, đứng ở ngoài lối vào, hẩn lại lấy điện thoại, là gọi điện, nhưng lại đang nói “Tú bây giờ chắc chưa được nghỉ, gọi điện trước vậy”.

Thanh Thị Tú lúc này đang ở trên tầng hai, phục vụ mấy vị khách đang ăn uống ở đây, Hoàng Hiểu Đông đứng ngoài lối vào nhà hàng, đã cất điện thoại

đi, nhìn đồng hồ đã thấy chưa tới giờ nhà hàng nghỉ, cũng như hết ca làm của nhân viên, lại nhìn bảo vệ và dòng xe lưu thông. Hoàng Hiểu Đông đang đợi Thanh Thị Tú xong việc.

Giờ hết ca, Thanh Thị Tú cũng đã đi từ trong nhà hàng ra ngoài, nhưng lại không thấy Hoàng Hiểu Đông đang đợi, mà là đi ngang qua ra chỗ lấy xe mới trông thấy hắn đang nhìn tới, vẻ cười vẫn còn giữ trên mặt.

- Đông xin nghỉ việc rồi sao!

- Đứng đây này giờ hả!

Thanh Thị Tú cười nhẹ nhìn thấy Hoàng Hiểu Đông đứng đó đang cười liên biết chắc đã đợi lâu rồi. Nhưng vẫn hỏi như vậy.

- Lấy được ít tiền lương, đợi cậu này giờ!

Hoàng Hiểu Đông đi tới gần, vừa cười vừa nói, không tỏ vẻ gì mệt mỏi. Thanh Thị Tú gật đầu, đội nón bảo hiểm, nhìn Hoàng Hiểu Đông chưa biết nên nói gì, Hoàng Hiểu Đông đã nhìn thấy, đành nói trước:

- Mình gặp cậu để tạm biệt!

- Tạm biệt gì!

Thanh Thị Tú lắc đầu không chấp nhận chữ “tạm biệt” của Hoàng Hiểu Đông, liền hỏi công việc của hắn “công việc chỗ khách sạn của cậu tốt chứ”.

- Chắc việc cũng nhẹ, chắc không đến nỗi khó với mình!

Hoàng Hiểu Đông tươi tỉnh trả lời. Nhưng trong lòng vẫn không mấy khả quan. Hoàng Hiểu Đông lại hỏi, không tính đi quán nước với Thanh Thị Tú vì lúc này đã gần tối, đã gần tám giờ rồi.

- Cậu sao rồi, việc học sắp xong chưa!

- Còn vài tháng nữa thì mình thi tốt nghiệp rồi, ngành thiết kế thời trang, một mình may đồ cho cậu mua! Mặc cho đẹp!

- Vậy cũng được!

Hoàng Hiểu Đông nghe Thanh Thị Tú nói thì gật đầu, liền đồng ý, hai đứa lại cười với nhau.

- Mình về đây!

- Đi ăn tối với mình rồi về!

Hoàng Hiểu Đông liền giữ đầu xe của Thanh Thị Tú, cảm giác đói bụng đã xuất hiện, hắn biết mình vẫn chưa ăn gì, nhưng lại biết có thể Thanh Thị Tú đã ăn bữa chiều rồi, nhưng vẫn nói như vậy. Thanh Thị Tú lại không nghĩ ngợi gì nhiều mà liền gật đầu, vì khi nhìn thấy Hoàng Hiểu Đông, trông vẻ mặt hắn có lẽ đã đợi ở đây tới quên bữa tối.

- Tối quán ven đường nha! Lên xe đi mình chờ!

Thanh Thị Tú liền chớp mắt, nói Hoàng Hiểu Đông cùng lên xe, hai người liền rời khỏi đây, hướng ra con hẻm Xuân Vịnh, là nơi quen thuộc với Thanh Thị Tú nên đã chạy thẳng ra hướng này, không hỏi quán Hoàng Hiểu Đông mà đã chọn được một quán ven đường liền rẽ vào quán.

- Hủ tiếu, bún, món quen thuộc!

Hoàng Hiểu Đông ngồi đằng sau xe, không dám đụng vào áo của Thanh Thị Tú, lúc này lại đang nhìn quán ăn mà Thanh Thị Tú mới rẽ vào, một quán bình dân, hủ tiếu, bún là những thứ quen thuộc.

- Ăn no rồi về, mai mình cũng đi làm rồi!

Hoàng Hiểu Đông xuống xe mà nói với Thanh Thị Tú như vậy, hai người vào quán này, lúc nào cũng có một ít người vào rồi ra, như vậy mà liên tục.

- Mình ở trọ cùng cô bạn thân, không phải nói với cậu rồi sao!

Thanh Thị Tú có chút bức nhưng cũng nhỏ giọng nói. Rời khỏi quán ăn này, Hoàng Hiểu Đông đã đứng ngay trạm xe buýt không mấy xa lạ ở thành phố, Thanh Thị Tú cũng đã đi về khi Hoàng Hiểu Đông đã chia tay ở trạm xe buýt này, hắn đang đón xe buýt về lại chung cư cũ vừa thuê trọ. Lúc này cũng đã gần chín giờ tối.

Bạn đang đọc truyện *Phố Vị Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Tạm biệt Thanh Thị Tú (II)

Ngồi trong xe buýt, Hoàng Hiểu Đông mang chút ngớ ngẩn nhìn qua cửa nhỏ xe buýt đã thấy dòng xe đang lưu thông, ngắm nhìn đường phố, lại xem điện thoại, rồi lại cất vào khi đã nhấn vài dòng tin nhắn, gửi đi vào số Thanh Thị Tú. Không biết Hoàng Hiểu Đông nhắn gì.

Bước xuống xe buýt, Hoàng Hiểu Đông lững thững đi về chung cư cũ, đèn đường thì sáng, nhưng dòng người lúc này vẫn còn đông người, bước lên bậc thang dẫn lên tầng bốn chung cư cũ. Đã vào nhà thuê mà đóng sầm cửa lại.

Ngoài trời cứ để thời gian trôi, trôi qua hết giờ cũng đã gần năm giờ sáng, nhưng cửa vào nhà của Hoàng Hiểu Đông vẫn im lặng, đã có tiếng chuông reo, trôi qua một lúc nữa đèn trong nhà mới sáng lên, vào khoảng sáu giờ đã thấy Hoàng Hiểu Đông mở cửa nhà mà đi ra.

Chiếc xe đạp vốn dĩ là quen thuộc, là phương tiện Hoàng Hiểu Đông chạy tới nơi làm việc, khách sạn Elect quận 2.

Bạn đang đọc truyện *Phố Vĩ Thanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Công việc mới quản lý

Hoàng Hiểu Đông bị ngập thờ bởi những chiếc xe công nghiệp đang chạy.

Khách sạn Elect Q.2 đã nhìn thấy dòng chữ, nhưng Hoàng Hiểu Đông lại phải đang đợi đèn đỏ, bật xanh lên rồi, mới có thể đi thẳng, ngay đoạn đường rẽ trái qua làn bên kia, đi thêm một đoạn Hoàng Hiểu Đông mới rẽ phải vào khách sạn.

Hoàng Hiểu Đông chạy vào đã bị bảo vệ ngăn cản lại hỏi:

- Cậu đi đâu, tới đây để học hả!

Hoàng Hiểu Đông tròn mắt nhìn bác bảo vệ ngăn cản mình, hơi ấp úng, vuốt đầu tóc vì hấn đi xe đạp nên cũng không cần phải mang nón bảo hiểm:

- Cháu tới đây để làm việc!

Bác bảo vệ liền gặng hỏi:

- Cậu làm nhân viên phục vụ, quần áo và thẻ nhân viên đâu!

Hoàng Hiểu Đông nghe vậy thì lắc đầu nói với bác bảo vệ:

- Không, cháu mới tới làm nhận công việc quản lý!

Bác bảo vệ nghe vậy nhưng cũng có chút ngờ vực, nhưng rồi lại tránh ra khi đã đưa thẻ xe cho Hoàng Hiểu Đông:

- Dò đi!

Hoàng Hiểu Đông cũng chút thắc mắc nhưng cũng liền dắt xe vào, dựng xe ngay bãi đỗ xe, cất đi áo khoác vắt vào xe, cầm lấy chai nước đi vào trong khách sạn, bỏ qua về mặt ngăn cản của bác bảo vệ.

Hoàng Hiểu Đông vừa đẩy cửa đi vào trong khách sạn, thì từ ngoài cổng một chiếc xe hơi đã chạy vào, đậu ngay khu vực đỗ bãi xe bốn bánh, cửa sau xe mở ra đã thấy cô gái quen thuộc, Lu Nhiên. Người đã phỏng vấn việc làm Hoàng Hiểu Đông.

- Chuẩn bị giấy tờ xong rồi chứ!

Lu Nhiên quay sang nhìn hai người đi cạnh mình là hai trợ lý của Lu Nhiên.

- Xong rồi chị!

- Đợi mấy anh chị đó tới, đọc qua và ký là xong!

Lu Nhiên cùng hai cô trợ lý đã cùng đi vào trong khách sạn. Không đi chỗ khác mà là tới thẳng văn phòng làm việc của khách sạn.

Đẩy cửa bước vào đã thấy Hoàng Hiểu Đông đứng gần đây, Lu Nhiên liền ho khan làm hấn giật mình nhìn lại mà cúi chào ngay, nói nhỏ “giám đốc”.

- Cậu tới nhận việc!

Hoàng Hiểu Đông gật đầu khi nghe thấy Lu Nhiên nói.

- Tôi quên, cậu theo tôi vào trong, đợi những người kia tới rồi tôi giao việc!

Hoàng Hiểu Đông liền đi theo sau Lu Nhiên vào trong phòng giám đốc của cô, cùng hai trợ lý đi bên. Hoàng Hiểu Đông thoáng nhìn những nhân viên nơi này đều thấy họ mang đồng phục màu hồng. Trong phòng giám đốc khá im lặng, Hoàng Hiểu Đông ngồi đợi một bên, trợ lý của Lu Nhiên lại nhìn cánh cửa phòng giám đốc, đang có tiếng gõ cửa liền có cô trợ lý còn lại mở cửa đã đi vào hai người, cô trợ lý này liền chỉ tay vào dãy ghế Hoàng Hiểu Đông đang ngồi.

- Hai anh chị ngồi đây, đợi một chút giám đốc sẽ giao việc!

Hai người liền ngồi cạnh Hoàng Hiểu Đông, khi đã gật đầu với hấn. “Luu, cô ta chưa tới” Hoàng Hiểu Đông gật đầu lại, cũng im lặng không hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Phố Vị Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Ngày đầu làm việc

Lu Nhiên vẫn ngồi ngay bàn, đang lấy tay vuốt trán, ra vẻ như đang suy nghĩ điều gì đó, lại không hề nhìn tới mấy nhân viên mới tuyển đang đợi. Cũng không lắng nghe ba người đang hỏi tên nhau. Hai cô trợ lý của Lu Nhiên thì lại chú ý tới mấy người, cũng là đang đợi vài nhân viên mới tuyển còn lại chưa tới.

- Anh tên gì!

Cậu trai ngồi cạnh Hoàng Hiểu Đông liền hỏi hấn như vậy.

- Đông! Cứ gọi mình là Đông!

Hoàng Hiểu Đông vẫn còn đang thờ thẩn nhưng nghe nói thì cũng đã trả lời liền như vậy, cô gái ngồi cạnh cậu trai này liền nhìn Hoàng Hiểu Đông đã chỉ vào mình cùng cậu trai kế cạnh nói rõ:

- Mình là Thu Thi, Nguyễn Thu Thi, còn tên này hả, Văn Hoàng, Tông Văn Hoàng.

- Văn Hoàng! Tông Văn Hoàng!

Hoàng Hiểu Đông đôi mắt chạm lấy Thu Thi, vẻ bất ngờ nhấp nháy môi tên Hoàng đang vỗ nhẹ Thu Thi, hấn có chút ngỡ ngàng với cái tên Tông Văn Hoàng.

- Bọn mình được tuyển vào làm chung nên cũng phải biết tên nhau!

- Mình học ngành quản trị, nhưng giờ lại đi làm quản lý, lần đầu đi xin việc, nên cứ sợ không đậu phỏng vấn!

Văn Hoàng đã nói như vậy với Hoàng Hiểu Đông, hấn như đang than trách ngành mình học, lại không làm như ngành mình học. Hoàng Hiểu Đông lại chỉ biết ậm ừ gật đầu nhìn hai người đang nhìn hấn. Miệng định nói nhưng rồi liền há miệng ra, đôi mắt của ba người, Hoàng Hiểu Đông, Thu Thi, Văn Hoàng đã nhìn tới hai người khác đang đi vào trong đây do cô trợ lý đi cùng Lu Nhiên mở cửa.

“Luu, cậu tới” Hoàng Hiểu Đông lại nói khẽ, vì hai người này chính là Phan Thùy Luu cùng một bạn nam khác đã được tuyển hôm trước, lại đi cùng với nhau vào trong phòng giám đốc.

Lúc này, Lu Nhiên cũng đã nói:

- Mấy anh chị đã tới đông đủ, giờ cũng nên nói về công việc!

- Khách sạn, nếu đã nói về khách sạn thì mấy anh chị cũng biết khách sạn nó gồm có những gì!

- Tôi sẽ phân công theo ca, để mấy anh chị dễ làm việc!

Phòng giám đốc, bên trong đang vắng vắng giọng nói, phía ngoài là văn phòng, nơi những nhân viên văn phòng đang làm việc. Không phận sự, không được vào phòng giám đốc.

Dường như là một tiếng cho đến gần hai tiếng, cửa phòng giám đốc đã mở ra, mấy người nhân viên mới tuyển đã đi ra, trên tay mỗi người đều cầm mấy tờ giấy, có thể bỏ thành một chục, có thể thấy mấy tờ giấy này đều ghi nhiều chữ.

- Xem sắp giấy này là có thể rõ công việc!

- Anh nói quá, không chắc đâu!

Mấy nhân viên mới tuyển này đã chen nhau nói, lật vài ba trang giấy này xem, đọc chữ, những trang giấy này đều ghi rõ về công việc, cũng đã có hợp đồng làm việc của mấy người.

- Hợp đồng đã ký rồi, giờ chỉ có làm việc thôi!

Văn Hoàng đã nói như vậy, mấy người kia, cùng đi ra chung chỉ gật gật đầu, đang xem xét mà đọc chữ những tờ giấy này.

- Giám đốc trẻ quá, anh Đông!

Phan Thùy Lư đã đi cạnh Hoàng Hiểu Đông nói như vậy, nụ cười làm Hoàng Hiểu Đông chỉ biết gật đầu. Hoàng Hiểu Đông thì im lặng, Văn Hoàng thì đã nhìn hai người, ngừng xem mấy tờ giấy, lại ra vẻ mặt như khen lấy:

- Cô ấy thật giỏi!

- Tối nay ai đi làm!

Phan Thùy Lư đã nói như vậy. Nhưng cũng rõ là Phan Thùy Lư không muốn đi làm tối nay.

- Mấy anh, mấy chị đi theo tôi, xem rõ khách sạn để dễ quản lý!

Đã có một vài người mặc đồng phục khách sạn đã đón đợi mấy người bọn họ ở ngoài văn phòng khách sạn, liền dẫn bọn họ đi xem toàn bộ khách sạn, hướng dẫn bọn họ từng chỗ một.

Bạn đang đọc truyện *Phố Vị Thanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Trò chuyện

Mấy người liền được dẫn đi khắp nơi trong khách sạn. Khách sạn Elect Q.2 này cũng thật rộng, rộng nhưng không phải nhiều tầng.

Tiếng điện thoại ai đó trong nhóm đang reo.

- Khách sạn rộng, lại lịch sự, phong cách bày biện, sắp xếp hợp lý thế này, thì khách hẳn sẽ bị hút tới đây!

- Nhân viên có đông không, nếu như mà khách sạn đông khách!

Văn Hoàng, Phan Thùy Lư, Thu Thi ngờ vực mà hỏi mấy cậu trai đang dẫn mấy người đi xem khách sạn, liền đã có người trong nhóm trả lời:

- Nhân viên phục vụ hơn ba mươi người luôn túc trực, mấy anh chị quản lý không sợ phải thiếu người gọi phục vụ!

- Đông, với chị Lư, tối nay hai anh chị đi làm trước nha!

- Cũng được!

Hoàng Hiểu Đông liền gật đầu mà không từ chối, vẻ mặt hẳn vẫn bình thường nhưng Phan Thùy Lư thì lại đang nhăn mặt, thầm than trong lòng “tối nay đi làm”, “mình vẫn chưa chuẩn bị gì”.

Nhóm mấy người bọn họ cũng đã rời khỏi khách sạn, ngay cả Phan Thùy Lư, Hoàng Hiểu Đông đã nhận việc làm ngay hôm nay, nhưng hai người lại cũng đã ra về, vào khoảng giờ này cũng đã mười giờ, khoảng thời gian làm việc vẫn còn chưa tới:

- Đông, tối nay gặp, buổi tối làm việc sẽ rất lạnh!

- Ồ, da trâu mà không biết lạnh, cô nên mặc nhiều áo thì sẽ tốt hơn!

Hoàng Hiểu Đông trả lời Phan Thùy Lư, câu nói của hắn không mấy dễ nghe, nhưng lại như nói trúng điều gì đó, Phan Thùy Lư cười nhưng lại tỏ vẻ ngại ngùng:

- Mình về trước đây!

Khoảng thời gian này lại trôi qua rất nhanh, vào khoảng mười bảy giờ ba mươi phút đã thấy Hoàng Hiểu Đông đạp xe tới cổng vào khách sạn, thẻ nhân viên liền được đưa cho bảo vệ đang gác ở đây xem, hắn liền chạy xe vào, Phan Thùy Lư cũng một lúc sau liền thấy chạy vào.

Ở trong văn phòng khách sạn, Phan Thùy Lư đã đẩy cửa đi vào, nhìn thấy Hoàng Hiểu Đông đang nói chuyện với những nhân viên văn phòng, hắn đang lấy giấy tờ gì đó, Phan Thùy Lư ho nhẹ cũng đi tới giống như Hoàng Hiểu Đông. Rồi khỏi đây khi đã đi tới một chỗ ngồi làm việc ở trong văn phòng khách sạn xem một chút bàn làm việc của mình, Phan Thùy Lư, Hoàng Hiểu Đông đã gặp nhau ở ngoài khách sạn.

- Cậu đang trọ ở chỗ nào!

Phan Thùy Lư đã hỏi.

- Ở gần đây à! Cái chung cư cũ, Lư!

Hoàng Hiểu Đông nhìn cô liền nói. Nhưng về mặt Phan Thùy Lư đã ngạc nhiên rõ ra, về bất ngờ hiện rõ, miệng liền hơi áp ứng.

- Chung cư cũ, mình cũng đang ở chung cư!

- Vậy thì sao, Lư!

Hoàng Hiểu Đông về mặt ngớ ngẩn nhìn Phan Thùy Lư hỏi như là không thấy có gì là không ổn, hay là hắn vẫn chưa hiểu ý của Phan Thùy Lư, “chung cư cũ thì là chung cư cũ”.

Bạn đang đọc truyện *Phố Vị Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Ăn tối

Hai người lại dừng cuộc nói chuyện, khi đã bắt gặp vài ba nhân viên đang làm trên các tầng phòng khách sạn, Phan Thùy Lư cùng Hoàng Hiểu Đông lại đi theo một vài nhân viên này, đi kiểm tra các phòng khách sạn.

Hai mươi hờ, đường phố lên đèn, xe cộ lúc này không giảm mà là nhiều thêm, thành phố lại trở nên náo nhiệt về đêm.

Nhưng lúc này, ngay cổng vào khách sạn, vài bác bảo vệ lại đang nhìn một đôi nam nữ đang đi ra cùng với nhau. Phan Thùy Lư, Hoàng Hiểu Đông. Hoàng Hiểu Đông đã xem đồng hồ đeo tay, nói:

- Cũng tám giờ rồi, cũng nên ăn chút gì lót bụng, Lư, vậy mà mình gọi mãi cậu mới chịu đi!

- Mình tính tối về rồi ăn chút gì đó, tại không thấy đói!

Phan Thùy Lư sờ bụng, về mặt nhưng đang miễn cưỡng đi ăn cùng Hoàng Hiểu Đông. Nhìn thấy dòng xe chạy nhiều, lần át hai lần đường, tiếng kèn xe cũng in ỏi.

- Xe cộ chạy đông quá!

- Nắm tay mình dẫn qua, không phải sợ!

Hoàng Hiểu Đông liền ra về biết đường, không quan tâm câu nói nguy hiểm của Phan Thùy Lư, đã nắm lấy tay Phan Thùy Lư kéo qua đường, hắn đi những vạch trắng dành cho người đi bộ. Tiếng kèn xe in ỏi thổi vào tai hắn, cùng Phan Thùy Lư.

Đi qua bên kia đường, đã vào một quán ăn khá sạch sẽ, thoáng mát, nên Phan Thùy Lư cũng đã có chút thoải mái. Lúc này bên trong quán cũng đang có khách ăn uống, không đông nên cũng không ồn ào.

- Cậu ăn gì!

- Cậu ăn gì mình ăn đó!

Hoàng Hiểu Đông hỏi Phan Thùy Lư khi đã ngồi nơi mặt bàn hai tay khoanh lại khá nghiêm cẩn, với chị chủ quán nơi này lại đang hỏi hắn, khi nhìn Phan Thùy Lư, quán này cũng không nhỏ, diện tích rộng, nên cũng đông khách khi ngay chỗ con đường ăn uống.

Nhìn Phan Thùy Lư về mặt dường như đang ái ngại Hoàng Hiểu Đông.

- Ăn lót bụng nhưng phải ngon, phải không Luru!
- Món ăn hơi lạ miệng!
- Ăn ở nhà nhiều nên quen, ăn ở đây không thấy hợp khẩu vị!

Bạn đang đọc truyện *Phố Vị Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Thanh niên lạ đi ăn bất gặp

Hoàng Hiểu Đông đang nghĩ lung tung, nên không nhìn thấy Phan Thùy Luru, đôi đũa hần cầm vẫn gắp thức ăn như cũ. Phan Thùy Luru miệng đang nhai thức ăn phải trợn mắt khi trông thấy hần như vậy, đôi đũa liền dừng giữa bàn ăn:

- Đông, không sao chứ, cậu đang mộng du lúc này nữa!

Hoàng Hiểu Đông chỉ hờ mới gật đầu, liền cười nói mà lảng sang chuyện khác khi trong thấy miệng Phan Thùy Luru vẫn còn ngồn ngộn thức ăn chưa nhai:

- Luru, miệng cậu sao lại to ra như vậy!

Hoàng Hiểu Đông lại giả làm mặt nghiêm túc, liền nhắc Phan Thùy Luru:

- Cậu nên ăn khép miệng lại, không sẽ bị rớt ra ngoài đó!

Mặt đỏ bừng bừng có chút ngượng với Hoàng Hiểu Đông, đã nuốt hết thức ăn trong miệng, lại cầm một cốc nước mà uống ừng ực rồi thở ra một hơi, về mặt liền bình tĩnh lại nói với Hoàng Hiểu Đông:

- Lúc này cậu sao vậy, tự dung mặt đỏ ửng vậy!
- Ăn nhanh đi, mình còn quay lại khách sạn!

Hai người lại im lặng mà ăn nhanh chóng, liền gọi tính tiền, Hoàng Hiểu Đông lại trả thay Phan Thùy Luru. Rồi khỏi chỗ tính tiền đi tới cạnh Phan Thùy Luru, ngó lơ quanh quán Hoàng Hiểu Đông lại chú ý một cậu trai đang ngồi một mình, vẻ mặt cậu trai tươi tắn nhìn ở ngoài đường.

Phan Thùy Luru cũng đã chú ý tới cậu ta, khi nhìn theo ánh mắt Hoàng Hiểu Đông, hần đã đi tới cạnh mình mà nắm lấy tay, lại kéo đi “nhanh, về khách sạn”.

Giọng Hoàng Hiểu Đông khá to nên cũng bị người trong quán nghe thấy, vẻ mặt cậu trai kia liền hơi nhúu lại.

Ba mươi phút cho một bữa ăn, Hoàng Hiểu Đông, Phan Thùy Luru ở quán nói chuyện. Đi bộ qua bên kia đường mà vào khách sạn.

Hai người lại đi kiểm tra các phòng của khách sạn, mặc dù đã có camera đang theo dõi mọi ngóc ngách của khách sạn. Nhưng có vẻ như là những cô cậu nào đó chưa thể ngủ được ở trong một vài phòng khách sạn.

Bạn đang đọc truyện *Phố Vị Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Cái tên giờ trò đòi bại

Hoàng Hiểu Đông dùng thang máy ở trong khách sạn này mà đi lên các tầng trên của khách sạn, Hoàng Hiểu Đông cũng đang mò mẫm mà ấn được vài số đơn giản vì Hoàng Hiểu Đông cũng không biết dùng thang máy, một cách rành rồi.

Tầng cao nhất của khách sạn, Hoàng Hiểu Đông đang đi hướng lên ban công, kiểm tra một số thiết bị điện, nhìn các bóng đèn, nhìn các phòng khách sạn đều đã khóa trái cửa, nhưng lúc này, tại nơi sân thượng lại đang có tiếng cãi vã của một đôi nam nữ, giọng nữ lại làm cho Hoàng Hiểu Đông nghe thấy chút quen thuộc, hần đã nhận ra giọng nói này là của ai.

“Giám đốc, giọng cô ấy”

- Dương, cậu tính làm gì tôi, chúng ta chẳng có gì để nói với nhau cả!
- Nhiên! Em nói vậy mà được với anh, em không phải đang cặp bồ với anh!
- Em không nói là cặp bồ với anh, chúng ta vốn chỉ là bạn và cũng chỉ đang cùng nhau làm ăn!
- Nhiên! Anh yêu em, em cũng biết mà! Sao lại cứ từ chối anh!
- Dương! Anh mau tránh ra! Không được đụng vào tôi!

Hoàng Hiểu Đông lúc này cũng đã nhìn lên sân thượng, những gì nhìn thấy lại khiến hắn trợn mắt, đó là cô gái này, lại là giám đốc Lu Nhiên, đang vẫy vùng chống cự với tên thanh niên đang giờ trò đòi bại với mình, đồng tử Hoàng Hiểu Đông liền co lại, một cái ý nghĩ liền ra trong đầu, Hoàng Hiểu Đông đã hết lớn “cháy, cháy, cháy, mau chữa cháy, chạy nhanh”.

Giọng Hoàng Hiểu Đông cũng rất to, làm cho một vài vị khách đang ở trong phòng cũng nghe thấy, nhưng vẫn chưa quan tâm, đến khi nghe thấy tiếng còi báo hỏa hoạn vang lên khắp khách sạn mới làm cho toàn bộ khách sạn, nhân viên, những vị khách la hoảng:

- Có cháy!
- Có cháy!
- Mau chạy!

Các cửa phòng khách sạn liền mở toan, những vị khách cùng nhân viên đã bỏ chạy tán loạn, thang máy, lối thang bộ trật người đang chạy xuống, như không còn quan tâm chuyện gì đang xảy ra, ngoài chuyện đang có cháy trong khách sạn.

Nhưng cũng vì tiếng kèn báo hỏa hoạn đã làm cho thanh niên tên là Ngô Kính Dương này, đang giờ trò đòi bại với Lu Nhiên về mặt cũng hoảng loạn, mà đứng lên bỏ chạy gấp xuống thang bước bộ, để lại Lu Nhiên trên sân thượng ngơ ngác, quần áo đã bị rách một vài chỗ, nhìn Ngô Kính Dương đã bỏ chạy, lại nghĩ tới việc hỏa hoạn trong khách sạn mà cũng tập tễnh đi xuống khỏi sân thượng.

Lu Nhiên đã bắt gặp Hoàng Hiểu Đông.

Hoàng Hiểu Đông liền nói, đã đi tới cạnh Lu Nhiên “giám đốc, cô không sao chứ”

“Cậu quản lý mới của khách sạn” chỉ nói nhỏ như vậy, Lu Nhiên đã bị Hoàng Hiểu Đông ôm lấy bả vai điu đi.

Cái ôm nhẹ nhàng nhưng lại khiến Lu Nhiên như bị điện giật, có chút lo sợ, nhưng lại không nói lời nào, vẫn để hắn điu xuống văn phòng, bằng lối thang máy đã bớt người, cùng một vài vị khách đang nhìn hai người, bọn họ cũng đang nói về vụ hỏa hoạn ở trong khách sạn đang xảy ra, nhưng về mặt những vị khách này lại đang chút nghi ngờ, trên sân thượng lúc này, Ngô Kính Dương đã quay trở lại với về mặt tức giận.

Lối vào khách sạn, tầng trệt khách sạn, văn phòng khách sạn, Lu Nhiên đã được Hoàng Hiểu Đông điu vào trong đây, ở ngoài lại rất nhiều vị khách đang tụ tập ở cổng vào khách sạn nhìn lên tầng cao của khách sạn đang xem có cháy hay không, lại đang nói về vụ hỏa hoạn có xảy ra trong khách sạn.

Hoàng Hiểu Đông đã nói với Lu Nhiên ở trong văn phòng khách sạn, Phan Thùy Lưu cũng đã từ ngoài đi vào trong đã bắt gặp hai người “giám đốc, cô ở trong này đề tôi ra giải thích với mấy vị khách về vụ hỏa hoạn không có xảy ra”.

Lu Nhiên về mặt ngơ ngàng, nhất thời im lặng khi mà Phan Thùy Lưu hỏi mình, nhìn Hoàng Hiểu Đông đi ra đám khách đứng đông ở lối vào khách sạn.

Mấy nhân viên thấy Hoàng Hiểu Đông liền nói:

- Đông quản lý, khách sạn không bị cháy, nhưng lại có tiếng kèn báo hỏa hoạn! Vụ này phải giải quyết sao đây!

Hoàng Hiểu Đông về mặt không mấy là tốt, có thể thấy hắn đang cười nhẹ, nhưng đã nghiêm mặt lạnh lại, nhắc mấy nhân viên này, như đang đồ lỗi “nếu như không cháy, vậy là có người ẩn nấp vào nút báo hỏa hoạn, khiến khách sạn bị hỗn loạn thế này”.

- Việc này xử lý trong khách sạn sau! giờ ra giải thích với các vị khách trước!

- Nói với họ là không có cháy nổ gì xảy ra!

Bạn đang đọc truyện *Phố Vị Thanh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Đôi mắt Ngô Kính Dương

- Cậu quản lý, khách sạn có cháy nổ, xảy ra lúc nào vậy!

- Gọi xe chữa cháy chưa!

Hoàng Hiểu Đông và đám nhân viên đi ra, đã bị đám khách bắt lại hỏi, về mặt ai cũng có chút hiếu kỳ nhìn lên tầng cao khách sạn, nhưng lại thấy khách sạn như không hề có vấn đề gì. Vì không thấy lửa, không thấy khói, về mặt những vị khách đang thuê phòng trong khách sạn đều nghỉ ngơi.

- Thành thật xin lỗi các vị khách, tiếng kèn báo động hỏa hoạn trong khách sạn vừa báo chỉ là lỗi nhỏ của nhân viên khách sạn, lỡ tay bấm vào, làm ảnh hưởng tới các vị đang nghỉ ngơi!

- Khách sạn sẽ xử lý và thông báo với các vị sau, mong các vị khách thông cảm!

Hoàng Hiểu Đông nói giọng ngọt, giải thích với đám khách đông, nhưng lời giải thích thì có chút không được vừa ý các vị khách, nhưng bọn họ lại gật đầu, về mặt như đã biết, lại có chút mắng chửi cậu nhân viên nào đó đã làm bọn họ một phen hoảng sợ vì cháy nổ.

Đám nhân viên khách sạn lại đang một vài nhân viên đưa mắt nhìn nhau như đang dò ý, lại thăm mắng thẳng nào phá hoại, bấm vào nút báo hỏa hoạn, chỉ sợ lại bị phạt nhẹ. Không biết sẽ bị xử lý như thế nào. Nếu bị truy ra.

- Máy cậu cũng đi lên các phòng xem, các vị khách có cần gì không, cũng nên kiểm tra lại các phòng khách!

Hoàng Hiểu Đông lại ra giọng với đám nhân viên đang nghĩ tới việc khác, liền dặn dò, cũng không có ý nạt nộ bọn họ, nhưng lại nói thêm, nhưng lại khiến đám nhân viên lo lắng:

- Việc báo hỏa hoạn sẽ xử lý sau! Mức độ xử lý thì phải hỏi giám đốc!

Lối vào khách sạn cũng đã nhanh chóng vắng lặng, Hoàng Hiểu Đông cũng đang đi vào trong văn phòng khách sạn, nhưng lại bắt gặp Ngô Kính Dương, dường như Ngô Kính Dương cũng đang muốn vào trong văn phòng khách sạn, nhưng Hoàng Hiểu Đông đã ngăn lại hỏi:

Văn phòng khách sạn. Lu Nhiên lại không ở đây mà là đang ở trong phòng giám đốc. Về mặt cô ta lúc này, không hề tốt chút nào, Phan Thùy Lưu đang ở cạnh Lu Nhiên, đã từ ngoài đi vào liền bị Lu Nhiên hỏi:

- Việc náo loạn lúc này đã giải quyết xong chưa!

- Đồng quản lý, cậu ấy đã giải tán các vị khách rồi, giám đốc!

- Vậy sao, nếu thế thì ổn rồi!

Lu Nhiên gật đầu, đã vừa ý cô, nhưng lại đang chửi Ngô Kính Dương “Dương, hần thật đáng chết mà”.

Mắng nhỏ nhưng Phan Thùy Lưu vẫn nghe thấy, có chút ngẫm nghĩ không biết giám đốc đang chửi ai.

Ở ngoài văn phòng khách sạn, nơi bàn làm việc của Hoàng Hiểu Đông mới tiếp nhận, kẻ đang nhìn hần xem danh sách phòng trống còn lại trong khách sạn, Ngô Kính Dương đã hỏi, về mặt vẫn còn lưu lại chút tức giận:

- Còn phòng trống nào không, cậu quản lý!

- Ba phòng, chỉ còn có ba phòng trống!

- Phòng năm, phòng mười năm, phòng hai mươi năm, anh tính chọn phòng nào!

Hoàng Hiểu Đông có chút giật mình khi bị hỏi, đã liền trả lời. Khi ngừng nhìn màn hình laptop, đã ngừng khom lưng nhìn Ngô Kính Dương.

- Giá ba phòng này đều không giống nhau!

Hoàng Hiểu Đông lại nói như vậy, Ngô Kính Dương lại tròn mắt với hần, về mặt đã có chút không vừa ý, nhưng lại không quá gay gắt với Hoàng Hiểu Đông:

- Phòng mười năm, đưa tôi chìa khóa!

- Anh lên phòng đi, có nhân viên mở cửa!

Hoàng Hiểu Đông hơi chút gãi đầu, liền nói như vậy, nhưng cũng đã xem điện thoại khi Ngô Kính Dương đã rời khỏi chỗ này, nhưng về mặt hần vẫn còn rất giận. Giọng cũng đang mắng “Nhiên, em không trốn được anh đâu”.

Bạn đang đọc truyện *Phố Vị Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Ngủ quên

Hoàng Hiểu Đông đã rời khỏi bàn làm việc, mà đi vào trong phòng giám đốc, Lu Nhiên và Phan Thùy Lư lại đang ở trong đây, khi thấy Hoàng Hiểu Đông đi vào, Lu Nhiên liền hỏi:

- Ở ngoài còn ai không!

Hoàng Hiểu Đông lắc đầu, lại trả lời như đã xử lý xong “mấy vị khách đều đã về lại phòng”, hơi ngập ngừng Hoàng Hiểu Đông lại nói tiếp “anh Ngô Kính Dương lúc này, vừa mới thuê phòng ở khách sạn”.

- Tên đó lại thuê phòng ở đây!

Lu Nhiên vẻ mặt đã không còn tự nhiên, đã tỏ ra giận dữ khi nghe thấy tên “Ngô Kính Dương”, liền mắng hằn, “mình phải về nhà”, “không được để thằng chó đó bắt gặp”.

- Tôi có việc nên về trước!

Lu Nhiên lại ho một tiếng, lấy tay phủi phủi tóc, chỉnh lại quần áo, liền nói với Phan Thùy Lư, Hoàng Hiểu Đông. Nhưng lại hơi ngừng lại nhìn Hoàng Hiểu Đông nói thầm:

- Nhân viên đầu gối!

Hoàng Hiểu Đông, Phan Thùy Lư nghe thấy lại phải nghĩ thầm, nhưng lại chưa hiểu, lại nhìn nhau, Hoàng Hiểu Đông lắc đầu. Nhưng hai người cũng không quên chào tạm biệt Lu Nhiên:

- Giám đốc, cô về!

Lu Nhiên ra ngoài đã gọi hẵn một chiếc taxi, lên xe và rời khỏi khách sạn.

- Đông, cậu ở đây nghỉ một lát đi, mình đi xem các phòng khách sạn thế nào đã!

- Có vấn đề gì thì gọi mình!

Phan Thùy Lư liền nói với Hoàng Hiểu Đông như vậy, khi đã ra khỏi phòng giám đốc, cũng liền đi ra khỏi văn phòng khách sạn. Hoàng Hiểu Đông gật đầu, liền ra ngay chỗ bàn làm việc mà ngồi đó, dụi thẳng tay, lắc đầu để đỡ mỏi.

Phan Thùy Lư cũng đã đi kiểm tra các phòng trong khách sạn, cùng những nhân viên làm ca đêm trong khách sạn, Hoàng Hiểu Đông thì đã ngủ gật ngay bàn làm việc của mình, không còn quan tâm văn phòng làm việc đã vắng người, vì nhân viên văn phòng chỉ làm vào giờ hành chính.

- Hai giờ rồi!

Lúc này cũng đã hai giờ sáng, Hoàng Hiểu Đông mới lơ mơ mở mắt ngó đồng hồ đã thấy kim chỉ gần tới hai giờ, không nghĩ nhiều, đã thấy Hoàng Hiểu Đông rời khỏi văn phòng khách sạn, bước đi vẫn còn lơ mơ khi vẫn còn ngái ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Phố Vị Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Nhân vật cuối

Phòng số mười năm, Phan Thùy Lư chỉ vừa mới đi tới đã thấy cửa phòng mở ra, đi ra chính là Ngô Kính Dương, thanh niên này đã chặn đường Phan Thùy Lư, choàng vai lấy cô, hỏi:

- Em là nhân viên khách sạn!

- Em làm quản lý ở đây!

Phan Thùy Luru liền ngăn cản bàn tay Ngô Kính Dương đang choàng lấy mình ra, lại hỏi Ngô Kính Dương:

- Anh cần em giúp đỡ gì không!

Ngô Kính Dương có chút bực bội khi bị hắt tay ra, nhưng liền nhanh chóng cười tươi, giọng nói như là đùa với Phan Thùy Luru:

- Em dọn giúp anh cái phòng, nhân viên bọn em không dọn phòng để nó dơ quá!

Phan Thùy Luru nhìn vào trong phòng, cửa không mở hết, lại nhìn Ngô Kính Dương, nửa cười nửa không làm cho Phan Thùy Luru không chút yên lòng, liền lấy điện thoại ra bấm số, lại nói với Ngô Kính Dương:

- Đề em gọi nhân viên lên dọn phòng giúp anh!

- Em làm quản lý ở khách sạn! Tên em là gì!

Ngô Kính Dương lần này gật đầu, lại hỏi tên Phan Thùy Luru, nên không nhìn thấy ý định của Ngô Kính Dương, bị khách hỏi, Phan Thùy Luru đang xem danh bạ cũng liền trả lời:

- Luru! Thùy Luru ạ!

- Em dọn phòng giúp anh, anh có việc bận, phải đi!

Ngô Kính Dương đã đi qua Phan Thùy Luru khi đã dọn xong, nhưng về mặt Ngô Kính Dương lại không hề tốt, lại đang mắng nhỏ trong lòng, cô gái Lu Nhiên “Nhiên, em lại từ chối anh”.

Bạn đang đọc truyện *Phố Vị Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Trung tâm thương mại

Nơi đường chính, hướng tới một trung tâm thương mại ở bên đường, lúc này ánh nắng nhẹ cũng đã buông xuống thành phố, ánh chiều tà len lỏi khắp nơi, ánh nắng vàng ươm dần tắt.

Hoàng Hiểu Đông, hần lại đang đi xe ở đây, lại lấy điện thoại trong túi ra xem, nhìn đồng hồ vẫn thấy còn sớm:

“Hai rưỡi mình về vẫn còn kịp”

“Mua vài thứ cái đã”

Hoàng Hiểu Đông có vẻ hứng khởi, nhưng đã bẽ lái chạy sát vào lề đường. Từ đây cũng đã trông thấy trung tâm thương mại này, lại nhìn qua hai lần xe đi cạnh liền bắt gặp một chiếc xe hơi, thoáng qua một chút quen thuộc với Hoàng Hiểu Đông, “giống giám đốc ngồi trong quá vậy”, dòng suy nghĩ này đã xuất hiện, lại nhìn kỹ người cầm tay lái, cũng đã thấy cô ta đang nhìn mình, hai đôi mắt nhìn nhau, Hoàng Hiểu Đông như đã xác định “là giám đốc, xe cùi quá vậy”.

Lu Nhiên đang cầm lái xe cũng chỉ nhìn qua Hoàng Hiểu Đông, đôi mắt hơi nheo lại, lên ga xe và chạy trước.

Hoàng Hiểu Đông chỉ mặt ngờ ngạc, cũng không nói gì thêm, đã chạy tới trung tâm thương mại, nhưng lại làm hần bất ngờ là Lu Nhiên cũng đang ở đây, bước từ xe hơi của cô xuống, cũng đã trông thấy Hoàng Hiểu Đông, nhưng lại đi tới cạnh hần, làm ra vẻ mặt bất ngờ. Hoàng Hiểu Đông thì nói “giám đốc”, rồi mới nói tiếp “cô vào trung tâm thương mại”.

- Anh cũng tới đây mua sắm, lần trước nhờ cậu quản lý nên tên chó Ngô Kính Dương mới không hãm hiếp tôi được!

Hoàng Hiểu Đông gật đầu, vẫn tròn hai mắt nhìn Lu Nhiên, hần ngậm chặt môi chưa biết nên nói gì.

- Vâng, giám đốc, chuyện đó đã qua rồi, giờ em vào đó mua chút đồ dùng!

Cũng đã mở miệng nói, Lu Nhiên về mặt liền chút gì đó đã có chút không được vừa ý, liền nói với hần “vào trong đi mua đồ với tôi, coi như cảm ơn lần đó vậy”.

Liền kéo tay Hoàng Hiểu Đông đi vào trong, rẽ qua dòng người cũng không nhiều vào lúc này ở trung tâm thương mại, Hoàng Hiểu Đông lại có chút khó xử với Lu Nhiên, vì hần có chút ngại với giám đốc này, khi hần đang làm quản lý cho khách sạn của cô.

Trung tâm thương mại này được xây dựng với mục đích thương mại, nên rất nhiều mặt hàng đến đủ loại ở trong đây. Nhưng không vì vậy mà hút lượt

khách nhiều, chỉ một số lượng khách đến như là xem các mặt hàng.

Trung tâm thương mại này chỉ có hai tầng, nhưng cũng đủ để Hoàng Hiểu Đông đang về mặt bơ phờ vì bị Lu Nhiên bắt lê la từng chỗ xem từng mặt hàng, nhưng không để ý Hoàng Hiểu Đông quên đi việc cô là giám đốc còn hần là cấp dưới, quản lý của cô.

“Chưa mua được gì” Hoàng Hiểu Đông đã thầm than, nhưng lại không nói ra, về mặt lúc này đang thay đổi vì Lu Nhiên, khi mà hai tay hần đang xách mang theo thứ đồ.

- Ở đây uống cafe anh quản lý!

Đã tới một quán cafe ở trong đây, Lu Nhiên kéo Hoàng Hiểu Đông ngồi xuống, liền gọi cafe từ nữ quán cafe ở chỗ này, pha cho hai người, Hoàng Hiểu Đông uống ly cafe mà nhìn Lu Nhiên chăm chú, vì lúc này hần nhất thời chưa biết hỏi gì, Lu Nhiên lại nhìn hần hỏi:

- Anh không tính mua gì à! Thế tới chỗ này làm gì!

- Mua một ít đồ về dùng, nãy giờ bị giám đốc kéo lê!

- Vậy sao!

Lu Nhiên lấy tay che miệng mà nói như vậy, với cái vẻ mặt gât đầu của Hoàng Hiểu Đông.

- Tôi tính đi sắm đồ, giám đốc thấy thế nào!

- Có gì đâu, anh quản lý trả tiền!

Lu Nhiên lại trả lời dứt khoát, Hoàng Hiểu Đông lại cười, như đã có câu nói, liền nói ra:

- Hôm nay đi cùng giám đốc, giám đốc phải bao anh quản lý đã đi cùng!

- Hôm nay mình bao anh!

Lu Nhiên đã la nhỏ, khi nghe thấy chữ bao của Hoàng Hiểu Đông, nên liền nói như vậy, Hoàng Hiểu Đông lại cười vì ý bao của Lu Nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Phố Vĩ Thanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Đi sau

Đứng ngay quầy tính tiền ở trung tâm thương mại, đã lấy được hóa đơn tính tiền, Hoàng Hiểu Đông liền đi ra tới cạnh Lu Nhiên đi cùng đã kéo tay hần. Lu Nhiên cười vui, hỏi hần:

- Anh tính đi mua đồ!

Hoàng Hiểu Đông gât đầu, liền đã bị Lu Nhiên kéo đi, khi mà hai người đều tay xách nách mang.

- Vậy tới chỗ này nà!

Một cửa hàng thời trang ở trong trung tâm, quần áo ở đây đã là giá rất rẻ, chỗ này cũng có mấy cửa hàng thời trang mở gần nhau, khách xem và mua cũng nhiều. Lu Nhiên đã kéo Hoàng Hiểu Đông vào rồi liền nói với hần khi đã nhìn vào những sạp treo quần áo:

- Anh quản lý, đồ ở đây rất đẹp! Anh lựa đi!

Đội Hoàng Hiểu Đông chọn xong, đã tính tiền quần áo, Lu Nhiên lại gât đầu với chủ quán là nữ chỗ này, hai người cười rất thân thiết, Lu Nhiên còn nói:

- Em về đây chị!

- Anh quản lý về thôi!

- Qua giờ trưa luôn rồi!

Hoàng Hiểu Đông xem giờ rồi liền nói với Lu Nhiên, hần cũng không tính ở lại trung tâm thương mại này thêm, hay là vì Lu Nhiên, lại còn muốn đi đâu.

Hoàng Hiểu Đông liền cùng Lu Nhiên đi xuống tầng trệt mà rời khỏi trung tâm thương mại. Nhưng khi đi ngang qua một cửa hiệu thời trang cách vài tiệm, một giọng nói nữ đã nói thầm trong nghĩ ngờ “nhìn giống Hoàng Hiểu Đông, không biết phải cậu ấy”.

Cô gái này đang đứng trong cửa hiệu bán quần áo này, nếu Trần Văn nhìn thấy chắc sẽ nhận ra, đó là Thanh Thị Tú. Nhưng lúc này, Hoàng Hiểu Đông đã cùng Lu Nhiên đã đi khỏi trung tâm thương mại, đã chia tay nhau mà đi về:

- Đồ đạc để hết trên xe cô ấy rồi!

Hoàng Hiểu Đông đang đi xe quay ngược hướng về chung cư cũ, một chốc lát lại ngó làn đường xe bốn bánh phía sau, đã thấy Lu Nhiên đang theo sau hần. Tốc độ chậm, nên bị hú còi và nhường đường cho những xe sau chạy lên trước.

Chung cư cũ. Hoàng Hiểu Đông có phòng thuê. Ngay con đường ở đây.

Bạn đang đọc truyện *Phố Vị Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Tại hiệu làm

Hoàng Hiểu Đông đã đưa xe xuống tầng hầm, Lu Nhiên đã đậu xe trước lối vào chung cư cũ.

- Anh quản lý ở phòng mấy!

Hoàng Hiểu Đông bước lững thững, đang vuốt đầu tóc nhìn Lu Nhiên, mà có chút căng thẳng, nhưng cũng liền trả lời khi thấy Lu Nhiên đã mở cửa xe:

- Mình ở căn số 18, ở tầng trên, phải leo cầu thang!

- Như vậy thì mỗi chân, ở đây không có thang máy sao, chung cư mà!

Lu Nhiên lại than với hần, đã vỗ vỗ chân, Hoàng Hiểu Đông thì lắc đầu, nhìn Lu Nhiên đứng gần xe hơi, với dáng uốn ngực tựa mộng vào thân xe trông như là người mẫu tạo dáng xe.

- Giám đốc, cô có mệt không, tạo dáng như vậy cũng rất mệt!

- Anh quản lý, anh nói gì vậy, mau dẫn em lên phòng xem!

- Đồ để trong xe của em nè!

Hoàng Hiểu Đông gật đầu liền dẫn Lu Nhiên đi lên căn hộ số 18 của hần đang thuê ở chung cư cũ này, hai người vẫn còn tay xách nách mang.

- Chung cư cũ này cũng xuống cấp rồi, nhưng vẫn còn ở được thêm nhiều năm!

Hoàng Hiểu Đông liền nói với Lu Nhiên, khi thấy giám đốc hôm nay đi mua sắm cùng mình, đang quan sát bên trong của chung cư cũ này. Tiếng chuông điện thoại đang reo, không phải của Lu Nhiên mà là Hoàng Hiểu Đông, hần khó khăn lắm mới móc được điện thoại trong túi ra xem, giọng khề nói “Lưu gọi”, “chưa tới giờ đi làm mà”.

Hoàng Hiểu Đông lại cất điện thoại đi, cũng đã dẫn Lu Nhiên tới căn số 18, nhà hần đang thuê ở chung cư cũ. Mở cửa phòng mà đi vào, cùng Lu Nhiên đã nói:

- Để đồ ở đây nha!

Lu Nhiên liền vứt bên một góc tường trong nhà, Hoàng Hiểu Đông cũng như vậy.

- Căn này cũng rộng, mình anh quản lý ở chắc thoải mái, mấy thứ đồ dùng cá nhân lại thấy ít quá!

Lu Nhiên lại quan sát căn nhà hần, rồi nói như vậy. Hoàng Hiểu Đông cười cười hơi chút im lặng, nhìn Lu Nhiên rồi lại đi dọn dẹp phòng.

- Hay là giám đốc chuyển tới đây sống chung với anh quản lý! Giám đốc chắc cũng đang ở một mình!

Hoàng Hiểu Đông đi tới cạnh Lu Nhiên, vẻ mặt đã tỏ ra sự dỏ rở ràng với Lu Nhiên, vẻ mặt Lu Nhiên cũng đã đỏ gay gắt mang chút ngại ngùng, tránh xa hần ra, lắc đầu.

- Không! Em ở ngay quận I, cùng anh trai, ba mẹ em hiện tại đang ở nước ngoài!

Tiếng chuông điện thoại lại reo lần này là của Lu Nhiên, cô ấy liền bắt máy và rồi đã rời khỏi chung cư cũ, khi tạm biệt Hoàng Hiểu Đông.

- Bạn gái của cậu trai đó, xinh đẹp và dễ thương!

Căn nhà thuê bên cạnh đã có giọng nói của một bác phụ nữ, dường như là lỡ nhìn thấy Lu Nhiên đi ra nên liền khen như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Phố Vị Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Bắt gặp (I)

Từ trong phòng, Hoàng Hiểu Đông vẫn đang nhìn theo Lu Nhiên đã rời khỏi nhà thuê của hắn, giọng nói của bác gái bên cạnh nhà thuê của hắn, mới làm Hoàng Hiểu Đông giật mình đã chạy nhanh ra, bước chân cũng nhanh hơn, mà xuống bậc thang, ra chỗ lối vào, nhưng đã không còn thấy xe hơi của Lu Nhiên đã đậu ở đây trước đó, cô ấy đã rời đi.

Hoàng Hiểu Đông ngơ ngác chút ít, rồi lại đứng thần thờ ở đó nhìn đồng hồ như đang xem giờ, mới lắc nhẹ đầu mà giật mình “sắp tới giờ làm”, Hoàng Hiểu Đông đã chạy lên phòng lại.

Cửa không có khóa khi hắn đã chạy vội xuống chỉ để nhìn Lu Nhiên thêm một lần, đi vào trong nhà thuê, lại ngó quanh, nhìn thấy những túi xách đựng đồ, hắn đã cùng Lu Nhiên mua ở trung tâm thương mại. Lần này, Hoàng Hiểu Đông lại mở ra xem, kiểm tra lại quần áo đã mua, lật mấy cái túi đựng quần áo, khi xem tới bịch thứ hai đã làm cho Hoàng Hiểu Đông phải tròn xoe mắt, có chút đỏ mặt, hắn nói hơi to:

- Giám đốc, bộ đồ lót này, có mua sao!

- Phải làm sao đây!

Hắn liền để túi đồ đựng đồ lót phụ nữ này sang một bên, lại xem tới mấy thứ đồ dùng vật đã mua mà kiểm tra lại, không xem tới nữa, Hoàng Hiểu Đông đóng lại khóa cửa nhà, xem lại đã mấy giờ, hắn liền lấy quần áo mà đi vào phòng tắm.

Khách Sạn Elect Q.2. Ở trong văn phòng khách sạn.

Bàn làm việc của Hoàng Hiểu Đông đang trống, vì chưa có người ngồi là tại vì Hoàng Hiểu Đông chưa tới, nhưng chỗ bàn làm việc của Phan Thùy Lư thì cô ấy đã ngồi đây. Phan Thùy Lư đang lật xem mấy sấp hóa đơn cùng với giấy tờ liên quan tới khách sạn đã được các nhân viên khác chuyển giao cho.

- Hôm nay tính nghỉ làm sao! Mà giờ này chưa tới!

Phan Thùy Lư lấy bút bi mà lắc lên đầu, rồi lại cầm điện thoại để ở mặt bàn ra xem, nhưng cửa văn phòng đã mở, đã thấy Hoàng Hiểu Đông đẩy cửa đi vào.

- Minh tới trễ!

Phan Thùy Lư ngẩn đầu lên nhìn Hoàng Hiểu Đông, vẻ mặt hơi chút dỗi hờn “hôm nay cậu tới trễ, tính sao đây. Hoàng Hiểu Đông cũng liền trả lời Phan Thùy Lư, nhưng giọng hắn chỉ là đang giễu “vậy thì trừ ra hai mươi phút tiền lương đi trễ”, nhưng rồi liền lắc đầu:

“Minh mới đi mua sắm chút đồ cho căn nhà mới thuê”.

Phan Thùy Lư đã gật đầu rồi liền không nói tới nữa, lại đưa hắn sấp giấy, đều là hóa đơn đồ:

- Nay cậu đóng và ký mấy cái hóa đơn này đi!

Hoàng Hiểu Đông gật đầu, cầm lấy tới bàn làm việc của mình, nhưng lại có chút ngạc nhiên khi Phan Thùy Lư lại nói với hắn “Đông, mai nghỉ nha”. Hoàng Hiểu Đông vẫn “ờ” một tiếng với Phan Thùy Lư, ngày mai hai người lại được nghỉ.

Trời vừa tối, Phan Thùy Lư đã chạy xe rời khỏi khách sạn, nhưng khi ra tới cổng khách sạn đã bị chặn lại, không phải bảo vệ khách sạn, mà là một chiếc xe bốn bánh nhìn kiểu dáng thì rất đắt tiền, nhìn vào chỗ tài xế, Phan Thùy Lư có chút nhản vàng trán, chưa biết nói gì, vẫn chưa biết cậu trai ngồi trong xe kia là đang có ý gì khi chặn xe mình đang chạy ra.

Cậu trai ngồi trong xe đã mở cửa bước xuống xe. Đã nói với Phan Thùy Lư:

- Em đi ăn tối cùng anh được không!

- Được! Anh với em đã từng gặp!

Phan Thùy Lưu đã đồng ý, nhìn cậu trai bước xuống từ chiếc xe hơi đang chặn xe mình mà có chút tim đập chân run.

- Em để xe ở trong đi, anh chờ!

Bạn đang đọc truyện *Phố Vị Thanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Nhà hàng Pumpkin Q.2

Xe của người này liền chở Phan Thùy Lưu đi ăn đêm. Đây có lần gặp mặt đầu tiên của Phan Thùy Lưu, cũng có chút do dự với anh trai này, không biết anh ta có ý định gì với mình.

Nhưng lại không thấy, ngay bãi đậu xe khách sạn, Hoàng Hiểu Đông đang nhìn hai người rời đi, hắn có chút ngạc nhiên, không biết phải giải thích làm sao, không hiểu Phan Thùy Lưu quen được anh trai đi xe hơi lúc nào. Nhưng Hoàng Hiểu Đông cũng đánh bỏ qua, mà chạy xe rời khỏi khách sạn.

Nhưng lúc này, trên con đường lớn của Sài Gòn Quận 2, Phan Thùy Lưu đang ngồi trong xe hơi của anh trai lạ này mà nhìn ra dòng xe đang lưu thông trên đường, như đã bị mê hoặc bởi ánh đèn đường. Phan Thùy Lưu đã nhìn cậu trai mới quen hỏi:

- Anh biết em sao! Chúng ta chỉ mới gặp nhau có một lần à!

Cậu trai này liền cười nhovn miệng, vẫn lái xe, vẫn trả lời Phan Thùy Lưu:

- À, anh gặp em nơi quán ăn, bộ nhớ của anh thì rất tốt, chỉ cần nhìn một lần thì anh sẽ nhớ rất lâu, đặc biệt là cô gái anh thích!

Phan Thùy Lưu đã đỏ bừng mặt, giọng lý nhí hỏi tên cậu trai mới biết này.

- Anh tên gì!

- Lu Xuy Anh!

- Lu Xuy Anh!

Phan Thùy Lưu liền nói lại tên anh ta vừa mới trả lời cô rất nhanh, quay phắt mặt sang mà nhìn Lu Xuy Anh, với ánh đèn mờ được mở trong xe.

- Tên anh không được hay!

- Không có! Anh chờ em đi ăn tối! Anh không có việc bận gì sao!

- Có! Nhưng mà gặp em nên anh để sau rồi!

Lu Xuy Anh lại bật cười nhìn Phan Thùy Lưu khi đang chạy xe, nhưng chỉ nhìn thoáng qua, tiếng chuông điện thoại lúc này lại reo, Phan Thùy Lưu liền vội vã xem điện thoại trong túi xách của mình, nhưng mà điện thoại của Phan Thùy Lưu lại không rung, về mặt liền chút ngượng nhìn sang Lu Xuy Anh đã thấy cậu ta đang nghe điện thoại.

- Cậu đang ở đâu vậy, bọn mình đợi cậu này giờ này!

- Mình đang đi ăn tối, chút nữa mình quay lại! Mấy cậu uống bia trước đi!

Lu Xuy Anh về mặt hơi cười, về diện trai của cậu ta làm cho Phan Thùy Lưu có chút ngớ ngẩn, lại nghe cậu ta trả lời điện thoại liền có chút rối bời, tính cách cậu ấy có thể không hợp với mình. Để điện thoại sang một bên, Lu Xuy Anh lại đang nhìn đường, dường như là đang tìm hẻm để rẽ vào.

- Tối chỗ rồi! Vào đây ăn tối!

Lu Xuy Anh đậu xe trước nhà hàng này, đi xuống cùng Phan Thùy Lưu nhìn bảng hiệu nhà hàng liền thấy có chút quen thuộc, nhưng đã bị Lu Xuy Anh nắm tay kéo vào rất là thân mật, như đôi tình nhân lại có chút giọng ạo.

“Giám” Nhân viên trong nhà hàng thấy Lu Xuy Anh đi vào đã liền gật đầu chào, vừa mới nói được chữ giám thì đã bỏ lửng nghe Lu Xuy Anh áp giọng:

- Ồ, anh tới ăn tối!

Lu Xuy Anh đã dẫn Phan Thùy Lưu đi tới chỗ thang máy, bấm nút mà lên tầng trên, dường như là lên tầng cao nhất của nhà hàng. Ngồi vào bàn, xem thực đơn, Phan Thùy Lưu lại cảm thấy có chút là lạ với Lu Xuy Anh vì thấy cậu ta rất tự nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Phố Vị Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Bắt gặp (II)

- Em ăn món gì!

Lu Xuy Anh xem thực đơn rồi lại xoay lại đưa Phan Thùy Lưu xem, hỏi Phan Thùy Lưu muốn ăn món gì. Có chút gật đầu, Phan Thùy Lưu xem món ăn nhưng lại mang chút khó xử không thể nào gọi được món ăn, liền nói với Lu Xuy Anh:

- Anh chọn món đi, gọi em mấy món này này!

Lu Xuy Anh không từ chối.

Trước đó, nơi khách sạn Elect Q.2. Cổng vào khách sạn, Hoàng Hiểu Đông đã bị chặn ngang bởi chiếc xe hơi dừng ngay đầu đường, cửa kính xe này kéo xuống, giọng nữ quen thuộc nói với hắn:

- Anh quản lý, dắt xe vào đi, đi ăn tối với em!

- Giám đốc! Là cô, ăn tối!

Hoàng Hiểu Đông mấp máy môi, liền lên xuống giọng, nói từng chữ hơi chậm, cô gái này lại Lu Nhiên.

Cũng tại cổng vào khách sạn, đã thấy Lu Xuy Anh dừng xe, nhưng không đậu ở ngoài mà là chạy thẳng vào trong. Ở trong xe đã dặn Phan Thùy Lưu đang mở cửa xe “gấp lại cậu sau, nhớ đừng từ chối mình”. Phan Thùy Lưu đóng cửa xe lại, và rồi lấy xe gần đây rời khỏi khách sạn nhanh chóng. Lu Xuy Anh vẫn ở trong xe nhìn Phan Thùy Lưu đã chạy đi, nhìn cô mà vẫn cười “một con cá đã cắn câu”, “cá này là cá gì đây”.

Điện thoại cậu ta lại reo, giọng nói này có chút quen thuộc, nghe quen ra là của Ngô Kính Dương:

- Anh rề, anh đang chui ở chỗ nào vậy, hẹn bọn mình sớm mà giờ lại tới trễ!

- Tới rồi, mình đang đi vào!

Lu Xuy Anh dùng giọng rề rà, nhưng nói tiếp lại có chút không vừa ý với Ngô Kính Dương: “đừng có gọi mình là anh rề”. “Uống bao nhiêu chai bia rồi”.

- Không ra quán mà lại vào khách sạn, cậu bị gì à, Anh!

- Có phải mới đi chơi với gái không!

Đầu giây bên Ngô Kính Dương lại có một giọng nói khác, vọng vào điện thoại hỏi to Lu Xuy Anh đang đi vào trong khách sạn, vào thang máy lên tầng trên.

Bạn đang đọc truyện *Phố Vị Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Nơi sân thượng cũ (I)

Trong một phòng khách sạn, đã thấy bốn cậu trai ngồi đây, đang dùng rất nhiều bia.

- Giờ cậu có đi không, tới quán bar nè, mấy bạn nữ đang đợi mình đấy!

- Đi quấy nào!

Ngô Kính Dương, Lu Xuy Anh đã nghe thấy hai cậu bạn đang uống cùng mình nói như vậy với hai người.

Chung cư cũ, Hoàng Hiểu Đông đang thuê phòng, ở nơi sân thượng đã thấy Hoàng Hiểu Đông ở đây hóng mát, không phải mình hắn mà còn có Phan Thùy Lưu, hai người lúc này còn chưa đi ngủ lại ở đây như là có chuyện tâm sự.

- Nói chuyện!

Hoàng Hiểu Đông khẽ cười nói với Phan Thùy Lư:

- Cậu có bạn trai chưa!

- Chưa, cậu hỏi làm gì, không được làm bạn trai của mình!

Phan Thùy Lư ra vẻ không đồng ý, Hoàng Hiểu Đông chỉ biết cười gượng, lại nói với Phan Thùy Lư:

- Ở đây tối sáng ngấm mắt trời mọc, cậu thấy thế nào!

- Mình buồn ngủ lắm rồi, làm sao đứng đây tới sáng được!

Phan Thùy Lư vẻ mặt liền hơi nhăn lại, vỗ trán nói với Hoàng Hiểu Đông, lại ngẫm nghĩ thấy hắn đang ghẹo mình, khi thấy vẻ mặt Hoàng Hiểu Đông cũng giống như là đã ngáp ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Phố Vị Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Cái ôm chặt

Hoàng Hiểu Đông nhìn Phan Thùy Lư rồi lại đi tới sát cạnh khi đã đứng rất gần, liền ôm chặt lấy Phan Thùy Lư đang tròn xoe mắt với hắn vì cái ôm chặt này, cũng đã nghe thấy giọng Hoàng Hiểu Đông:

- Mình ôm cậu một chút cho ấm nha!

Vừa dứt câu thì cũng đã ngừng ôm Phan Thùy Lư lại nhìn đồng hồ đeo tay:

- Trễ rồi, về phòng ngủ thôi!

Hoàng Hiểu Đông ngẩn đầu nhìn lên thì đã thấy Phan Thùy Lư đang đi xuống khỏi sân thượng chung cư cũ, trong dáng vẻ rất tự nhiên, còn nói với Hoàng Hiểu Đông đang nhìn theo ngơ ngác:

- Về ngủ thôi anh!

- Mai lại không dậy nổi!

Hoàng Hiểu Đông cũng liền đi theo sau rồi nói như vậy. Hai người liền về nhà đã thuê ở chung cư này. Không còn đứng ở sân thượng cũ, cũng liền vắng lặng trở lại.

Trời dần sáng, Hoàng Hiểu Đông đã mở cửa phòng đi ra, điện thoại của hắn lại reo, bắt máy mà nghe vừa đi xuống tầng hầm lấy xe. Nhưng lại bất gặp Phan Thùy Lư cũng đang đi xuống, cũng đang nghe điện thoại giống như mình, hắn cũng không gọi Phan Thùy Lư lại, là hắn đang né tránh Phan Thùy Lư.

Người đang gọi cho Phan Thùy Lư, chính là Lu Xuy Anh, cậu ta cũng đang đợi ở ngay lối vào chung cư, lại không biết đậu ở phía sau có một cô gái ngồi trong xe bốn chỗ đang nhìn lên cậu ta. Về mặt cô gái này đang rất thắc mắc, nên chăm chú nhìn.

Cũng đã nhìn thấy Phan Thùy Lư đi xuống và vào xe, Lu Xuy Anh liền chạy xe đi. Trong xe của Lu Xuy Anh cũng đã nghe thấy hắn nói:

- Em thắt dây an toàn vào!

- Bạn gái của anh hôm nay dạo phố mua sắm!

- Anh chạy cẩn thận!

Phan Thùy Lư liền dặn dò Lu Xuy Anh, vì thấy hắn đang lơ là chạy xe. Phan Thùy Lư lại đang bấm điện thoại. Xem trên mạng có gì.

Bạn đang đọc truyện *Phố Vị Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Cậu ta hẹn hò

Hoàng Hiểu Đông đã đi xuống sau, đã không còn thấy Phan Thùy Luru đã đi cùng với Lu Xuy Anh. Nhưng hần thì đã bị Lu Nhiên gọi:

- Anh quản lý, nhanh lên, lên xe em!

Lại nhìn Hoàng Hiểu Đông đang giống như kẻ mất hồn, giống như bị trúng gió nên liền hỏi từ trong xe, với cửa kính xe đang mở:

- Anh quản lý, anh không bị cảm chứ!

- Không, giám đốc, cô... đồ này của cô, thứ quan trọng như thế này lại để quên chỗ tôi!

Hoàng Hiểu Đông liền mở cửa xe, cũng đã ngồi vào trong xe, đưa túi đựng đồ cho Lu Nhiên tự xem, về mặt cô liền đỏ lên, giọng lắp bắp:

- Đồ nội y của em! Làm em tìm tưởng đã quên lấy ở chỗ cửa tiệm!

Lu Nhiên lại ném túi đồ ra hàng ghế sau, rồi nói với Hoàng Hiểu Đông:

- Anh quản lý, tới chỗ này cùng em một chút!

Hoàng Hiểu Đông hơi cười nhưng cũng biết là đi theo Lu Nhiên, vì cô ấy là giám đốc, nên không thể từ chối, cũng không biết là Lu Nhiên hôm nay có chuyện gì.

- Đi hát nhạc nhẹ cùng em, ở chỗ karaoke, anh quản lý!

- Chủ yếu là đi lừa bọn nó!

Lu Nhiên liền nói chuyện hôm nay, có chút cười lại chút lo, với bờ môi mỏng lại đang cong vút.

Bạn đang đọc truyện *Phố Vĩ Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Hát karaoke

Đã chạy xe đi, Lu Nhiên vẫn cảm lái, Hoàng Hiểu Đông lại đang có chút áy ngại, nhưng chỉ biết nhìn thẳng mang chút im lặng lúc này, hần cũng không biết Lu Nhiên đang có ý gì với mình, lúc này chỉ biết cô ấy đang muốn đi hát cùng mình.

Đoạn đường lớn này, Lu Nhiên lại rẽ hướng xe, dừng ngay địa điểm hát karaoke nơi này, liền nói với Hoàng Hiểu Đông:

- Tới rồi anh!

Hoàng Hiểu Đông gật nhẹ đầu, nhìn chỗ hát karaoke này lại quay sang nhìn Lu Nhiên, đã nghe thấy cô ấy nói tiếp “anh xuống xe cùng em”, đã mở cửa xe mà cùng nhau đi vào. Chuông điện thoại lại reo, nhưng là Lu Nhiên bắt máy:

- Cậu tới chưa, bọn mình ở phòng 24!

- Mình tới quán rồi, vào giờ, đang đi lên!

Cắt chiếc điện thoại đi, Lu Nhiên lại nắm một tay Hoàng Hiểu Đông kéo đi, tới chỗ mấy anh nhân viên hỏi nhỏ:

- Có bạn chờ ở phòng 24, mấy anh dẫn phòng hộ em!

- Đi thang máy lên!

Mấy anh nhân viên này liền dẫn Lu Nhiên với Hoàng Hiểu Đông tới chỗ thang máy đưa hai người lên tầng trên chỗ phòng 24, liền chỉ vào phòng, Lu Nhiên liền mở cửa đi vào khi kéo tay Hoàng Hiểu Đông.

Bạn đang đọc truyện *Phố Vĩ Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Phòng karaoke 24

Tiếng nhạc đập dồn, bỗng bỗng đã rền vang vào tai hai người, bên trong là bảy đến tám cô gái cùng năm đến sáu cậu trai. Đang nhảy múa và hát hò. Rất vui nhộn.

Khi thấy Lu Nhiên, bọn họ liền hét to vào micro:

- Đợi cậu này giờ, vào hát đi!

- Ai đây!

Nhìn tới Hoàng Hiểu Đông liền hỏi Lu Nhiên, nhưng về mặt mấy cô cậu thì đã lờ mờ đoán ra, hơi chút nghi ngờ. Cũng đã nghe Lu Nhiên nói khi kéo hắn vào ngồi xuống:

- Anh ấy tên Đông, bạn trai mình!

- Cậu quen lúc nào vậy, tên Dương mặt hao đó không phải đang đeo cậu sao!

- Đừng nói tới tên đó, đừng nói tới hắn nữa!

Lu Nhiên đã không vui, khi nhắc tới Ngô Kính Dương, nhưng mấy cô cậu bạn này lại vẫn nói tới Ngô Kính Dương:

- Anh trai cậu và tên đó, rất thân đấy! Mình thấy hắn cứ gài anh trai cậu!

- Hát đi, mic của em đây!

Một anh trai trong này đã nói với Lu Nhiên khi tới cạnh cô, lại không nhìn Hoàng Hiểu Đông mà choàng tay qua vai Lu Nhiên nói như vậy, tựa như đang ôm.

- Bỏ qua cái tên đó, em hát!

- Anh! Anh hát cùng em chứ!

Lu Nhiên lại nói với Hoàng Hiểu Đông, đã từ chối:

- Em hát đi!

- Nhiên! Cậu bỏ qua anh Dương hả!

Một cô gái trong nhóm đã hỏi Lu Nhiên, đã làm cho Lu Nhiên liền tức giận:

- Cậu có thôi nhắc cái tên đáng ghét đó trước mặt mình không!

- Để cho mình hát!

- Mình đang để ý anh Dương đó, nếu vậy thì để mình làm quen anh!

- Hát nào mấy cô cậu lại cãi nhau!

- Đã vào chỗ này thì phải hát, nơi này là xua tan đi nỗi buồn!

- Anh bạn trai của em Nhiên, hát cùng bọn em nào!

Bạn đang đọc truyện *Phố Vị Thanh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Nhân viên của bạn trai

Khi đã ngừng than vãn với Lu Nhiên, cậu trai này đã khoác vai Hoàng Hiểu Đông mà hỏi hân:

- Anh tên gì đây, em mời anh một chai coi như ngày đầu gặp mặt!

- Anh uống với em vài chai đi!

Lại là một cậu bạn trai khác trong nhóm này, Hoàng Hiểu Đông lại lắc đầu, nói không biết uống. Liền bị chút giọng la rầy của mấy tên này “đã là đàn ông thì phải biết uống bia”. Nhưng rồi anh bạn trai khác lại nói với Hoàng Hiểu Đông “nhấp môi thôi”. Bạn gái nữ ở trong đây lại hỏi Hoàng Hiểu Đông:

- Anh quen Nhiên nó lâu chưa!

- Anh đang làm gì! Công việc của anh đó!

Hoàng Hiểu Đông bị hỏi, không khỏi đau cổ họng mà đưa tay sờ cổ họng, liền trả lời rất thật thà:

- Anh đang làm quản lý cho khách sạn của Nhiên!

Có chút mất bình tĩnh, đã lấy tay quẹt mí mắt rồi lại thôi, đã nói lại:

- Anh làm nhân viên của Lu Nhiên!

Hoàng Hiểu Đông đã đứng lên mà rời khỏi chỗ này đang hát. Khi mà Lu Nhiên đang hát ở trước cùng chút nhảy.

Hoàng Hiểu Đông đã ra khỏi phòng karaoke, hân đứng ở ngoài mà xem điện thoại, dường như là không vào trong nữa. Cũng không thấy ai đi ra, một lúc lâu đã thấy Lu Nhiên đi ra với chút không vui, thấy Hoàng Hiểu Đông đứng ngoài này thì liền cùng nói:

- Anh không hát cùng đám bạn em!

- Như vậy là được rồi, cùng em đi về!

Lu Nhiên lại đi tới cạnh, nắm lấy tay Hoàng Hiểu Đông, hân như là không thể từ chối, lại nhìn vào phòng đang hát, như hỏi nhỏ:

- Giám đốc không với mấy cậu bạn mình về!

- À, em nói rồi!

Bạn đang đọc truyện *Phố Vĩ Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Đi tới

- Ăn một chút gì rồi về, anh quản lý!

Lu Nhiên liền cùng Hoàng Hiểu Đông rời khỏi chỗ hát karaoke này, nhân viên trong quán cũng không hỏi chuyện hai người đi về, nhưng vẫn kiểm soát xe, có chút thắc mắc với hai người, nhưng cũng chỉ nhìn Lu Nhiên lái xe chạy đi.

- Tới chỗ em hay ăn, anh ăn thử coi có được không!

Ở trong xe, Lu Nhiên đã nói với Hoàng Hiểu Đông như vậy. Hoàng Hiểu Đông lại xem giờ cũng đã gần trưa, nhưng lại có chút khó xử, lại không ngăn cản Lu Nhiên, vẫn cùng cô ấy đi ăn trưa. Mặc dù, hân thấy không thích hợp cho lắm.

Nơi Lu Nhiên chạy tới, chính là nhà hàng Pumpkin Q.2. Chỗ mà Lu Xuy Anh và Phan Thùy Lưu đã tới.

- Chỗ này!

Hoàng Hiểu Đông nhìn bảng hiệu mà buột miệng nói hơi, lại im lặng, có chút ngờ ngợ nhưng lại không phải là nơi mình đã làm.

- Ngồi tầng lầu cho thoải mái anh!

Lu Nhiên liền cùng Hoàng Hiểu Đông đi vào, đã có nhân viên ra tiếp nhưng Lu Nhiên lại nói với Hoàng Hiểu Đông rồi cùng hân vào thang máy bấm nút đi thẳng lên tầng trên.

Dùng bữa trưa.

Lại không thấy một cặp đôi quen thuộc. Đó là Lu Xuy Anh, Phan Thùy Lư đang ngồi ăn ở đây, nhưng lại ở trong góc, nên hai người cũng không bắt gặp. Đã nghe thấy Phan Thùy Lư nói với Lu Xuy Anh:

- Cảm ơn anh, vì bữa trưa!
- Hôm nay anh không bận việc!
- Anh đã dẫn em đi, em không phải lo!

Bạn đang đọc truyện *Phố Vị Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Che khuất ở chỗ ăn

- Về thôi em, còn đi đâu nữa thì đi!

Lu Xuy Anh uống cạn ly nước thủy tinh, liền đặt xuống bàn sau khi đã ăn xong, hỏi Phan Thùy Lư cũng đã như vậy khi vẫn còn đang uống nước, vừa nghe hần nói đã để xuống bàn. Hai người liền đi ra lối thang máy. Nhưng lại không hề nhìn thấy Hoàng Hiểu Đông, Lu Nhiên cũng đang ngồi ăn ở đây, hai người lại bị những chậu cây cảnh ở đây che khuất.

- Giám đốc cười gì vậy!

Hoàng Hiểu Đông lại nói với Lu Nhiên, đang xé thịt ăn, đã uống ly nước, vẻ mặt thì cười nhẹ, nhưng đã bị Lu Nhiên nhìn lại hỏi ngược hần:

- Anh quản lý! Nghĩ xong chưa!
- Xong rồi, nhưng mà chưa!

Hoàng Hiểu Đông cũng trả lời, nhưng hần lại nghĩ mình đang nghĩ gì lại trả lời.

- Anh quản lý chưa chắc chắn mình đang nghĩ gì!

Lu Nhiên lại không đồng ý lắm. Hoàng Hiểu Đông lại trả lời cũng là không rõ Lu Nhiên nói gì:

- Giám đốc, tôi cũng không nhớ rõ tuổi thanh xuân mình đã đi ăn với cô gái nào chưa, nên không biết!
- Vậy sao!

Lu Nhiên nói khá to, làm Hoàng Hiểu Đông có chút giật mình, lại nhìn Lu Nhiên uống nước mà hần vẫn tiếp tục ăn uống.

Bạn đang đọc truyện *Phố Vị Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Biệt phủ (căn nhà lớn) của gia đình Lu Nhiên

Về lại chung cư của Hoàng Hiểu Đông, “giám đốc, gặp lại cô sau”, Hoàng Hiểu Đông bước xuống xe liền chào tạm biệt Lu Nhiên, đi bộ lên nhà thuê ở chung cư cũ này. Lu Nhiên về mặt đã có chút mất mát, nhưng lại không rõ tâm trạng mình đang là thế nào, ở trong xe im lặng một hồi nhìn Hoàng Hiểu Đông đã đi khuất tầm nhìn, Lu Nhiên lại đề mỷ, chạy xe rời khỏi chỗ này. Không dừng xe lại ở bất cứ đâu. Lu Nhiên đang lái xe về nhà.

Nhưng từ xa lại có một chiếc xe hơi đã rẽ sang bên đường, đậu ở đây, đã thấy Phan Thùy Lư từ trong xe bước ra, vẫy tay chào tạm biệt người ở trong, Lu Xuy Anh, hơi cười với nhau, Phan Thùy Lư cũng đã đi bộ lên chỗ thuê nhà ở chung cư cũ này.

Lu Nhiên chạy xe theo hướng đi của mình, không dừng lại ở đâu, rời khỏi Q.2 này mà chạy về Q.1, hướng vào một khu nhà ở ít xe máy qua lại, cũng vắng xe hơi chạy vào, Lu Nhiên lái xe vào đây, dừng xe tại một biệt thự ở khu nhà ở chung cư này.

Bóp kèn xe, Lu Nhiên ở trong xe đã thấy một cô giúp việc nhà đã ra mở cửa cổng nhà, Lu Nhiên liền chạy xe vào trong. Chỗ gara để xe khá là rộng ở chỗ căn biệt phủ, nhà rộng này, xây theo phong cách thoáng, kiểu bố trí rất rộng.

Chương 42: Bar Club Darkness

Vào trong nhà, Lu Nhiên lại đi lên tầng lầu ở trên là sân thượng, chỗ Lu Nhiên có hai phòng, cô ấy ở một phòng, còn một phòng trống. Gia đình của Lu Nhiên như đã viết ở chương trước, ba mẹ cô lúc này đều đang ở nước ngoài, chỉ có Lu Nhiên cùng anh trai của mình và những người phụ giúp việc nhà.

Khi đi vào trong nhà, hình ảnh quen thuộc anh trai của Lu Nhiên, ngồi đây ở bộ bàn ghế gỗ lâu năm, quét sơn bóng lờng, lót những chiếc gối nên ngồi êm. Lu Xuy Anh thấy Lu Nhiên liền cười hỏi:

- Nhiên! Em mới đi chơi với bạn trai về à!

Lu Nhiên đứng khựng lại ở lối cầu thang nhìn Lu Xuy Anh đang xem phim ở màn hình rộng TV. Giọng nói có chút dỗi:

- Anh Anh! Em bận việc không có đi chơi!

Lu Xuy Anh vẫn chưa ngừng hỏi Lu Nhiên, vì thấy em gái dạo gần đây hay có trạng thái bất thường, với việc Ngô Kính Dương hay làm phiền, hấn anh trai cho nên cũng đã biết, nhưng lại không được rõ và cũng không thể hỏi Lu Nhiên.

- Từ khi nào em lại biết yêu vậy, không phải em chỉ thích việc kinh doanh!

- Em đang buồn ngủ, em đi ngủ chút!

Lu Nhiên tỏ vẻ mệt mỏi, liền quay mặt đi không định trò chuyện tiếp cùng anh trai đang xem phim, đã bước lên phòng mình. Nhưng vẫn bị anh trai hỏi chuyện:

- Nhiên! Thăng Dương nó có làm gì em không!

- Anh hỏi hấn làm gì, em không biết, em không muốn gặp mặt thằng bạn của anh đâu!

Lu Nhiên đã bực dọc, liền gào giọng, nói chuyện với Lu Xuy Anh. Về mặt đã có chút biết là, em gái mình và cậu bạn đã có chút chuyện nhỏ xảy ra. Nhưng hấn cũng không chuyện gì. Nhìn theo Lu Nhiên đã đi lên phòng.

Tiếng chuông điện thoại của Lu Nhiên lại reo, hấn liền để đầu mod TV sang bên, nhanh tay cầm điện thoại lên xem ai gọi.

- Bọn này, lại tính đi đâu chơi đây!

Nhìn vào số máy, Lu Xuy Anh nói thầm, rồi bắt máy, vừa nghe vừa đi ra chỗ gara để xe. Ngồi trong chiếc xe bốn bánh của mình mà chạy khỏi nhà.

Bầu trời cũng đã tối, đèn đường cũng đã mở, theo tiếng xe nổ của Lu Xuy Anh đang chạy đi trong dòng xe đang lưu thông. Vừa cầm lái, vừa lướt xem tin nhắn, với vài dòng chữ, Lu Xuy Anh đã đọc ra:

- Màn đêm nha anh bạn!

- Bar Club Darkness!

- Chỗ nào, đường nào chứ!

- Mình quên rồi!

- Quận 4 đó! Chỗ này cũng không nhớ!

Thoát khỏi những dòng tin nhắn này, Lu Xuy Anh liền mang tâm trạng bất ngờ, đã lên ga xe, phóng nhanh, nhưng cũng không dám vượt qua những xe đang chạy trước vì giờ này cũng đông xe chạy.

Đã biết địa chỉ, Bar Club Darkness, Lu Xuy Anh đã dừng xe ngay chỗ đầu quán. Đậu xe ở sát lề đường. Xuống xe chỉ cầm theo điện thoại và đi vào trong quán này. Bên trong quán bar, ánh đèn chớp nhoáng tiếng nhạc remix mạnh vào tai, nhìn tới sân khấu nhỏ, những vũ công nữ đang nhảy múa, điệu nhạc sôi động.

Lu Xuy Anh lại đi tới quầy bar, có anh chủ quầy bar đang đứng trong bán đồ, điệu nhảy của những vũ công nữ đã được chủ quầy bar chỉ tay tới nói với Lu Xuy Anh:

- Hôm nay rảnh, lại tới chơi nữa! Lên hát đi!

Lu Xuy Anh lại lắc tay, hơi gục gặc đầu, lại nhìn những chai bia xếp sau, mà chú ý vào tên nhãn hiệu, nhưng hắn lại không có ý gọi, chỉ nhìn sơ qua lại hỏi đến chủ quầy đứng trong:

- Anh Hoàng! Dương có trong này không!

- Máy đưa bọn nó đang ở trong phòng tụ tập đó, em trai vào đó đi, phòng số tám!

Chủ quầy bar anh Hoàng chỗ này liền nói với Lu Xuy Anh, khi vẫn đang pha thức uống cho những vị khách khác. Lu Xuy Anh liền ok một từ liền đi vào trong chỗ các dãy phòng trong quán bar. Ở bên trong phòng số tám, Ngô Kính Dương và vài ba thanh niên quen thuộc đang ở đây ôm ấp gái và giật micro hát hò. Cửa phòng mở ra, Lu Xuy Anh đã đi vào, liền có hai cô gái đã chạy tới hắn, ăn mặc cũng mát mẻ khi mà trong phòng này được bật máy lạnh.

- Anh Anh! Sao giờ này mới tới!

- Bọn em đợi anh này giờ!

- Anh tới trễ, mấy cậu, đưa micro mình hát!

Lu Xuy Anh liền ôm eo hai cô gái đưa tới dãy ghế êm ngòai, liền giật micro từ tay cậu bạn kế bên, đã bị cậu bạn ngòai bên kia hỏi:

- Anh! Cậu tới trễ chắc mới đưa bạn gái nào đi chơi!

- Mình đang làm quen cô ấy, chỉ mới dẫn đi chơi được vài hôm!

Lu Xuy Anh lại bị Ngô Kính Dương ngắt miệng, hôn một em gái bên cạnh rồi nói với Ngô Kính Dương:

- Mấy em ở đây cậu tính bỏ cho ai!

- Mấy em ở đây đã có mấy anh khác lo rồi!

Bạn đang đọc truyện *Phố Vĩ Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Nơi sân thượng cũ (II)

Nơi chung cư cũ. Chỗ sân thượng trong trời đã tối nhưng lại có một cậu trai đứng đây như là đang hóng gió, Hoàng Hiểu Đông. Nhìn xuống đường phố sáng đèn, người dân vẫn đang buôn bán.

Chỗ căn nhà thuê của Phan Thùy Lư, căn hộ số mười lăm, cô ấy đang ngồi ngay bàn làm việc, có một chiếc laptop, một ly nước để ở trên bàn, nhưng Phan Thùy Lư thì đang xem điện thoại, lướt web nhìn chăm chú vào điện thoại, bỏ bê cả excel đang mở ở laptop. Hoàng Hiểu Đông ở sân thượng đứng đây mà nhìn xuống đường phố lại xem điện thoại, lại vào tin nhắn, lại nhìn số điện thoại nhưng Hoàng Hiểu Đông cũng đã cắt điện thoại đi.

- Sáng nay gặp giám đốc, tối nay mình lại nhìn phố xá!

- Mai đi làm rồi!

Hoàng Hiểu Đông lại cử động tay chân, hắn đang làm vài cái động tác, những bài tập thể dục. Hơi thở liền gấp gấp nói đã không rõ ràng.

- Mai vẫn được nghỉ!

Cơ thể đã thấm mệt, mồ hôi đã làm ướt áo, sau một vài bài tập thể dục, Hoàng Hiểu Đông đã đi xuống mà về phòng ngủ. Nhưng điện thoại của hắn thì đang có một dòng tin nhắn.

“Thảo cảm viên” Hoàng Hiểu Đông vội đọc.

Bạn đang đọc truyện *Phố Vĩ Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Thảo cầm viên

Trước cửa phòng Hoàng Hiểu Đông, đã thấy hắn đi ra, liền đi xuống tầng dưới đã bắt gặp Phan Thùy Lư đang đi lên.

- Đi thảo cầm viên chơi, anh trai!

Phan Thùy Lư đã kéo tay Hoàng Hiểu Đông cùng đi xuống. Hoàng Hiểu Đông gật đầu:

- Từ chỗ này đi tới đó cũng gần, đi xe buýt nha Lư!

Hai người liền ra trạm xe buýt, ngồi chờ xe buýt để đi Thảo cầm viên, ở đây rất nhanh xe buýt đã tới, chạy ở trong đường ngã rẽ, cũng tới được địa điểm Thảo cầm viên.

- Chỗ này, cũng ít người tới, ngày thường khá vắng!

- Vào thôi, mình tới chỗ này dạo chơi, đông người hay vắng có sao đâu!

Hoàng Hiểu Đông, Phan Thùy Lư đã xuống xe mà đi vào trong, Hoàng Hiểu Đông vẻ mặt hơi cười, nắm tay Phan Thùy Lư lại có chút mong chờ:

- Đi xem mấy loài động vật, voi, hổ, trong đây có cả đà điểu nữa!

- Lan ở trong đây trông rất đẹp, Lư có thích xem hoa lan không!

Hoàng Hiểu Đông nhớ ra có thêm mấy loài lan đất, nhiều loại lan khác hắn không biết tên. Nói với Phan Thùy Lư như vậy.

Thảo cầm viên rất rộng nên Hoàng Hiểu Đông, Phan Thùy Lư phải đi dạo gần cả ngày mới xem hết những loài động vật quý hiếm được nuôi nhốt ở đây.

- Về! Lư!

- Mệt quá! Uống miếng nước!

Bạn đang đọc truyện *Phố Vĩ Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Hồng Tiên Coffee

- Ăn chút đi, rồi về cũng được!

Hoàng Hiểu Đông, Phan Thùy Lư lại ghé vào một quán ăn ven đường, mới lên xe buýt về chung cư cũ đang thuê nhà ở.

Vào lúc này, ở một quán cafe với không gian rộng, và cách trang trí đẹp mắt, rất đông khách ở đây, ở ngoài chỗ vào quán, đã có nhiều xe hơi đậu đây, thấp thoáng đã thấy xe của Lu Xuy Anh.

Ở bên trong quán, Lu Xuy Anh đang ngồi cùng vài ba thanh niên khác, Ngô Kính Dương cũng có mặt tại quán, bọn họ bốn đến năm người đều đang uống cafe, xem điện thoại.

- Tụi mày lập team đánh yếu quá!

- Bỏ chơi game này đi!

- Cường, gì vậy, chơi game là để bọn mình tụ tập!

Lại nói như vậy, nhưng hai tay thì đang bấm liên tục, Lu Xuy Anh thì đã ngừng hẳn, với ánh mắt đang đắm chiêu nhìn ly cafe đen đá.

- Chút nữa đi đâu chơi đêm đây!

- Tùy cậu!

- Tập trung vào đánh boss đi!

- Sắp chết boss rồi!

- Bực thiệt mình chết trước 5s rồi, không được thưởng!

Lu Xuy Anh và đám bạn đang uống cafe, chơi game đã la hét, vì game. Ở chỗ chung cư cũ, Hoàng Hiểu Đông, Phan Thùy Lưu đều đã xuống xe buýt, đi lên căn hộ đã thuê nhà. Không có nói chuyện với nhau, hai người lúc này lại im lặng. Có thể đã mệt là khi đi dạo quanh Thảo cầm viên, lại ngồi xe buýt quá một tiếng, nên đã mệt. Hai người không nói với nhau nhiều mà đã về lại nhà thuê nghỉ ngơi liền.

Ở nhà của Lu Nhiên, ở căn phòng của mình, nằm trên giường mà kê gối ngủ, lại chợt mở mắt ra đã vội quàng cảm lấy chiếc điện thoại để cạnh bàn, vội mắt nhắm mắt mở nhìn màn hình điện thoại mà lướt danh bạ, nhưng lại bỏ qua không bấm gọi, lại vứt điện thoại xuống kéo chăn lấp kín người, hơi thở liền gấp gáp.

- Gọi làm gì, không có việc gì!

- Vứt bỏ mấy cái hình ảnh, suy nghĩ này đi!

Lu Nhiên nói mớ ở trong chăn, căn phòng vẫn im lặng tối đen. Cửa phòng lại có tiếng người gõ cửa, cũng đã gọi:

- Cô chủ! Cậu Dương đang đợi cô ở ngoài cổng!

Lu Nhiên đã bực dọc, giọng la lớn “cô nói với hấn là cháu không gặp hấn”. “Không gặp, cô nói hấn về đi”. Vẫn ở trong phòng mà không hề ra gặp Ngô Kính Dương đang đợi, điện thoại của Lu Nhiên cũng đang reo, nhưng Lu Nhiên lại không cầm máy lên xem nên không hề bắt máy.

Ở cổng vào nhà của Lu Nhiên, Ngô Kính Dương đang đứng ở đây gọi điện, hấn loay hoay mà đi qua đi lại. Ở chung cư của Hoàng Hiểu Đông, trong căn hộ đã thuê nhà, trong hơi tối khi thiếu đi ánh sáng, tiếng chuông điện thoại reo, liền nghe thấy giọng lớn mớ của Hoàng Hiểu Đông nói “ai gọi vậy”.

Liền quàng cảm lấy điện thoại ở trong mùng, đã alo liền nghe thấy giọng của Lu Nhiên:

- Anh quản lý! Tôi đang ở trước phòng cậu!

- Đợi tôi chút! Giám đốc! Không!

Đã tắt máy, Hoàng Hiểu Đông vẫn còn nói “tới đây làm gì”, lại luống cuống, nhanh chân đi ra ngoài mở cửa nhà mà quên đi việc mình chỉ mặc chiếc quần đùi.

Bạn đang đọc truyện *Phố Vĩ Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Việc của Thanh Thị Tú

Và lúc này, tại một cửa hàng thời trang, buôn bán quần áo, cửa hiệu rộng một mặt tiền, có một góc ở trong cửa hiệu là chỗ thanh toán tiền, xuất phiếu hàng và lưu trữ giấy tờ ở tù nhỏ, ngay một cái bàn nhỏ có hai người đang ngồi nói chuyện, Ngô Kính Dương ở đây cùng một cô gái sẽ nhận ra là Thanh Thị Tú.

- Em đã từng làm quản lý, chẳng hạn như dọn dẹp, xử lý gì đó!

Về áp ứng, Thanh Thị Tú cảm hồ sơ mà trả lời, nhưng không được rõ ràng.

- Em, anh đồng ý nhận em vào làm quản lý, ngày mai có thể đi làm!

Tờ giấy hợp đồng để trên bàn, Thanh Thị Tú lấy bút đặt một dấu chấm lên tờ giấy mới bắt đầu ký và ghi tên mình, như đã chấp nhận các điều khoản ở trong tờ giấy đã có sẵn.

Bạn đang đọc truyện *Phố Vĩ Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Ở căn hộ thuê

Ở chung cư cũ. Căn hộ thuê của Hoàng Hiểu Đông.

Cửa nhà đã mở ra, Lu Nhiên đã bắt gặp Hoàng Hiểu Đông đã nghe thấy hắn nói câu quen thuộc “giám đốc”, như vậy đã làm cho Lu Nhiên trợn lên đôi mắt, nhìn hắn có chút nhất thời không thể trả lời, bờ môi đỏ đã hơi cong, đã nghe Hoàng Hiểu Đông nói tiếp mà vẻ mặt hắn vẫn không có chút ngại ngùng như rất đổi bình thường:

- Giám đốc, có chuyện gì sao!

“Không”, “không” Lu Nhiên đã có chút nhăn nhó mặt, “à, mà có việc mới tới gặp anh quản lý”, “anh không thể như vậy mà nói chuyện với em”.

- Ngày hôm nay, anh quản lý làm việc! Em có một số chuyện bàn giao!

Hoàng Hiểu Đông có chút giật mình mà đứng sát gần Lu Nhiên, liền làm Lu Nhiên hét lên “sao vậy”. Chỉ như vậy thôi cũng đã làm mặt Lu Nhiên có chút bối rối, lại đã nửa bước lui lại nhưng cũng bị nửa tay Hoàng Hiểu Đông nắm lại như muốn kéo cô lại gần hơn.

Bạn đang đọc truyện *Phố Vị Thanh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Lương của Hoàng Hiểu Đông

Ở nơi làm việc, Khách Sạn Elect Q. 2

Là ở văn phòng khách sạn, nhân viên đã ở trong đây một lượng đông, đều nhìn về sắp phong bì được nhét tiền ở trong, lúc này là ngày lãnh lương. Hoàng Hiểu Đông, Phan Thùy Lư cùng hai quản lý còn lại đều có mặt đang lật xem sắp giấy ghi tên nhân viên, tra xem một lúc mới phân chia phát lương cho những nhân viên ở đây.

Giải quyết xong lương của nhân viên khách sạn, Hoàng Hiểu Đông mới tới lượt xem lương của mình, vì hắn làm quản lý nên lương cũng cao hơn những nhân viên khách sạn.

- Lương tháng này!

Hoàng Hiểu Đông nói ngắt quãng, lại nhìn tới Phan Thùy Lư và hai quản lý còn lại cũng đều đã nhận lương giống như hắn, Lu Nhiên lại đang ở trong phòng giám đốc, nên không xem việc ở văn phòng. Những nhân viên văn phòng đang ngồi bàn làm việc đánh văn bản.

- Anh Đông! Hôm nay anh ở lại làm thay em!

Hoàng Hiểu Đông gật đầu, đã đi tới chỗ bàn làm việc của mình, hắn lại quay lại nhìn Phan Thùy Lư hỏi:

- Lư! Giờ cậu về nhà sao!

- Em chuyển chỗ ở rồi anh!

Hoàng Hiểu Đông vừa ngồi vào bàn làm việc, chỉ kịp đưa tay chạm vào bàn phím máy tính đã nhìn Phan Thùy Lư, vẻ mặt với chút bất ngờ, “đang ở mà, sao cậu chuyển nhà rồi?”. Hoàng Hiểu Đông lại im lặng, đã nghe Phan Thùy Lư nói “ở chỗ chung cư đó, mình thấy hơi sợ”.

Rời khỏi khách sạn khi lúc này đã là giờ cơm trưa, Hoàng Hiểu Đông đi ăn một mình không phải ở ngoài mà là ở phòng ăn của khách sạn. Món ăn được phục vụ với khách miễn phí nhưng với nhân viên như hắn thì yêu cầu là phải có thẻ nhân viên mới được miễn phí.

Ở bãi đậu xe của khách sạn, vào giờ tan ca, Hoàng Hiểu Đông đã đẩy cửa ở lối vào khách sạn đi ra, từ chỗ hắn đi tới nhìn thấy Lu Nhiên đang nói chuyện với trợ lý đi cùng của mình đang ở chỗ bãi để xe, như là không nhìn thấy Hoàng Hiểu Đông khi hắn đã tới để lấy xe của mình.

- Anh quản lý cùng tôi và trợ lý đi ăn một chút!

Lu Nhiên đã nhìn xung quanh, đã thấy Hoàng Hiểu Đông không nghĩ ngợi gì mà liền nói với Hoàng Hiểu Đông như vậy, ngay cả Hoàng Hiểu Đông cũng không kịp phản ứng gì mà hơi chút bất ngờ “giám đốc, cô đang có việc”, “lại đi ăn nữa sao”.

- Lên xe đi cùng em!

Lu Nhiên liền vào trong xe ngồi ở ghế sau, trợ lý của Lu Nhiên lại lái xe thay, ở trong xe mà gọi Hoàng Hiểu Đông vào ngồi khi cửa xe đang mở, Hoàng Hiểu Đông có chút do dự nhưng cũng đã vào xe của Lu Nhiên, ngồi cạnh ở trong xe, Lu Nhiên lại nói với trợ lý lái xe của mình “mấy quán quen thuộc đó chứ”. Trợ lý của Lu Nhiên liền lái xe rời đi, vẫn ở Quận 2 của thành phố này, chạy trong con đường lớn vào lúc này không nhiều xe cộ lưu thông, và ngồi trong xe hơi nên tiếng ồn ở ngoài cũng không có. Lu Nhiên đang chú ý quán xá ở ven đường, cũng lúc vừa lúc bắt kịp hình ảnh quen thuộc mà chỉ tay với cô trợ lý “dừng chỗ này chứ”, trợ lý của Lu Nhiên liền xi nhan đèn rẽ chậm vào mà đậu trước cửa quán khi đã quan sát những chiếc xe chạy ở sau.

Bước xuống xe cùng Hoàng Hiểu Đông, hai người liền đi vào trong cửa tiệm này, một quán ăn khá là đơn giản “dùng bữa chỗ này”, “anh quản lý ăn gì”. Hoàng Hiểu Đông không có do dự, liền cùng Lu Nhiên ngồi vào bàn, ăn bữa lỡ ở đây, trợ lý của Lu Nhiên lại không xuống xe mà là ở trong xe nhìn xung quanh. Đợi hai người vào xe liền bẻ tay lái chạy thẳng tới một quán nước được bày trí cũng khá là rộng rãi lẫn thoáng mát. Quán nước này chỉ phục vụ kem và cafe. Cùng những thức uống khác.

Nhưng Hoàng Hiểu Đông và Lu Nhiên lại chỉ dùng kem và cafe, cô gái làm nhân viên phục vụ ở đây đã đứng đợi ở bàn chỗ hai người ngồi, Lu Nhiên đã nói:

- Cho tôi ly kem nhiều màu!

Cái gật đầu của cô gái, liền nhìn sang Hoàng Hiểu Đông. Hắn liền nói ngắn gọn “cafe pha em”.

- Cho anh nhiều đường một chút!

Như đã nhớ ra mình thích ngọt nên Hoàng Hiểu Đông lại nói thêm.

Bạn đang đọc truyện *Phố Vị Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Vào toilet (WC)

- Vâng, anh chờ đợi chút sẽ có ngay!

Cô gái nhân viên phục vụ của quán này liền ghi vào tờ giấy, dẫn hai người rồi liền đi vào trong, ở chỗ này nhất thời Lu Nhiên cùng Hoàng Hiểu Đông lại im lặng, nhưng Hoàng Hiểu Đông đã nói:

- Chỗ này, giám đốc tới lần nào chưa!

- Tới rồi, đừng gọi em là giám đốc! Không hợp lắm khi ở chỗ này!

- Kem làm ở chỗ này rất ngon, họ nhập ở nước ngoài nên nó hơi đắt!

- Cà phê ở đây cũng vậy anh, độc quyền đó!

Không phải đợi lâu khi mà đồ uống đã được bưng tới. Nhưng Hoàng Hiểu Đông lại đứng lên rời khỏi chỗ đang ngồi đi hướng vào toilet (WC) của quán. Lu Nhiên thấy vậy thì liền hỏi “anh đi đâu vậy” nhưng nhìn hướng Hoàng Hiểu Đông đi thì đã biết. Vẫn nói lại với Lu Nhiên:

- Anh vào quy xi một chút!

Lu Nhiên đã ngầm hiểu là WC.

Bạn đang đọc truyện *Phố Vị Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Ghẹo Lu Nhiên

Ở trong quán này cũng khá đông khách, Lu Nhiên vẫn đang ngồi một mình, trợ lý của cô vẫn ở ngoài xe, Lu Nhiên đã giật mình khi có một giọng nói đã nói với cô, ngẩng đầu lên nhìn lại là một anh trai cô nghĩ là Hoàng Hiểu Đông đã đi vệ sinh xong, nhưng không phải mà là một anh trai khác muốn làm quen cô, đã nghe thấy anh ta nói:

- Em! Sao ở đây uống nước một mình!

- Anh ở đây uống nước cùng em được không!

- Tôi ở đây cùng bạn trai!

Lu Nhiên có chút không muốn, liền lắc lắc tay, rồi lại nói tiếp như đã từ chối hẳn, khi cậu trai này đã nói thêm mà ngồi hẳn xuống bàn nhìn Lu Nhiên

không chịu rời, nhưng Hoàng Hiểu Đông đã đi tới, về mặt hần hẩn là ngạc nhiên khi thấy có người đang ghẹo Lu Nhiên.

- Ai đây em!

Hoàng Hiểu Đông liền uống cafe vừa ngồi xuống bàn, nhìn cậu trai này hỏi Lu Nhiên. Lu Nhiên đã có chút lúng túng nói, cũng có chút né tránh ánh mắt của cậu trai này đang nhìn mình rồi nhìn Hoàng Hiểu Đông.

- Em chỉ mới gặp đây! Chưa quen anh này!

- Anh tính tiền rồi, chúng ta đi thôi! Cậu ở lại uống nước, hai đứa tôi có việc!

Hoàng Hiểu Đông đã kéo tay Lu Nhiên khi đã uống hết ly cafe vẫn còn nửa ly của hắn. Để lại cậu trai này nhìn theo hai người đi ra khỏi quán, quay về khách sạn chỗ Hoàng Hiểu Đông làm việc. Nhưng Hoàng Hiểu Đông cũng không ở lại khách sạn tiếp tục công việc, mà là về căn hộ thuê ở chung cư cũ.

Ở trong nhà, Hoàng Hiểu Đông nói chuyện với chính mình:

- Giám đốc có ý gì với mình!

- Đạo này hay rủ mình đi dạo quá!

- Mình đang làm việc mà!

Về trầm ngâm của Hoàng Hiểu Đông, hay là có lúc cười không hiểu nổi giám đốc Lu Nhiên lại hay cùng một nhân viên hay đi đâu đó ở thành phố như vậy. “Hay là cô ấy đang tìm hiểu mình, có khi nào là yêu mình không ta”. Hoàng Hiểu Đông đã nói như vậy, nhưng lại không nghĩ như vậy. Ngủ cho hết ngày hôm nay đối với Hoàng Hiểu Đông, đã ngừng nghĩ tới Lu Nhiên, đã bỏ qua Phan Thùy Lư, nhưng hình ảnh của Thanh Thị Tú lại được Hoàng Hiểu Đông nhớ tới.

Bạn đang đọc truyện *Phố Vị Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Tiệc sinh nhật

- Anh quản lý, anh Đông, mở cửa cho em!

Ở trong nhà, Hoàng Hiểu Đông nghe thấy tiếng gọi, hắn mới kịp chớp mắt vài lần rồi mới mở mắt ra nhìn căn nhà vẫn còn tối chưa sáng đèn, trong suy nghĩ của hắn là giọng của Lu Nhiên, vẫn nghe thấy Lu Nhiên gọi, “anh Đông, anh chưa ngủ dậy nữa”, Hoàng Hiểu Đông đã bật đèn nhà, vội mặc lấy quần áo, nhanh chóng rửa mặt đánh răng, uống được một ngụm nước lọc đã liền ra mở cửa nhà.

- Em có việc bạn muốn nhờ anh!

Vừa thấy Hoàng Hiểu Đông đã gọn gàng, mở cửa đón mình, Lu Nhiên liền nói thẳng, về mặt có chút ngờ ngạc Hoàng Hiểu Đông đã hỏi chuyện gì, nhưng lại mang chút không tốt khi nghĩ đến việc gì đó của Lu Nhiên lại không thích hợp với mình.

- Anh thay quần áo khác đi, nên mặc somi, tới chỗ này với em một lát rồi về!

Lu Nhiên nhìn quần áo Hoàng Hiểu Đông đang mặc thấy là không thích hợp, “để anh lựa đồ đã, em tính đi dự tiệc”.

Đã lên xe, xe hơi của Lu Nhiên đã lăn bánh, ở trong xe, Hoàng Hiểu Đông đã hỏi:

- Tới chỗ nào! Nhiên!

- Tiệc sinh nhật của đứa bạn em!

Hoàng Hiểu Đông nghe vậy đã khá là căng thẳng, miệng mấp máy môi, trong lòng đã thấy không thích hợp nhưng đã lỡ ngồi lên xe nên cũng chấp nhận đi cùng giám đốc thêm một lần nữa.

Ở một nhà hàng ngoài trời, đã có đông khách ở đây, đa số là những người trẻ, là những cô gái, bạn trai tuổi tác chỉ vào khoảng hai mươi đến ba mươi.

Đi cùng Hoàng Hiểu Đông vào trong, Lu Nhiên nắm tay rất chặt, vẫn giữ nụ cười khi thấy một vài người bạn đã hỏi mình:

- Nhiên, cậu mới tới, bạn trai cậu!

- Anh trai cậu làm tiệc sinh nhật này, mình thấy vắng bạn bè của mình quá!

- Anh Dương kia! Ảnh dẫn con nhỏ nào tới nữa!

Lu Nhiên liền chút ngạc nhiên đã nhìn chỗ lối vào, đã nhìn thấy Lu Xuy Anh nắm tay một cô gái đi vào, Hoàng Hiểu Đông nhìn cô gái này liền có chút gì đó không còn tự nhiên, đã nhăn vầng trán, cái tên của Thanh Thị Tú đã ở trong đầu hần. Bước chân của Thanh Thị Tú đã chậm hẳn, khi nhìn thấy những người đang có mặt để dự tiệc ở đây. Nhưng là dừng lại ngay Hoàng Hiểu Đông chớp chớp mắt “anh Đông”. Ngô Kính Dương đang nắm tay Thanh Thị Tú đã hỏi tới:

- Tú đi vào! Không bị khớp chứ!

Câu hỏi của Ngô Kính Dương, Thanh Thị Tú đã phải lắc tay rồi liền nói “không có gì anh”. “Cô gái đi cạnh anh Đông” Thanh Thị Tú đã nhìn ngang qua Lu Nhiên mà có chút bặm môi.

- Nhiên, em cũng đi dự tiệc sinh nhật!

Ở đây nhiều người đều nhìn vào Lu Nhiên, Hoàng Hiểu Đông, Ngô Kính Dương và Thanh Thị Tú.

- Chắc là người yêu cũ!

Đã nói trong lòng khi nhìn bốn người. Ngô Kính Dương đã tới cạnh Hoàng Hiểu Đông liền nắm lấy khuỷu tay của Hoàng Hiểu Đông đã tròn mắt nhìn hần.

- Cậu đang làm quản lý cho em Nhiên!

- Anh Anh! Tiệc sinh nhật này, chưa tới ngày sinh của anh mà!

Lu Nhiên liền nói với Lu Xuy Anh đã đi vào đây cùng một cô gái quen mặt, Phan Thùy Lư.

- Cậu nào đây Nhiên! Bạn trai em sao!

Lu Xuy Anh liền hỏi Lu Nhiên khi thấy Hoàng Hiểu Đông đi cạnh cô. Lu Nhiên liền trả lời:

- Ảnh là quản lý của em!

Đã nắm lấy cánh tay Hoàng Hiểu Đông, Lu Nhiên rõ ràng muốn nói với Lu Xuy Anh đây là bạn trai mình, Ngô Kính Dương đã nhìn thấy như đã không chấp nhận được, liền đi tới cạnh hai người mà để Thanh Thị Tú ở chỗ cũ nhìn hần đang không vui.

- Nhiên! Em lại phụ tình anh!

- Dương! Em không có yêu anh!

Lu Nhiên liền né tránh, lại nghĩ tới cảnh bị hần giở trò hãm hiếp lúc trước, vẫn còn rất giận nhưng không nói ra.

- Đông! Đi về anh, ở đây chắc không vui!

Lu Nhiên liền kéo Hoàng Hiểu Đông ra về, bỏ mặc mấy người đang nhìn hai người, Ngô Kính Dương đã có chút nổi đóa, vẻ mặt như đã giận như muốn ngăn cản Lu Nhiên, nhưng lại bị Lu Xuy Anh ngăn lại.

Bạn đang đọc truyện *Phố Vị Thanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Dạo công viên

Ở trong xe đang chạy trên đường lớn, vẫn là Lu Nhiên lái xe.

- Anh! Đi đâu đó ăn uống với em nha!

- Không! Cho anh về chung cư! Anh có chút mệt!

Lu Nhiên khó khăn lắm mới mở miệng nói với Hoàng Hiểu Đông, nhưng Hoàng Hiểu Đông đã liền từ chối, vì trong lòng Hoàng Hiểu Đông đang có chút không vui. Với Lu Nhiên, ngay cả Thanh Thị Tú lúc này gặp lại nhưng hai người lại nhìn nhau với ánh mắt khó hiểu.

- Đông! Anh có giận em không!

Lu Nhiên đã nhận thấy Hoàng Hiểu Đông đã không chút thích hợp, Hoàng Hiểu Đông đã lắc đầu, không mấy do dự trả lời:

- Giám đốc, nên dẫn anh người yêu nào hợp hơn đi cùng! Mình là nhân viên quản lý cảm thấy không được hợp!
- Anh về lại chung cư sao!

Lu Nhiên liền gật đầu, lại hỏi Hoàng Hiểu Đông, hắn không lắc đầu đã nói ngắn gọn:

- Về chung cư, mình hơi mệt! Nên muốn nghỉ!
- Gặp lại giám đốc sau!

Dừng ở chỗ chung cư cũ, Hoàng Hiểu Đông đã phẩy tay với Lu Nhiên nói nhẹ nhàng, mới đóng cửa xe lại đi lên căn hộ thuê ở đây.

Lu Nhiên cũng đã lái xe rời đi.

Lúc này, đang là giờ trưa, ánh nắng khá nóng, trời dần xuống chiều, cái nóng liền giảm bớt, đã có hơi mát hơn chút. Ở chung cư của Hoàng Hiểu Đông vẫn im lặng khi vẫn có tiếng động, vẫn có người ra vào các căn hộ thuê.

Gió mát vào buổi chiều, ở chung cư đã thấy Hoàng Hiểu Đông chạy xe ra, lại nói với mình: “dạo quanh công viên”. Công viên ở đây rất nhiều, nên hắn đã dạo quanh ở nhiều chỗ, đã ăn uống những món ăn ven đường, một mình Hoàng Hiểu Đông.

Điện thoại Hoàng Hiểu Đông lại reo, khi mà Hoàng Hiểu Đông đang ăn phở ở một tiệm ven đường gần công viên nhỏ, hơi chút ngạc nhiên khi điện thoại reo, đã lấy điện thoại ra, bắt máy với số quen “của Tú”, “alo”.

Bạn đang đọc truyện *Phố Vị Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Buổi tối này

- Cậu gọi mình!
- Đông! Cậu đang dạo ở công viên!

Thanh Thị Tú đã hỏi Hoàng Hiểu Đông, khi hắn đang cầm đôi đũa vẫn chưa kịp ăn, đã vội lấy điện thoại ra nghe, trả lời ngắn gọn “mình đang ăn bún”.

- Có gì không cậu!

Hoàng Hiểu Đông đang chút thắc mắc, liền được Thanh Thị Tú giải đáp “mình tới ăn chung nha”. Có chút làm Hoàng Hiểu Đông giật mình nên hỏi nhưng cũng đã nhìn ngó quanh “cậu cũng đang ở gần đây sao”.

“Mình đi dạo ở đây thấy cậu đang ăn tối”

“Tối ăn chung”

Hoàng Hiểu Đông liền nói lại như vậy, không có ý định từ chối Thanh Thị Tú. Cũng đã thấy Thanh Thị Tú đi tới chỗ bàn hắn đang ngồi ăn tối.

- Cậu ngồi đây lâu chưa!
- Mình ăn được nửa tô, đang tính tiền đi về!

Hoàng Hiểu Đông vẫn còn đang gấp miếng bún nuốt vào bụng, trả lời Thanh Thị Tú đã ngồi đối diện hắn, lại hỏi lại Thanh Thị Tú:

- Cậu thế nào rồi!
- Mình vẫn bình thường!
- Mới đổi xe hả! Cậu còn làm ở nhà hàng đó không!

Hoàng Hiểu Đông nhìn sang chiếc xe của Thanh Thị Tú đang đã chạy, hơi bất ngờ vì không phải là chiếc xe cũ, lại hỏi tới công việc của hiện tại của Thanh Thị Tú lúc đã chia tay.

- Mình nghỉ rồi, giờ đang thiết kế quần áo!

- Đông! Cậu cùng mình kinh doanh quần áo nha!

Hoàng Hiểu Đông liền bỏ dở mấy cọng bún còn sót lại trong tô, vẻ mặt không mấy nghiêm túc mà là cười, với đề nghị của Thanh Thị Tú, hẳn có chút bất ngờ, đã liền khó xử nói với Thanh Thị Tú:

- Mình đang làm chỗ Lu Nhiên! Nhưng cùng cậu buôn bán quần áo chắc cũng được!

- Mình cũng dư giờ, nên có thể giúp cậu!

Bạn đang đọc truyện *Phố Vĩ Thanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Cuộc gọi này

- Cậu đồng ý, vậy hai đứa mình hợp tác với nhau!

Thanh Thị Tú lại nói như vậy, đã cười rất vui vẻ, Hoàng Hiểu Đông lại ngó giờ ở đồng hồ đang đeo tay, đã lấy khăn giấy lau miệng, uống thêm một cốc nước trà đá lạnh, liền đứng lên ra chỗ chị chủ quán tính tiền:

- Tính tiền giúp em! Tính hết luôn! Của cô ấy nữa!

Thanh Thị Tú vẫn đang ăn, nhìn theo Hoàng Hiểu Đông tính tiền mà hơi chút gấp gáp nói với hắn:

- Cậu đi về sao!

- Mình về trước, gặp lại cậu sau, khi nào làm thì gọi mình!

Hoàng Hiểu Đông gạt đầu, tính tiền xong, cũng đã nói với Thanh Thị Tú xong liền lên xe chạy về.

Vào lúc này, giờ là đang ở buổi tối, vào tầm chín, mười giờ khuya, nên thoáng mát có gió thổi, đèn điện thì sáng với đường cong thẳng chạy về căn hộ thuê ở chung cư cũ. Ở tầng hầm để xe Hoàng Hiểu Đông đi lên, hướng tới cửa nhà đi vào căn hộ thuê, điện thoại Hoàng Hiểu Đông lại reo, lấy ra xem là số của Lu Nhiên gọi hắn, liền nhanh chóng trượt phím nghe:

“Alo”

“Anh quản lý, đang ở đâu vậy”

- Tôi đang ở nhà!

Nói nghe không thân thiết, giống như là người xa lạ Lu Nhiên liền như đã ngừng hỏi Hoàng Hiểu Đông, giọng Lu Nhiên liền áp úng. Đã tắt máy.

Đẩy cửa mà đi vào trong căn hộ thuê, Hoàng Hiểu Đông đã có cảm giác không vui, nhưng vẫn cố nặn ra nụ cười với chính hắn, ở ngoài đường khắp nơi xe cộ vẫn còn lưu thông rất nhiều.

Khách sạn Elect Q.2.

Hoàng Hiểu Đông đã ở đây từ lúc sáng sớm, vào giờ làm việc.

Còn có cả Thanh Thị Tú, cũng đang ở ngoài cổng khách sạn, Lu Nhiên đang ở lối vào khách sạn quay mặt lại đã thấy Hoàng Hiểu Đông ở phía sau mình nhìn Lu Nhiên cũng đã trông thấy Thanh Thị Tú.

Bạn đang đọc truyện *Phố Vĩ Thanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.